

ทอสมิตเสาช้าง
 ม.ค. ๒๕๐๐
 กรมชลประทาน

๑๒.๑๙๗
 ๑๓

ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๓๙
 สารคดีการเมืองที่ไม่น่าเบื่อ
 ปรีดีพนธ์ตีพิมพ์แรก...
 โดย.....นายสนั่น ยงวิมล
 บทวิจารณ์การเมืองฉบับใหม่แห่ง

"ศราภิม"

สารคดี-นวนิยาย-ตอสมิตน์ประจักษ์-ภาพล้อ
 ตีตกและตอสมิตน์.....!

วันนี้เพื่อพรุ่งนี้

สมาคมประกันชีวิตแห่งประเทศไทย

มี

วัตถุประสงค์

๑. ทำการส่งเสริมผู้แทนกิจการประกันชีวิตให้มีวิวัฒนาการและพัฒนาภาพสมที่จะรับใช้ประชาชน
๒. ควบคุมกิจการประกันชีวิตให้เป็นไปตามหลักสากลนิยม
๓. เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกิจการประกันชีวิต
๔. ชี้แจงปัญหาข้อข้องใจของประชาชนเกี่ยวกับกิจการประกันชีวิต
๕. แจ่งยัดและจัดกิจการประกันชีวิตและเงินชดเชยที่ไว้จ่ายให้กับผู้เอาประกัน
๖. ส่งจัดศึกษาเงินได้ที่รัฐได้รับจากกิจการประกันชีวิต

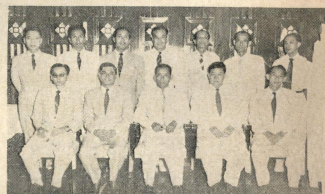
๗. ๑๓

๑๓

๑๓

สมาชิกสมาคม ประกอบด้วย

บริษัทกรุงสยามประกันชีวิต จำกัด
 บริษัทไทยประกันชีวิต จำกัด
 บริษัทไทยประสิทธิ์ประกันภัยและคลังสินค้า จำกัด
 บริษัทไทยสมุทรพาณิชย์ประกันภัย จำกัด
 ธนาคารออมสิน
 บริษัทนครหลวงประกันชีวิตแห่งประเทศไทย จำกัด
 บริษัทประกันชีวิตศรีอยุธยา จำกัด
 บริษัทประกันชีวิตบุรพา จำกัด
 บริษัทเมืองไทยประกันชีวิต จำกัด
 บริษัทสยามบริการประกันชีวิต จำกัด
 บริษัทอาภาเนย์ประกันภัย จำกัด

△ (จากซ้าย-แถวหน้า) ยืนซ้าย ถ้าย้าแห่งเมืองไทย
 ประกันชีวิต เพรอญิก, เกลิม ทุ่งคะมณี และ
 “บุรพา” (จากซ้าย) สัญญา ยะสมิตแห่งนครหลวงบ
 นายกรมสมาคม, บุญทอง สันติกาญจน์ แห่งไทยประย
 สิตาธิ อุทยาน, วิษ วรชนะกุล แห่งอาภาเนย์
 เพรอญิก (แถวหน้า) สุนันท์ โรนารักษ์ แห่งกรุง
 หลวง, ร.ค.ค. อวชิ สุภสุคนธ์ แห่งศรีอยุธยา
 สยาม ริวศิริธรรม แห่งสยามบริการ, โสภ เศษ
 เสน แห่งธนาคารออมสิน, ชุมชิน ฉนกร แห่งไท
 ประกันชีวิต, เสนอชัย พุ่มชูศรี แห่งกรุงสยาม, ขว่ง
 เสง ทับเที่ยง แห่งไทยประสิทธิ์

สมาคมประกันชีวิตแห่งประเทศไทย

THE LIFE ASSURANCE ASSOCIATION OF THAILAND

สำนักงานใหญ่ ๕๕ อาคารนครหลวง ชั้น ๔ ถนนเจริญกรุง พระนคร โทร ๒๕๐๘๑-๒

3. ไท-สัปดาห์

จัดทำโดยคณะบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไท-รายวัน เป็นพิเศษประจำวันจันทร์

นี่แล้วไม่มีเดี๋ยวภาพหน้าปก “ไท-สัปดาห์” ฉบับที่ ๘ ซึ่งเป็นภาพประวัติศาสตร์ ของนักการเมืองคนสำคัญ ในยุคนี้จะต้องทำให้ใครคนหนึ่งสับสนออกมาทันที ผู้ที่แต่งสคริปต์เอกนั้นคือ จอมพล ป.พิบูลสงคราม ซึ่งมองเห็นภาพตัวของเขาอยู่ในกลุ่มเดียวกับ “คูเป้บักทางการเมือง”

ในปัจจุบัน ซึ่งมีนามกรวมในโลกว่านายของ อภัยวงศ์ หรือตามยศทหารซึ่งเรียกว่านายพันตรีวง อภัยวงศ์ และนายปรีดี พนมยงค์ อดีตนายกรัชมครผู้ต้องหาคดีปลงพระชนม์ฯ

ที่จอมพล ป.พิบูลสงครามสับสนนั้น อาจเป็นเพราะเกิดอุบัติเหตุทางใจ แห่งความสำนึก ชีวิตและเหตุการณ์ในคดีอาญาผู้ซึ่งเข้ามาในความทรงจำว่า ครึ่งหนึ่งเป็นวีรบุรุษประเทศผู้เสียสละ เขากับ “คูเป้บักทางการเมือง” ไหม? ยุบนั้นได้ เขาร่วมรู้ร่วมคิดการใหญ่ และร่วมกระบวนปฏิวัติมาด้วยกัน มีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันอย่างมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งใกล้ถึงมาร่วมการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นผลสำเร็จ.

ภาพในอดีต จะเตือนความทรงจำว่า

ลึกซึ้งมาอย่างไรก็ตาม จอมพล ป.พิบูล

สงคราม จึงอยากได้ภาพอย่างเหลือติดค้าง ถึงแก่สังเวยคนสนิทภาพนั้นไปให้จริงใด ในที่สุดก็มาถึง “ไท-สัปดาห์” พร้อมกันนั้นแล้ว จะเสียดำใช้จำเข้าไหร ไม่ว่าขอแต่ให้ ได้ภาพนั้นไปให้ท่าน จอมพลเท่านั้น.

“ไท-สัปดาห์” รู้สึกเห็นใจทั้งผู้รับผิดชอบและผู้ที่ใช้ให้มาติดต่อบ่อยครั้งมาก แต่ก็ไม่ทราบว่าจะสนองความประสงค์นั้นด้วยวิธีใด เพราะเป็นภาพที่อื่นเขาเหมือนกัน จึงได้แต่แสดงความเสียใจว่า “ขอไปโปรดไปติดต่อขอจากคุณอภัยวงศ์กันเองเถิด”

แต่จอมพล ป.พิบูลสงคราม จะสั่งให้ใครไปติดต่อกับนายของ เพื่อขอภาพของคนอื่นแล้วหรือยัง..... ยังไม่มีใครรู้!

จอมพล ป.พิบูลสงคราม “คาราหน้าปก”

เมื่อพูดถึงเรื่องภาพหน้าปกแล้ว หนังสือพิมพ์และนิตยสารต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรายอะไรก็ตาม ก็มักนิยมลงรูป “คาราหน้าปก” อยู่คนหนึ่ง ตามที่กล่าวมาสถิติปรากฏว่า จอมพล ป.พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีของเรานั้นแหละถูกนำลงบนหน้าปกแพร่หลายไปกว่าเพื่อน กลายเป็น “คาราหน้าปก” ที่สาวสังคม และคารา

ภาพคนวีรกรรมผู้ไม่มีไ้ จอมพล ป.ระทือไรที่โชน เบื่อไร “คาถาล้าง” ก็ว่าภาพเขามาลงหน้าปกและจางในปกนักเกรียว แต่เขาวางกันว่ารูปไหนไม่เกิดเท่าตอนที่ส่งท่าน ผู้หญิงจะเยียดไปนอก รอมพลแสดงท่าส่งรูปมพิตใจว่า “คาถาล้าง” ขึ้นนี้. อย่างที่ราเห็น ๆ กันอยู่แล้วใน “ไท-สัปดาห์” และหนังสือพิมพ์อื่น ๆ แทบทุกฉบับ.

เมื่อ “ไท-สัปดาห์” ออกสู่ตลาดเป็นฉบับปฐมฤกษ์นั้น ก็ได้ประเดิมชีวิตด้วยจอมพล ป. เพื่อให้เห็นถึงชีวิตและเบื้องหลัง เพื่อจะได้เข้าใจภาพชัดแจ้งในเวลานี้ (ท่านได้ไ้ในข...ภาพนั้นคือ จอมพล ป.พิบูลสงคราม กับนักข่าวหญิงคนหนึ่ง ซึ่งของในเรือนจำคือกรมตำรวจในหัวจรดวันตลอด) นับว่าภาพจอมพล ป.เป็นครั้งแรกที่ไม่เคยอยู่ละ “ไท-สัปดาห์” ยังได้ละภาพพลีชีพยอมพลีตัว อุบัติการณ์นี้ของจอมพล ป.มาลงอีกและต่อๆ ไปด้วย ซึ่งเชื่อว่าสาวสังคมและคาราภาพคนดีต่างๆ ต่างๆ คงไม่เียง.

พูดถึงเรื่อง “คาราหน้าปก” มากก็มากแล้ว ทั้งข้อพูดถึงเรื่องในปกออกไป ในขณะนี้มีคอลัมน์ใหม่ (แทนเก่า) ขึ้นคอลัมน์หนึ่งคือ “จา

ระเบียบพรรคการเมือง” คงที่ใดเคยแจ้งให้ทราบไว้แก่คนอีกก่อนแล้วว่า ระมาแทนคอลัมน์ “สภา-สัปดาห์” โดยผู้เขียนคนเดียวกัน คอลัมน์ โหมนี้ท่านผู้ว่ากันก็ไรที่ร้ายถึงความเล็ดลางขบขคว์และความเคลื่อนไหวของพรรคการเมืองพรรคต่างๆ ในระหว่างที่กำลังยึดมั่นยึดประชุมสภาผู้แทนราษฎรกันอยู่ พรรคไหนไปรณงค์หาเสียงเกิดก็จะระไรขึ้นที่โชนท่านก็ระทราบ พรรคไหนก็เกิดกันที่ระไร สมาชิกของพรรคฝ่ายไหนพรรคที่ออกมการแต่จะถูกมสภากัหรือขึ้นที่ที่เกี่ยวกับพรรคการเมืองซึ่งระเกิดประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านแล้วหรือ? นั่นก็ถือเนื้อหาในคอลัมน์ “จากระเบียบพรรคการเมือง” นี้เอง. (อ่านต่อหน้า ๔๒)

บัญชี วิจารณ์

ปัญหาใหญ่และปัญหาเล็ก

เรียน บรรณาธิการ สารเสรี-ไท ที่นับถือ.

จดหมายของฉบับนี้ คงได้รับการพิจารณาจากท่าน หากเห็นว่า พอมีประโยชน์—แม้ในสารอยู่บ้าง ด้วยเหตุเขียนตามความรู้สึกของตนเอง ซึ่งผมก็ไม่มีข้อบ่งชี้ว่าใครนักว่าจะมีส่วนลึกลับหรือถูกอะไรบ้าง เชนดังนี้

๑. ตามที่หนังสือพิมพ์หลาย ๆ ฉบับรวมทั้งไทยวัน โคลงข่าวเรื่อง เบื้องหลังการเริ่มสัญญาระหว่างบริษัทน้ำมัน ๒ บริษัทกับฝ่ายรัฐบาล โจทก์ว่า จำเป็นต้องเซ็นยอมเราไป ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลเขาเปลี่ยน ในสัญญาจะว่า ต้องปล่อยให้เขากำหนดน้ำมันผู้เดียว (๒ บริษัท) จะดันแย้งไม่ได้โดยมีสัญญา ๓๐ ปี เมื่อครบกำหนดแล้วตัดอีก ๓๐ ปี ถ้าเขาไม่ยอมตามเรา เขาก็จะปลดอาวุธฝ่ายเรา มีการซื้อให้พอพอทหารจากกองเมือง.

เรื่องที่ว่ามานี้ นับเป็นสงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็หยุดเขียนมาหลายปีแล้ว เรื่องการสงครามฝ่ายเราขึ้นแก้ตัวว่า เป็นโฆษณาและใคร ๆ ประเทศไหน ๆ ก็ยอมรับข้อเท็จจริงให้แล้ว ก็ทำไมเล่า สัญญาฝ่ายเราทำไมจึงไม่แก้ตัวว่า เป็นโฆษณาไปด้วยเล่า ผมสงสัย.

๒. เรื่อง ไท—สเปน—คงเรื่องที่ดินของพื้นนอกไต้หวัน มีกล่าวถึงถวิล อุดดอนหนึ่ง ซึ่งบุคคลผู้นี้ ครั้นหนึ่งเคยเป็นรัฐมนตรีว่าการนำศาลไทยไปประจำที่ กรมหลวงวังหน้าศาลไทยบ้าง ซึ่งรวมหัวกันกับคณะผู้แทน (จะเขียนจำไปไม่ได้เข้าใจว่านี่ ๔๖) ผลของการเจรจาเป็นไปโดยเวียนวนโดยชอบพามาหลายของกรมการ ระยะต่อมาปรากฏว่า ถวิล อุดดอน ได้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการใหญ่.

เมื่อออกของของของท่านให้มาซึ่งประวัติของบุคคลผู้มีความหมายในเรื่องงานที่ดินนั้น มาลงเพื่อใคร ๆ จะรู้กันทั่ว ๆ เพราะที่ไม่รู้จักมีอีกมาก ผมว่า แต่ไปตั้งใจมาตั้งใจได้เป็นผู้นำของกิจการไปเจรจา ต่อมาไม่นานก็เป็นผู้จัดการใหญ่ขององค์การ รู้จักว่าทางองค์การ เลือกคนให้เหมาะสมมากที่สุด เพราะตลอดเวลาที่แปลการกับกรมการ กรมการต่างประเทศอย่างลึกซึ้งทุกตัว ๆ

๓. งานที่ดินของพื้นนอกไต้หวัน เมื่อข้าไท้องพื้นเป็นเดิม ขาไต้หวันราคาของเขมร อย่างวิคกว่าเขาซื้อของ ท่านก็เห็นคำว่า "ไท" โดยเฉพาะ รวอส์กับ รวอส์คินไชน หรือว่า ท่านจะเห็นด้วยกับสิ่งเหล่านี้หรือไม่

สุทัศน์ วัฒนสว่าง.

(อ่านต่อหน้า ๔๓)

ไข สปีดไลท์

ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๑ วันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

	หน้า
สรุปและวิจารณ์	๕
โดย วิ. แก้ว โคมาร, นกอิน, เทวัน	
บทวิจารณ์การเมือง	๕
โดย "ศราภ" / "สุวิ"	
เลือกสำเนาเงิน	๑๐
โดย ศต ทุรเมโรพิท	
พระยอดเมืองขวาง	๑๒
โดย ทวี นันทวงษ์	
อักษรเสรี	๑๓
โดย นรศ นโรปรักษ์	
วิทยาการ	๑๓
โดย "ตามว"	
ชีวิต	๑๔
โดย เรือง รมณี	
งานที่ดินของพื้นนอกไต้หวัน	๑๔
โดย เนตร เชมะอิน	
คลื่นใต้น้ำ	๑๖
โดย เรืองมอ	
ฉากแถว	๑๘
โดย "ไร—มาลา"	
ปริศนาคนแรก	๒๐
นรศ นโรปรักษ์	
ในสนาม	๒๑
โดย "นายเชน"	
แปรสัณฐานเพอร์เรนซ์	๒๐
โดย บรรพต สิงห์พันธุ์	
สภา—สปีดไลท์	๒๓
โดย แก้ว วัฒน	
เรื่องหนึ่ง ๆ	๒๖
โดย แดง พัดขจรธรรม	
ตะไกร	๒๗
โดย ศร ราชโค	
ออกอากาศ	๔๕
โดย ตามที่ ทินพันธุ์	
สังคมการเมือง	๔๖

ภาพคือการเมืองและสังคมฉบับนี้.

โดย บัณฑิต, ลอช, ภากร, ใบบ้าง, ๗, ๗, ๗, ๗, ๗, ๗, ๗, ๗.

ทฤษฎีปราชญ์ไทยไทย คือ
'ของใคร ไทยใคร เพื่อใคร'

เราเชื่อโดยความสนิทใจว่า จอม
พลเป็นคนที่รักชาติมากที่สุดคนหนึ่ง. แต่

ตัวและทำการปฏิวัติในชื่อทหาร ให้
เป็นขบวนการใหญ่ เช่นลัทธิขบวนการ ๖ ตุลา
ก็เห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว. เรื่องพัน
นั้นเราเสียของอยู่บ้างแล้ว ต้องพล
ปฏิวัติเข้าไปใหม่ ทั้งจากที่ปล่อยให้
เบ็ดเตล็ดไปโดยไม่ทราบเหตุ ไม่รู้จักทำ
ใครต่อใครให้รู้ นอกจากเราลบลบหนี้
ซึ่งเขาเห็นว่าควรจะต้อง สลักก็เก็บ
ภาษีให้สูงแล้ว จอมพลก็ควรจะปฏิวัติ
เอาเพื่อหมิ่นไปด้วย. หน้าที่เราคน
ความว่า ควรจะประหารชีวิตทหาร ทหาร
โหดน้อยลง อย่าให้ไม่เพียงกับ. เรา
เชื่อเหลือเกินว่า จอมพลจะต้องได้รับ
เริ่มที่คิดว่าคิดจนเริ่มเห็นจากจากไป
หมิ่นมิใช่ขี้แพ้ (เมื่อนายกรัฐมนตรี อุ
บลรัตน์เตือนบ๊องจอมพล และขบวนการ
เราไม่พบเห็นได้แล้ว) มันก็รวม
อยู่ด้วย เราคิดขอยพระ มีแต่จอมพล
และนายกรัฐมนตรีด้วยกัน ที่ต้องม
ไปเห็นกัน บุคคลนอกนั้นถ้าไม่
ใจรักกันน้ำส้มกันเท่านั้น การเสีย
ทรงจนจับ ตัวคนเข้าที่การแก้

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ละเอื้อมรับเรือนต้นชนิด "ล่องลม"
ด้วยตนเองเมื่อคราวไปอยุธยา แวดล้อมไปด้วย นายฉาย วิจิตรนวิ เลขาธิการ
สำนักนายกรัฐมนตรี, นายชค อินทรโกมลุต เลขาธิการรัฐมนตรีมหาดไทย,
ร.ต. เปรม บงกชโชติ หัวหน้าพรรคธรรมนิยัตย์ และนางตำรวจฉีกัก.

ឥរុបសោ:វិចារណ៍ **បារិសេរុបសីបតាហ៍**

๐๓-สี่ปด่าง ไท-สี่ปด่าง ไท-สี่ปด่าง ไท-สี่ปด่าง ไท-สี่ปด่าง ไท-สี่ปด่าง ไท-สี่ปด่าง ไท-สี่ปด่าง ไท-สี่ปด่าง ไท-สี่ปด่าง

คนเราก็มักอยู่บางเวลา ที่สิ้นหวังกับเขา
ทำให้ออกไปไม่ได้เหมือนนั้นว่า เมื่อ
รัชชาติแล้ว คนชนะคือรัชชาติที่ๆ
กับตัวมัน โดยเห็นใจหรือที่รัชชานิยม
ของจอมพลจึงกลายเป็นการลงชาติไป
ความร่ำรวยสามของประชาชนที่ถูกรัง
คังจึงเกิดขึ้นเป็นอันมาก เมื่อตอนครั้ง
สงครามที่ผ่านไปไป เราเห็นว่าเห็นพ้อง
ด้วยข้อนี้ว่าเหตุผลของปฏิกิริยา โดย
ตรงเป็นที่ยอมรับที่บุคคลเห็นเป็น
ด้วยว่า, จอมพลเริ่มปฏิกิริยาดังนั้น

ตอนรับแขกเมื่อที่ใหญ่มากที่สุด แต่ปรากฏว่า อาหารที่เลี้ยงมี ไม่เกิน ๔ งานเท่านั้นเอง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับของเรแล้ว รายการอาหารนั้นมากมาย กินกันจนไม่หมด ไปตั้งเคยไปกินในท่าเหมือนบอกว่า เป็นการเลี้ยงไม่พอหรือจริง ๆ เหล่านี้กลัยขนาน สุดแต่จะเลือกเอา ตอนกินนั้นกินหมด เราไม่ทราบเวลานั้น หลังจากกินดั่งของนั้นแล้ว จะต้องพลางรังอีกกว่าหนึ่งชั่วโมง แต่ที่ตามจอมพลไปด้วย ต้องไป

เซต "เซานาเทววิน" หาดทรายจันทน์
เพิ่มเติม เพราะจากภาพ ๔ อย่างที่นายท
รัฐมนตรีอุทิศจุดนี้เองนั้น นายอุทิศ
คู่กันที่ทองนไทยเลย เพราะมีนามยก
เหลือสกลกั้ง ที่กล่าวกันว่า เขาอุทิศ
ว่า การปฏิวัติใหม่ของจอมพลเป็นของ
คือ เพราะได้ไทยทำไทยไม่ใช้ แล้วจะ
ให้โรมาให้ ขอสงวนสิทธิ์ไว้ว่า ขอที่
ไทยนี้เองให้ให้ทางไปกว่าของทางประ
เทศนี้แล้วนั้น อีกประการหนึ่ง
เรื่องคลองพ่วงนั้นอุทิศไว้ให้กับของ

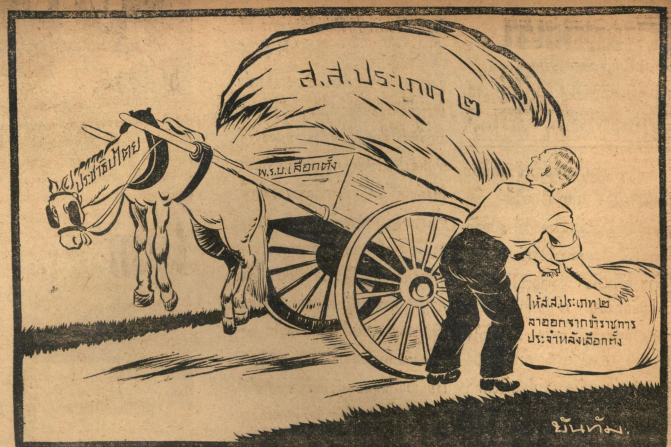
ต่างประเทศ ก็เป็นอันใช้ได้ การบ่ง
ชี้ให้เห็นไทยใช้ชื่อคนไทย ในราคาที่
แพงกว่า และในคุณภาพที่ย่นกว่า
เป็นการบ่งชี้ว่าไทยนั้น มากกว่าให้ดู.
เรื่องเช่นนี้ ประชาชนชาวไทยได้มีมรส
อันหนึ่งมันมาแลเมื่อตอนสงคราม คราว
ที่จอมพลเดลีอำนาจ "เชื้อผู้นำชาติ
พันธุ์" ความหลังดัง ๆ อยู่ๆ เขาได้
นี้ เราเห็นว่า ทุกคนต้องจำกันได้โดย
รวมทั้งจอมพลด้วย.

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่

กัลยัตติจอมพลปฏิวัติงานใหม่จะเท่านั้น (ความเรียงงานเก่า ๆ นั้นแหละ) จอมพลกัลยัตติงานใหม่ก็ขึ้นหนังสือขลุ่ยไปด้วย งานชิ้นแรก ถ้าเราเรียก ว่า "เป็นงานปฏิวัติ" "สังคมการเมือง" งานชิ้นที่สองคือการปฏิวัติ "รัฐ การเมือง" คือตัวนักกฎหมายเล็ก คึงเพื่อให้เห็นอาณาประโยชน์แก่พรรค การเมืองของท่าน งานชิ้นหลังนี้ เป็น งานใหญ่อยู่ไม่น้อย แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ ยากไปกว่าการปฏิวัติ "สังคมการเมือง" อันที่จริงงานก็อยู่แล้ว ว่า เมื่อมาขึ้นตลาดประเภทที่ ๒ หมาอายุ

ไปสามขวบหรือมากกว่า ๑๑๕ ซึ่ง ขลุ่ยก็ให้มาอยู่ ๑๐ ปี ก็ยอมทมาบ ความว่า คณะรัฐประหารโคกหม้อ นานไปโดยยิบยาบ แต่อันนั้นถ้า เปรียบกับหัวของเหลว ซึ่งง่าย เทกขึ้นได้ เมื่อเจอของเหลวจากกึ่ง มัน ก็ยอมประเทือทาบ แผลลงไปที่บน โยทเหิน มันสมองของบุคคล ซึ่งก็ ะช่วงชิงอำนาจไว้โดยกลาง ย่อม ะไม่ให้อำนาจนั้นไหลลงไปที่คนอื่น ซึ่ง เปรียบประระระชาชน ก็เป็นแทนให้ อำนาจอยู่กับประชาชน ตามสัญญา การช่วงชิงอำนาจ ให้อยู่กับพรรคการ เมืองก็ต่อประเทือกักรันอีก และพรรค การเมืองนั้นระเอืออันไกลไปก็บอก าทพรรคการเมืองที่เรียกว่า พรรค เสริมพลังศึลา ซึ่งชวามันไม่ยอม เมือให้ขึ้นที่ระคายปาก กลับเรียก พรรค "อุดมคติ" แทน.

การปฏิวัติ "รัฐการเมือง" โคให้พรรค "อุดมคติ" เจ้า คุมอำนาจแทนคณะรัฐประหารนั้น จอม พลคณะไร้ละละระความมาบ้าง ว่า ราชครูไท่พอเ ที่พรรคนี้จะเข้ามกัณ ข้างกันเมื่อทอดกลาง โยเหตุอันนี้ เอง จอมพลก็ไปออกตัวทั้งทีจะสละ ขว้ว่ากัการที่พรรคเสริมพลังศึลาไม่ใช่ว่าระมากินข้างกันเมือง อย่างนี้เข้าไว้ นั้น จอมพลกล่าวว่าการที่พรรค เสริมพลังศึลา ก็มีความมุ่งหมายที่ ระให้ราชครู ไม่ใช่วัยกันออกควาเกิด

ความเห็นเป็นประโยชน์แก่ชาวบ้าน เมืองกันเท่านั้น จอมพลชวามันให้ ราชครูเห็นคุณค่าแห่งการที่พรรค เสริมพลังศึลาให้เห็นที่เข้าเป็นสัดาน ที่ซึ่ง "ใครไม่ชอบหน้านายกรัฐมนตรี ไม่ชอบด้วยดีกับมวลรวม" ก็ใช้สัดาน ที่ที่พรรค ไป "ดำหรือประมุข ขั ไล" ก็ให้.

ถ้อยแถลงของสมาชิกวุฒิสภาว่า เป็น ประเด็นว่า ต้องการให้ระบอบการปกครองเป็น ประชาธิปไตยจริง ๆ แต่เมื่อหัวคิดว่า การ แก้ไขกฎหมายแล้ว ก็เพื่อให้ได้ประโยชน์ แก่พรรคการเมืองพรรคเดียว โยะแต่ใครจะ เมือแต่คิดจะเอาเงินนี้เข้า ก็ไม่สนใจ ว่าจะเป็นประชาธิปไตยไปโดยวิธี อันว่า อันนี้คืออันนี้ ถ้าจะระบอบการปกครองประชา ธิปไตยขึ้นเป็นการปกครอง "ของราษฎร โย ราษฎร เพื่อราษฎร" แต่กฎการนี้ของ รัฐ บาลก็เปลี่ยนแล้ว และที่เปลี่ยนไปนั้น เรายึดไว้ได้คืออันอันนี้คือสิ่งว่า รัฐบาล ปฏิวัติ "รัฐการเมือง" ในสภาที่เรียกกันว่า "ของโค โยโค" เพื่อโค" ก็ต้องเห็นไม่ อดแก่การคอมมิวนิสต์ของลัทธิคอมมิวนิสต์จาก คณะรัฐประหารไปอยู่พรรคเสริมพลังศึลา เพราะ ะเห็นเหตุผลซึ่งอันนี้คืออันนี้ที่ระบอบการ ปิโยการปกครอง "ของราษฎร โยราษฎร เพื่อราษฎร" จึงไม่ทรงเห็นเหตุผลที่ระบอบการ ปิโยการ เมืองใหม่ เพราะเหตุผลของเมืองใหม่อยู่ดังนี้.

ที่จะแก้กันไม่ออกก็-กลับไปเพิ่ม!

"อันว่า การปกครองที่เรียกว่า ประชาธิปไตยนั้น คือการปก ครองของพรรคเสริมพลังศึลา โดย พรรคเสริมพลังศึลา และเพื่อ พรรคเสริมพลังศึลา" ▲ V.2.

ชีวิตของเขา

อัยยิกาวรายราชสี ฝูฟายหนึ่งสี่พิมพ์.

ในบรรดาชีวิตที่วาง คยกันในโลกนี้ บางทีดูเหมือนจะ ไม่มีคนไหนที่ ไม่วางแผนด้านหนึ่งอันว่า มาซึ่งการ ยก อันนาง และเงินทองเท่า นานพลอก ออกที่ดี มาเข้ชาติ เ ไรว่า อันที่จริงแห่งประเทศเราคือ ในอเมริกาได้โดย. ที่เราชอบให้เข้ นก็เพราะว่าเมื่อสองสามวันมานี้เอง หุ่น นานพลท เพราะมันอยู่ๆ ท่านก็เข้าไป ขอบบ ประทานฉบับที่ ขลุ่ยเซโใน คือ ขลุ่ยเซโ ที่ท่านเขียนในกลางคึก แล้วขึ้น ในลาออกจากตำแหน่งอธิบดีกรมตำรวจ การลาออกจากตำแหน่งอธิบดีกรมดา-

รจของท่านนายพลเไรว่าอย่างนับบ ครึ่งชีวิตท่านนายพลเห็นที่ชาวบราซิลไป ตาม ๆ กัน เพราะว่าท่านเห็นขึ้น ตามแห่งใหญ่ และระอาอันใด ๆ ก็ ปรารถนาที่ไม่มาทั้งไปเสียทั้ง ๆ ใน เมื่อไม่มีการปฏิวัติใด ๆ เกิดขึ้น. แต่ ทว่าแล้วเหตุ ที่พรรคลาออกจากตำแหน่ง อธิบดีกรมตำรวจของนายพลเไรว่าราชสี นั้นชาวบราซิล จะเห็นเป็นเรื่องที่น่า แปลกประหลาดอย่างไรหรือไม่ เพราะ แต่คิดว่าพวกเรา ๆ ท่านจะเห็นว่าเป็น เรื่องที่ค่อนข้างจะพิลึกกึกกือเอาทีเดียว.

เพราะว่าท่านนายพลผู้นี้ขาลาออกเพราะ "ไม่ยอมให้พิพากษาศาล ที่บการ มาให้ท่านนายพล นำเอาเนติยสาร ของพลกษัตริย์ ที่ท่านส่งเข้าไป เมื่อสองสัปดาห์ก่อน กลับคืนสำนัก พิมพ์เสียตามเดิม."

สาเหตุที่จะเกิดการบิตหนึ่งสี่ ฝูฟายนั้นครั้งนั้น สืบเนื่องมาจากว่า เมื่อวันที่ ๗ เดือนเมษายน ท่านนัก ท้าวงจะแข่งเมืองเซียวโค ราโน นครหลวงของบราซิล ให้เข้าขึ้นนักบ- สารชื่อ "บาเวส" เป็นจำนวน ๑๑,๐๐๐ คนนี้ ตามคำสั่งของท่านอธิบดี

ใบ-สปีด

แต่ต้องให้คิดตาม ถัดมาว่า อธิษแต่คำ
ว่าจ้! ผู้คนอันเขาอยู่เบื้องหน้าก็ลืมหืมทุกคนใน
โลกนั้นจึงจำใจช่วยกันคิดพิจารณา เห็นของ บรา
ซิงแล้ว... สิทธิเสรีภาพของมนุษย์ก็ลืมหืมจะ
อยู่ในที่ปลอดภัยอันนั้น และในขณะเดียวกันก็
ให้เห็นว่า อันเขาเป็นอันดีที่คนมีอารยธรรมของ
ชาตินั้นคงจะพอใจที่จะเห็นในทันที อีก ออ อ่า
นาย และเจ้านายอย่างในบางประเทศนั้นนี่
ก็ควรจะเห็นแก่ประโยชน์ของชาติของเขา และแสดง
ให้เห็นว่า อันเขาของบรรดาเจ้านายซึ่งเขามองไว้
แล้ว ไม่ชอบให้ใครอ่านว่าคนเห็นลืมหืม
ได้ตามอันถือ. ▲

แก้ว ไก่เมฆ.

จากศาล

วัยนกรัก.

หนุ่มมีนามตามประสาเผ่าเผือก
รักเมีย "มาราธอน" ขวัญให้เข้า
น้ำไม่ให้อุ่นคอก น.ส. เฉลียว สาวรัก
บุตรนางมีนง พาลิ อันความรักของ
หนุ่มมีนามนั้นเล่า สาวเจ้ามีท่าทาง
ระแวงหลงระเริงด้วย แต่แล้วรักที่สมาน
หนุ่มมีชื่อว่าเรียน "อมระ" นั้นก็
พลางลง เพราะเมื่อยายในอนาคตก

การรักถึงเขา อย่างซอกหล่นซอกคอก
แม้ว่าเขาจะพยายามทำความดีให้นาง
เมื่อนั้นเมื่อยายในนั้นนางประท้วงก็ตาม
หนุ่มมีนามนั้นเล่าซึ้งรักภักดีพยายาม
ซ่อมแซมด้วยเสมอ ในที่สุดนั้นคำ
ของเขาก็จมจาง.

วันนั้นเป็นเวลาที่ ของวันที่ ๑๕ ก.พ. ๕๕
ราวประมาณ ๑ ชั่วโมง เขาพบว่าที่ถูกขังอยู่ใน
คุกรายอันเดิมนี้ เจ้าหญิงเมื่อนั้นสารภาพขอ
รื้อฟื้นเป็นเหมือนเดิมด้วยดี การได้ยอมเป็นไป
ในบางสถาน นางมีนงก็มิชอบเท่าใด
สุดที่เธอต้องการจึงมีให้เจ้าผู้กระษัตริย์ เมื่อ
นางเป็นกระษัตริย์คำพูดออกมาได้เช่นเจ้าว่า "อก
ให้มันออกให้มันดีกว่า" อันคำพูดนางเมื่อนั้น
หนุ่มมีนามไม่ยอมพูดอะไรอีก เขาก็จะถามก็
ปลุกขมขื่นของความรักได้ให้ เจ้าประจักษ์นาง
เมื่อนั้นก็อดคิดนั้นนางเองนางนั้น น้า
คนเป็นเด็กแรก แล้วต่อมานางมีภักดีหลายแห่ง
เล็ดลอดไปนางเป็นเมื่อนั้น พอร้องโวยไต่คำต่อ
ก็ถึงลงลงเป็นไป.

เรื่องร้องของนางมีนงได้นับไป
ถึง น.ส. เฉลียว บุตรสาวคนรักของ
หนุ่มมีนาม ก็คืนเข้าให้พ้ามัดเมื่อนั้น
ภายหลังการกระทำของหนุ่มมีนาม มีท่า
ให้อารมณ์เกินพิกัดขึ้น สมานตรงเข้า
แต่ทรงหน้าครวญอีก แต่ซึ้งรักของ

น.ส. เฉลียว ไม่ถึงคราวนั้นชีวิตก็เพี้ยน
บ้านเข้าห้ามปรามแยกออกมาได้ แล้ว
นำกำลังตำรวจ ทางกันนางเมื่อนั้นว่า
ที่เมื่อยาย สันติสุขอยู่จนพ้นบ้านนั้นเอง
น.ส. เฉลียว ยากเย็นสาหัส.

สมานกับลูกสาวตัวจริงที่ศาลอาญา พาก
งานอันการกระทำ พยายามให้นางตามโดยชอบ
โดยเวลาการเดินวันที่ ๑๕ ก.พ. ๕๕ ได้ให้
นางนางเมื่อนั้นก็กลับตาม น.ส. เฉลียวมา
เจ้ เหตุเกิดที่ตำบลคลองสวน น.จ. ๒๓.

ตามฟ้องของอัยการ ศาลอา
ญาได้พิจารณาความฟ้องแล้วอ่าน
คำพิพากษาให้ชายมีนามตายทั้ง ๒ อัน
การกระทำของนางเมื่อนั้นทั้ง ๒ เรื่อง
จากที่ศาลให้ถูกกล่าวด้วยคดี และ
เพราะเหตุว่าผู้มีความจริงใจและ
เจ้ให้ผู้กล่าวที่ว่า "ยกถูกกล่าวให้มา
ดีกว่า" จำเลยให้กระทำการไปด้วย
อาชวณ โจรขโมยมีนาม อันการกระทำ
นั้นเป็นเหตุให้พวกเดียวกัน และการกระทำ
ก็สุดระโหด สมควรที่จะระโทษโดย
บทหนัก ให้ประหารชีวิตจำเลยเสีย
แต่จำเลยขอรับสารภาพ เป็นการสว
กอดการพิจารณา จึงสมควรประณ
โทษให้ คงให้จำคุกไว้หกเดือน ๑๒ 1/2.

ยลลิต.

จากโรงขัง

ระก่ายง ๗

สาวกับนาย อินแก้ว กับ ๑๕ ปี
ว่างออกขังที่คุกแล้วก็มาในชั้นเสีย
ไม่ยินยอม หล่อนเป็นสาวสาวเมือง
เห็นด้วยความรักอัน ได้กระทำความ
เกิดมาเป็นภรรยาเสียแล้ว เธอคิดว่า
เป็นสาวสาวรักก็มิได้หนัก เธอคิดว่า
อยู่คนเดียวก็มิได้หนัก การจาก
บ้านมาให้เป็นเพราะหลงสมชาย หรือ
ถูกใจใครมาหรือหากมาเองด้วย
ความรักใคร่ ความมาเกิดอยู่
ของเธอสักสิ่งไปช่วยความช่วยทำงาน
บ้านมาอยู่ "ช่วยกันทำด้วยกันเถิด."

การมาอยู่ของพ. ๗ จากนั้นเกิดขึ้น
ด้วยสอง เมื่อเมื่อนั้น นางเห็นเมืองจากเป็น
ก็พาไปเข้า-บรรดา จึงมีนางเจ้าวิกรมธรรมา
ไว้ความก็อยู่เป็นอยู่ ๗ เดือนก็ออกมา
แล้ว จึงมีนางเจ้าวิกรมธรรมาพาไปให้
เวลาที่อยู่เป็น เธอคิดถึงนางแล้วเกิดเป็น
เธอก็ แต่คนนั้น ๗ ปี ที่ถูกขังอยู่ไม่ยอม
ไปไว้วันเป็นวันอะไร จนกระทั่งวันที่ ๒๒ เดือน
ก็ยอมตาม สาวกับนาย ก็ถึงมาอยู่ตามบ้านรัก
แต่ก็สุดซึ้งรักของนางไปปรากฏ หล่อนเห็น
ให้เขียนเป็นเขียนว่า เธอคิดถึงนางก็มิได้หนัก
และนางก็เห็นนางแล้ว นางก็คิดถึงนาง
ก็ควรจะเลือนหายไป "มันไปไหนขอให้นาง
คืนมา" แล้วกระซิบให้ลูกของเธอ ๑ เดือน
เธอก็จะกลับไปเป็น.

ด้วยความรักสวสร์เล็กน้อย ลูก
แม่ก็เกิดแต่ไม่มีความผิดอะไร ทำ
ให้สาวกับนาย หล่อนก็เข้าใจประจักษ์
ก็คิดถึงลูกสาวอย่างสาหัสเสียเสีย
ไม่คิด แต่มองดูลูกสาวจากบ้านเสีย
อีกด้วย อย่างนั้นใจรักไม่ยอม
ละ มีนัยของหลวงพระนั้นซัก ๆ นั้น.
ทำความดีมีนัยกว่าแล้ว ยายได้
ออกจากขังก็ไล่กันง่าย ๆ มีนัยน้อย
ในใจเลือน โลกนี้โลกนี้ใครซึ้ง
เปล่า, ไม่มีเลย มีนัยว่าเด็กทำงานที่
หวังจึงพากันถูกไล่เสียไปอยู่ใคร
ละ โลกนี้มีคน-อย่างนั้นเสียเสีย
เกินจะอยู่ไปทำไมนั้นเองหนทางสุดท้าย
ก็คิดสัพพาท และนางได้ใจเพราะ
อันซึ่งรักนางอย่างสูง เข้าสู่ในภาพ
และแล้วสาวเมืองแพร์ ก็กลับใน
ราวสะพานโคก (อันตึกหน้า ๕๓)

เป็นเหตุไปเสียแล้ว!!

บทวิจารณ์การเมือง

โดย "ศราภย์"

ภายในประเทศ

คุณจักร์ ศรียานนท์ : เราต้องชมเชยคุณจักร์ ศรียานนท์ ที่ได้ออก

มาทำตำแหน่งรองผู้อำนวยการโรงงานยาสูบ และสรรเสริญคุณพลาง ชำนาญชุกศิลป์ ผู้อำนวยการยาสูบที่ใกล้ลาหยาอายุไชยทั่วทั้งที ว่า ยังเป็นคนเก่าที่ระเข้ตัวเป็นรองผู้อำนวยการอยู่ด้วย เพราะผลที่เกิดขึ้นในครั้งนั้น โดยความร่วมมือกันให้เป็นแบบอย่างแก่การปกครองงานของชาติอยู่ทั่วไปเป็นอย่างดี แม้เราไม่ควรมองว่า ถ้าไม่คิดถึงอิทธิพลที่ คุณจักร์ เป็นบุคคลของผู้นำอยู่ในประเทศไทย ซึ่งจำเป็นต้องช่วยเหลือแก่กัน ก็เห็นอะไรที่อะไรแล้ว ผู้ที่แก่งกับคุณจักร์ควรได้รับคำตำหนิ เพราะไม่คิดถึงคนเก่าที่เขทำงานด้วยความซื่อสัตย์มาจนก่อนเลย แต่กลับหาว่าผิดการให้บุคคลในตระกูลศรียานนท์ ทำการบริหารแผ่นดินที่สำคัญ ๆ ทุกแห่งกันไป นั่นเป็นอีกปัญหาหนึ่งเหมือนนักที่คณะรัฐประหารควบคุมระบอบการแผ่นดินอยู่ทุกวันนี้ เราก็ไม่อยากกล่าวให้ร้ายความ เพราะถือว่าโคจรเขาจะข้ามเมืองบรรดาให้ขึ้นไปเช่นนั้น.

ที่กรมแต่งตั้งลงไปคราวนี้ ไม่ใช่เพราะความบริสุทธิ์ของบุคคลจนจำนำนาในการบริหารราชการรัฐวิสาหกิจ หรือคณะกรรมการโรงงานยาสูบ แต่เป็นด้วยบุคคลของคณะเจ้ารัฐบาล ในฐานะเป็นผู้ก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครองระบอบการของเผด็จการมาเป็นระบอบรัฐธรรมนูญประชาธิปไตย มิฉะนั้นแล้วที่ทางเมืองผู้สำเร็จราชการ ซึ่งเขาได้เป็นผู้นำแทนต่อไปเมื่อสุภาพของทั้งประเทศขาด.

มีผู้หนึ่งที่ราชการแผ่นดินเป็นผู้หนึ่งปรารถนาให้เราทำงานของชาติที่เสื่อมโทรมมาซึ่งและเต็มไปด้วยภัยของประชาชนทุกวันนี้ เมืองที่บริบูรณ์นักที่สถานที่ราชการหรือองค์การรัฐบาลทุกวันนี้เต็มไปด้วยคนของผู้อยู่ใหญ่คนที่เขาสามารถปราศอยู่เบื้องหลัง ๆ ก็มีเหมือนกัน แต่มีพวกของของเหยียบย่ำให้เสื่อมโทรมและมาก พวกที่พาให้พวกคือเก่าที่ทำงานจริงก็เลย เพราะรู้ สักคนว่าเขานั่นแหละไปทำไปก็ทำไม่ได้ประโยชน์คนไหนมาคิดจะกระโดดไปก็โดนทำโทษและเงินก็หายไป เมื่อรู้ สักตัวหมกหมองก็ถึงกันค่อยขึ้น ซึ่งก็เป็นผู้ไม่สนใจงานมากนัก ก็ทำให้งานซ้ำซ้อน ถ้าเป็นคนก็เอาใจใส่ถามคนเก่า ๆ ก็พอทำเนา พอทำเนืองงานไปก็ ถ้าเป็นคนที่คิดอิทธิพล ลูกน้องก็คอยแฉงใจและทะเลาะไม่เห็นว่า ท่านผู้เล่าว่า ที่งานของคนที่ทำงานของรัฐบาลจึงจากคนนั้นไปเช่นนั้น ก็เพราะคนเราเอง ที่ผู้อำนวยการการครั้งนี้ ขาดจริยธรรมไว้เพราะความเข้าใจ เอาตัวให้เงินก็เคยมี มาขายไปไม่มาขังก็ไม่กล้าว่า

กล่าว ท่านผู้เล่าเดี๋ยวนี้ อยู่เดิม, ผู้อำนวยการเป็นตำแหน่งการเมืองแล้วไหนแล้ว หากแต่ผู้คิดหาเงินเข้าบัญชีบัญชีคอหนึ่งเห็นอะไรเพราะนักวิกลจริตอเมริกา จึงอยู่บนหลังมือมาเป็นคนแรกที่ทุกคนนี้.

ท่านผู้เล่านี้ยังกล่าวต่อไปว่า ยังมีอีกหลายตำแหน่งที่กลายเป็นตำแหน่งการเมืองไปหมดแล้วเช่นผู้อำนวยการท่าเรือกรุงเทพฯ และอธิบดีกรมศุลกากร เป็นต้น โดยเพราะอย่างนี้กรมศุลกากรที่ผู้คนที่เห็นว่าเป็นคนเก่าที่เปลี่ยนเปลี่ยนการปกครองปี ๒๔๗๕ เมื่อคนเก่า พอมีอำนาจขึ้นก็เอาพวกพ้องของตัวเองเข้ามา ส่วนคนที่ถูกคนเก่าเข้ามาจนกรมศุลกากรไม่ได้อำนาจเลย อย่างที่รู้สึกก็เห็นแต่ให้เขาส่งของขึ้นก็ งานอย่างนี้ไม่มีประสิทธิภาพไปก็ เพราะงานเปลี่ยนของขึ้นก็ค่อย ๆ ทำให้ทำให้คนรวมรวม ผู้คนอยู่รอบเป็นคนที่ให้ของเข้าใหม่ทุก ๓-๔ ปี เลยไม่มีใครคิดใคร่จะ จึงก็ทำให้วันหนึ่ง ๆ พอเอาตัวออก เมื่อใดที่ทำการขึ้นก็คิดว่า เราเร็วถึงที่ก็ให้เขาค่อยๆเข้ามาแล้ว และเมื่อเรื่องหนักไปก็ยกเคาะเรือนเกล้าของของขึ้นก็มาใหม่ไม่ได้อยู่เหมือนกัน.

เดชธิดาจารย์ : ในไทย-สัปดาห์ที่ ๒ ซึ่งเราได้ออกถึง

‘ทำขวัญคนไม่ดี’ โดยรัฐบาลรัฐเนชาท์เวลล์ ของสเปนได้ทำขวัญหญิงซึ่งการขวัญก็วัดขึ้นที่คริสต์นิกาย ๖๐๐ ปีออก ก็ทำให้เรารู้เรื่องที่เกิดขึ้นในผู้ซึ่งงานนั้น ซึ่งองค์การนั้นหนึ่งถูกตำรวจที่ตายลงหนึ่งคนก็เกิดอะไรขึ้น ผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่าคนโดยสเปนในรถนั้นได้ช่วยแม่พระว่าถูกตำรวจของที่ถูกกล่าวหาเสียหลาย เมื่อคนโดยสเปนก็ถูกยิงแล้วในผู้ซึ่งจะอะไรเลยและไม่ใช่ของชาวสเปนเสียหลาย ก็ต่อหน้าตำรวจชาวสเปนก็ถูกยิง ตำรวจสเปนก็ได้รับคนนั้นไปส่งสถานตำรวจเสียเวลาเวลาหนึ่งชั่วโมง แล้วนายตำรวจก็ปล่อยคนนั้นคนที่ทางต่อไป เขาก็มีผู้ถูกปล่อยแล้วกล่าวหาโดยผู้ซึ่งการถูกยิงไปถึงผู้บัญชาการตำรวจอื่นๆ ก็ได้รับบอกว่า เมื่อมีผู้กล่าวหาตำรวจก็จับและก็ไม่มีความผิดประการใด อันที่จริงการหาคนอย่างนี้มีความหมายของชนชาติตำรวจชาวสเปนเหมือนกัน เพื่อทำให้เรารู้ว่าคนโดยสเปนเวลานี้เป็นผู้โดยสเปนที่คนโดยสเปนมีความดีเสียเงินฝากเพราะที่ไป เรารู้ว่าเขารู้จักตำรวจที่กระทำความผิดแล้ว เขาก็เป็นคนที่กระทำความผิดถูก แต่มีบางคนเห็นว่าคนเป็นความเท่าเทียมกัน ตามความรู้สึกนั้นจึงรับไป เราไม่ได้อยู่ในปัญหาทุกปัญหาที่ว่าตำรวจที่ไปเสียไปไม่มีความผิดกล่าวหา แต่เราพยายามจะหาวิธีที่จะไปเป็นพรรคพวกว่า คดีเช่นนี้ตำรวจควรจะรับต่อไปกันหรือไม่ ซึ่งเสียเวลาเสียประโยชน์ของประชาชนซึ่ง ๔๐ คน หรือควรยกเลิกหมายโทษ (อันต่อมาที่ ๓๔)

เปรมสะดุดตาทันทีเมื่อเห็นชายท่าทางภาคภูมิคนหนึ่งในกลุ่มสามคนนั้นเดิน
จากเงื้อมมือคนหัวกดแหลมศีรษะเฉิก ลักษณเหมือนหมวดคนนั้นบอกใจไม่ผิด.

ภาพประกอบโดยฝีมือ "พนม"

ตอน ๑๑

คำถามของทัตติยทำให้เปรมนิ่งงันตอบไม่ได้ เขาหลบตาลงต่ำ เกิดความรู้สึกหวาดกลัวต่อสายตาของทัตติยขึ้นทันที. น้ำเสียงของทัตติยบอกว่า มีความสงสัยอยู่เต็มตัว เปรมอยากจะยอมจำนนต่อคำถามประโยคนี้ เพราะรู้สึกใจว่าเงินทุกบาทที่มีอยู่ในตัวหาเงินของเขาไม่ แม้จะได้เกริ่นไว้ว่าญาติหนึ่งจะซื้อนาให้ เพื่อถวายเป็นของเงินก้อนใหญ่ก้อนนี้ แต่เขาก็รู้ดีว่ามันไม่สมเหตุสมผลจะทำให้ใครเชื่อได้ง่าย ๆ ว่านายเปรม บ่อมทอง ซึ่งไม่เคยมีแววว่ามีญาติที่โหด เขามีญาติคนหนึ่งโดยบังเอิญทันควัน และญาติคนนี้ก็ใจดีเหลือประมาณถึงขนาดออกเงินให้เร่ร่อนหมั่นซื้อนาให้ และเมื่อซื้อแล้วก็จะยังออกเงินซื้อควาย, ปลูกบ้าน, และซื้อของใช้จำเป็นให้อีกด้วย. ทั้งหมดนี้ควรจะเป็นนายท้าวขายอยู่ตามตลาดมากกว่าจะเป็นเรื่องที่ทัตติยหรือน้าแม่ไม่ควรจะเชื่อได้ โดยไม่มีเหตุผลใดครอง. และในขณะนั้นที่ทัตติยเริ่มใช้เหตุผลแล้ว คำถามประโยคนี้บอกอย่างชัดแจ้งว่าทัตติยยกที่จะเชื่อได้ว่า เปรมมีญาติที่โหดคนจริง.

ทัตติยยังคงมองดูริยาที่ของเปรมอยู่อย่างไม่กระพริบตา อาการนิ่งและไม่มีองศา. ทำให้ยิ่งใจเขม่นมากขึ้นว่า เปรมจะต้องเอาเงินของเขาไปแลกแล้วแน่นอน.

"ไว้ใจมันละ. เราหาพูดกันตรง ๆ" ทัตติยพยายามทำเสียงให้หนักแน่น "พี่เปรมเอาเงินของเก่าเก่า

สวด กรวม:เรचितต เข็มข

เตี๊ตเตี๊ป้ำเบ็ช

ชาวฉิมมาทการเมืองเรื่องเอก

ขชาตินาวเวเชรมิตชลลาลสิปตาหจข

เขามาใช่ไหน?”

เปรมรวมรวมกำลังใจ เขยหน้า
ขึ้นสททททททอย่างทวาทกถวิ แลว
ก็พูดว่า

“ท้อมีคนงเขาใจฉันก็. ฉันไม่มี
เทหา. มันเป็นการข้งเฮ็ญ.”

“ฉันเข้าใจ” ท้อมีพูดพลาง
เหลื่อช่วยแล้วว “เราไปยังพูดกัน
ที่วามโกถือ โส โฉนคักว่า”

ท้อมีก็ลุกขึ้นกินน้ำเปรมไปยั้งวัน
เก็ย ๆ ซักกองใส่ช่องอยู่ห่างเรือนไปยั้ง
มาดเลียว มงครอย ๆ เมื่อไม่เห็นมี
ใครแน่แล้วก็พูดว่า

“ไม่มีใครโกถือหรอก. ฉันรับรอง
ว่าฉันจะไม่เล่าให้ใครฟังเลย. ขอให้ไว้
ใจฉัน” เปรมพูดมาคร่ง ๆ ก็แล้วกัน.

“เรื่องมันมีอย่างนี้. ฉันเองเข้าไปใน
บ้านตามแต่เขาเมื่อคืนวันก่อนว่า มันอยู่ใกล้กันจ้
นายนมได้รู้ซึ้งซอมีอยู่กันก็พูดกันมันเข้าหา
มบดถึงได้มีสามคนประกายกันแล้ว ไปวางเงินเข้า
ไปเสีย. แล้วมันก็ไปอยู่ติด ๆ อยู่จนจำใจไป
สละเงินจนหมด. แล้วไปนอนนอนนอนนอน
นี่อยู่ใกล้. ฉันเองนอนไปจนลือซอมีอยู่จน
พออดทนไม่ได้ไปอาว. พออาวขึ้นมาน้ำ
ไว้ ทอกรวมพอที่จะพูดกันกับเขาบ้าง. แล้ว
ก็พากันกลับไปโดยไม่ได้อะไร เรื่องมันก็
นี่แหละ”

“แล้วเปรมเอามาเงินไปไว้ที่ไหน?”

ท้อมีก็ถามขึ้น

“สิ่งนั้นไว้ไว้ความ อายการเอา
มาซื้อทาน อย่างที่บอกกันมานี้แล้ว.”

“แล้วเขาได้” ท้อมีก็เขยขึ้น

“เขาว่าเปรมคงไม่มีเงิน. หรือมันก็คง
เป็นเงินจัน”

“นั่นเขาว่าเรื่องเงินเอาแต่หย
หรือเปล่า?”

“ก็ไม่ใช่. ไม่ใช่ทุกอันแม่. แต่
เขารอเอาไปบอกแม่เลย บอกแม่แล้ว
ก็แล้วกัน.”

“บอกใครหรือ?”

“ไป”

“ฉันก็กลัวว่าไปบอกคนอื่นนะซี.

ฉันไว้ใจท้อมี”

“แต่ก็เข้าใจ”

“ท้อมีก็เลี้ยงไปเป็นพยานแท้ให้

ที่โรงพัก. ทำในสิ่งกัอย่างนั้น” แลว

คาเปรมเป็นประกาย เข็มไปยั้งความ

สำคัญในญาคู

“ก็ไมทราบ. ฉันรู้แต่ว่าไม่บอก

ให้เขาซอมีเปรม. มีอยู่ไม่กี่คน

ระคายไป.”

คน. เขานั่งคุยอยู่ใกล้ๆกัน ก็ชวน
ท้อมีไปตลาดเผื่อว่าไปใกล้ตลาดมา
ฝากเจ้าชอนเข้าบ้าน. ท้อมีมีเอาอาหาร
ที่เปรมให้พร้อมด้วยเจ้าชอน ที่เปรมซื้อ
มาขึ้นไปเก็บไว้บนเรือน แล้วก็ใส่ใส่
ลงมาพร้อมด้วยกระถางสำหรับขายกั
ข้าว. กันทั้งสองคน ๆ เดินคุยกันไป
ตลาดทางจนถึงตลาด. ท้อมีชวนให้
เปรมอยู่เสียบ้าน เพื่อความสะดวก
แก่อาหารการกิน. เปรมรับปากด้วย
ความไม่แน่ใจ. แต่ท้อมีว่าควรระล
องอยู่ เพื่อป้องกันไม่ให้เป็นหลักใน

ไม่ว่าที่เขยอยู่ในบ้าน. ชายคนที่เดินเข้ามา
ในวัน ณ บัดนี้ก็เดินจากเขออก. คัระ
เด็ก. แลวมีทวดคนหนึ่งเหมือนกันเปรม
นั่งง ไม่อาจจะเชื่อว่าเปรมเป็นคนเดียว
กันกับที่ทวดคนนั้นได้เล่าให้ส.ท.อ.มัน
ฟังเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง. เมื่อเกิด
สงสัยขึ้น เปรมก็พยายามจะแสดงทั้ง
คำสนทนารหว่างคนทั้งสาม ด้วยความ
สนใจ.
คนหนึ่งชายทวดคนหนึ่งก็เขย
ขึ้นว่า
“อ้ออยากจะรู้ว่าเจ้าแก่เจ้าชรา

นายเหว่า ชายทวดคนหนึ่งเป็นทุกใหญ่ในความสงสัยของเศรษฐี
อิทธิพลมันทำให้เสียงปั่นป่วนขึ้นลงมด กลางดึกคึกคักมด.

มันทุกสิ่งลงได้อย่างรวดเร็ว แม้กระทั่งข้าวกของบุญชะคาชก

การซื้อบ้านมาโครงการนี้ที่จะไว้.
เมื่อช่วยกันจ่ายกับข้าว เรียบร้อย
แล้วโดยเปรมเป็นผู้ออกเงินตลอดเปรม
ก็ชวนท้อมี ให้เข้าไปในคัความหาวนอยู่
ในวันปากทางเข้าตลาด. เขาเดินไป
ยังไม่ทันจะหมดด้วยก็ ก็เห็นคนสามคน
เดินเข้ามาในร้าน เลือกซื้อสิ่งต่างๆ
โต๊ะที่เขาอยู่เพียงสองคน. เปรม
สะดุดตาทันที เมื่อเห็นหน้าคนชายเขออก
และเห็นหน้าชายที่ทางจากคูคณันขึ้น
กลุ่มสามคนนั้น. ก็อย่าซอสนทนาก
ทางที่ไว้กับส.ท.อ.มันข้างคอกที่
คว่ำ รังช่วยให้เขาซอคกรเห็นคอก
ไว้. ได้กับข้าวแล้วให้เขยอีก. ทวด
สนทนาก เขาเข้าหาเขยจากเขออก
ทวดคนหนึ่ง คัระเด็ก คูมขไปงเงิน

เขาแม่ไหม? ลัพพเจ้าแก่แล้วไม่ใช่
หรือ?”
“ผมพบแล้วเมื่อ - เขาว่าพัก
ก็เขย. เขาก็กำลังอยากพบเหว่า
มาก.”
“เขาว่ากระขยาคพ. ถ้าไม่พบ,
อวกที่ปล่อยไปก็เห็นเขยซอไป. มันก็
อยากเจอตามเรือน. อ้อ. แล้วเจ้าแก่
พูดเรื่องนี้ทำไมหรือเล่า?”
“อ้อ. เขาบอกว่าอวกจะขย
เหว่าเรือน.”
“เราขยมาใช่ไหม?”
อีกฝ่ายหนึ่งทำท่าอึกอึก
“ก็ไม่ใช่จัน. แต่เขาว่าเรพ
กัขยเหว่าเรือนมีทำงานแหละ.”
นายเหว่านั้นแม่ใจซอกแตกแล้ว
ก็ถามว่า (อ่านต่อหน้า ๓๓)

พระยาพิชัยดาบหัก

๙. ขณะที่ เจ้าหมื่นไวยวรนาถ ยกกองทัพไปปราบฮ่อ และยึดเมืองไผ่โง้นนั้น ได้จัดตั้งกองทหารรักษาความสงบ แล้วก็ยกกองทัพลี้ภัยกลับกรุงสยาม. ต่อมาเมื่อเจ้าพระยาเมืองไผ่โง้นจึงสมคบกับฮ่อ ก่อการขบถขึ้นจับไล่ทหารไทยออกจากเมืองไผ่ จึงเกิดการต่อสู้กันดุเดือด.

๑๐. ในวันที่ ๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๓๐ ชาวเมืองไผ่และพวกฮ่อยึดเมืองพระบางได้ ข้าหลวงไทยต้องพาทหารถอยหนี ขณะนั้นม.ป.ว.อยู่ที่เมืองหลวงพระบางก็หวัดหวิดถูกฮ่อยิงตาย จึงต้องอพยพหนีมาพ้อมกับผู้คนรอนครหลวงพระบาง ลงมาตั้งกำลังยังอยู่ที่เมืองปากถาย.

แผ่นดินร้อน!

๔...อนาคตชาติ.

อักษรเล่า

“เด็กวันนี้อายุใหญ่ในวันหน้า”
อนาคตสยามชาติแลมดมน

พึงวาจาแจ่มแจ้งแห่งนสนธิ์
เขาวงวันผู้ซัด.

เขาไม่มีโรงเรียนจะเขียนอ่าน ปรชชาบาลแท้ ๆ บังเออิด
ในหระคองเงินตราสรวทัก ห้อมแม้ซัดสนแล้วเป็นแล้วเรียน.

เอาใบโหนดงบประมาณการศึกษา มิจัดหาอาครให้อ่านเขียน
ภานสรวพนบเจียดให้เบียดเป็น ต้องเห็นเค้นแปลไปมาได้ความ!

บารอศกคึกคักเป็นพรคพวก เพียงมดปลวกใครเล่าเขาจะขาม!
ลูบร่ายจ่ายเล่นมอแห่งราม เด็กสยามเป็นอย่างไรไม่คาง.

“เด็กวันนี้อายุใหญ่ในวันหน้า” อนิจจา, วันนั้นประหวัดถึง
ด้วยวันนี้อ่านยังคางคัง แผ่นดินจึงร้อนรุ่มดังสุ่มเพลิง!

เนต นรปรานี.

วิทยาการ

- การโทรศัพท์ ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก.
- ทิศใต้ ภาษาสากลสำหรับชาวโลก.

เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ศกนี้เอง วิศวนาการก้าวให้ทางการโทรศัพท์ข้ามทวีป ก็อุบัติขึ้นนับเป็นประวัติศาสตร์ของโลก หลังจากทีนักวิทยาศาสตร์ค้นหานานาย วิศวกรรมการติดต่อการวางสายโทรศัพท์ใต้มหาสมุทรแอตแลนติกเชื่อมการติดต่อทางโทรศัพท์ ระหว่างนครนิวยอร์ก—กรุงลอนดอน และนครซิดนีย์ โดยเลี้ยงทั้งรับส่งโดยกัน วาวกับทุกทิศทั้งอยู่ในเมืองเดียวกัน.

โทรศัพท์วางสายใต้มหาสมุทรแอตแลนติกนี้ ได้เปิดกิจการเป็นครั้งแรกในวันที่ ๒๕ กันยายน ๑๙๕๖ โดยนายฮอร์น ซี. มาร์โลว์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคมนาคมของอเมริกาเป็นผู้ประกอบพิธี

และพูดโทรศัพท์ตลอดไปรษณีย์ คร. ชาร์ลส์ ฮิลล์ อธิบดีกรมไปรษณีย์กลางของอังกฤษ ณ กรุงลอนดอน แล้วติดต่อพูดไปยังนครซิดนีย์ แพร่งค์ออสเตรเลีย. ประการแรกเป็นการรับส่งเสียง เทเลโฟนแบบเทเลกราฟ ผู้รับติดังโทรศัพท์สายนี้ บริษัทมีกิจการกระจายข่าว นาวารุหกรรมแล้ว และได้คิดวิธีการติดต่อโทรศัพท์ทางไกลข้ามทวีปโดยวิธีวางสายใต้มหาสมุทรเป็นระยะทาง.

การวางสายโทรศัพท์ใต้มหาสมุทรแอตแลนติกครั้งนี้ นับเป็นวิศวกรรมการก้าวใหม่ในวงการโทรศัพท์ของโลก ที่ช่วยเหลือมนุษย์ในประเทศต่างสมทบหนึ่ง ทุกทิศทั้งอยู่ในประเทศอีกฟากสมุทรหนึ่ง โดยโยงสายตัวและสายคาย การคิดงโทรศัพท์ครั้งนี้ นสนคำเข้าไปถึง๔๘ล้านดอลลาร์ ใช้สายโทรศัพท์ยาวที่สุด วางไว้ใต้มหาสมุทรแอตแลนติกในระบัตถักหักเท่าที่เคยกระทำกันมา โดยวางสายลงไปที่เคยกระขากใต้ดินใต้น้ำยาว ๓ ไมล์ และนายคัล โอ. แฟรงก์เกรวกัก แดลงด้วยความมั่นใจว่า อีก๒๕ ปีข้างหน้า ก็จะมีวิธีระบัตถักงโทรศัพท์ใต้มหาสมุทรแน่ชัคักำเอง คึกคอง

หว่างแคลิฟอร์เนียกับฮาวายได้ ขณะนี้วิศวกรของบริษัทยังกำลังค้นคว้าวิจัยหาการระบัตถักง—ลมของมหาสมุทรแปซิฟิกร่วมมือกับนักวิทยาศาสตร์อยู่ เพื่อระบัตถักักำเองใต้มหาสมุทรต่างๆ ของธรรมชาติ ในการวางสายใต้น้ำให้ทุกโทรศัพท์ติดต่อกันได้อย่างชัดเจน.

ก่อนหน้า เทปเทเลสกราฟนั้น สายโทรศัพท์ใต้น้ำ ระหว่างเมืองคีย์เวสต์ รัฐฟลอริดา กับเกาะฮาวายนั้น มี ความยาว ๑๒๕ ไมล์ ได้เปิดกิจการมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๕๐ ถึง ค.ศ. ๑๙๕๔ เชื่อกันอีกแห่งหนึ่งซึ่งก็ติดต่อแลงก็ กับ นครวอชิงตัน ดี.ซี. โดยยาว ๓๐๐ ไมล์ ทั้งสองสายนี้วางไว้ใต้น้ำลึกไม่เกิน ๕๐๐ ฟุตเท่านั้น การวางสายข้ามมหาสมุทร

แอตแลนติกคราวนี้ มีความยาวถึง ๒,๒๕๐ ไมล์ เริ่มวางกันมาตั้งแต่ก่อนมีอุยานยี่ห้อแล้ว โดยเรือไมนาวัก ของบริษัทยังคงอยู่เป็นเรือวางสาย เรือนี้ต้องระบัตถักงคลื่นลมกลางมหาสมุทร ในระหว่างที่เคยกระวางสายโทรศัพท์พื้นน้ำทะเลน้ำแข็ง และพายุร้าย ใทางแอตแลนติกเหนือเป็นระยะๆ กว่าวางสายสำเร็จก็กินเวลาถึง๕เดือน. (อ่านต่อหน้า ๓๕)

$$I^2, \delta \Pi$$

$$I^2, \sim \star \Pi \rightarrow \boxtimes \S \Pi \leftarrow 2^1$$

$$\square \times (\cup) \& I^2 \cup \infty \circ \Rightarrow \{\div\}^2$$

$$\rightarrow \{+\} \S I^2 \rightarrow \Pi \quad I^2 \rightarrow \square \rightarrow$$

$$\Pi \circ \rightsquigarrow \infty$$

$$I^2, - \{\oplus\}^{\circ 2} \S \Pi,$$

๗๗

ดัก ฮัลมา แอ็กนิ คาล อัมมาร์โซลด.

ในขณะทำโลกยุคปัจจุบัน กำลังร่นวายุไปด้วยวิกฤติการณ์อัน ร้อนแรง ภัยของสงครามโลกครั้งที่สาม เริ่มแผ่กระจายเป็นทุกข์มายัง อุบัติการณ์ และบรรดาชาวกิจทั้งหลายกำลังทำเนียบนโยบายเอาใจเอาเปรียบอย่าง ไม่ยอมลดทอนให้กันอยู่นั้น เขา..เป็นบุคคลเพียงคนเดียวที่วิ่งวน เกี้ยว ปรารถนาธรรม.. ค่ครองและใกล้ชิด. ให้ประชาชาติที่มีผลประโยชน์ขัดแย้ง เกิดการฉีกพาทกัป่วน. โกลดหันหน้ามาหาความเข้าใจ สนิทสนมกันใหม่ เพื่อหยุดยั้งคิธรรม และรักษาความสงบสุขของโลก ให้ยืนยาวต่อไป.. ฉะนั้น ถ้าเรารู้จักเขา..นายดัก ฮัลมา แอ็กนิ คาล อัมมาร์โซลด หรือ โกลด์ทักในนามสั้นๆ.. ก็ อัมมาร์โซลด ซึ่งดำรงตำแหน่งเลขาธิการองค์การสหประชาชาติจนกระทั่งถึงวัยที่ "ทุกสันติ" แล้ว ก็ไต่อย่างสนธิและพากันทำกิจ.

บุคคลผู้มีหน้าที่รับผิดชอบอันกว้างขวางประมาณไพศาลของโลกปัจจุบันนี้ ถือกำเนิดขึ้นมา เมืองเล็กเมืองหนึ่ง อัมมาร์ชื่อว่า "ฮอกบิงก์" ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นศูนย์กลางของการผลิตไม้ขีดไฟของโลก อยู่ห่างจากสต็อกโฮล์ม เมืองหลวงของสวีเดน ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ ๔๘๐ ไมล์ ต้นตระกูลของดักได้รับพระยาทานนามจากพระเจ้าชาลส์ที่ ๕ ราชันสวีตของสวีเดน พร้อมกับตำแหน่งอัศวินเมื่อปี ค.ศ. ๑๖๓๐ คนในตระกูล "อัมมาร์โซลด" ๕ คน ในช่วงวัยของอายุคนี่ผ่านไปได้ ต่างก็เคยทำตำแหน่งรัฐมนตรีของสวีเดนมาแล้ว โดยเฉพาคนหนึ่งรับเป็นบิดาของเขา "ดัก" ได้เป็นนายกรัฐมนตรีสมัยหนึ่ง ระหว่างปี ๑๙๑๔-๑๙.

ดัก อัมมาร์โซลด
"ทุกสันติ" แห่งมนุษยโลก.

ดัก อัมมาร์โซลด เกิดโตขึ้นที่ปราสาทอันเป็นเมืองมหาโกลดซึ่งเกิดในตระกูลนี้ เมื่อเมื่อประมาณ ๑๙๑๐,๐๐๐ คน ขณะนั้นบิดาของเขาดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองของเมืองนั้น ทำให้รับการศึกษาอย่างดีและจบที่มหาวิทยาลัยในปารีสแห่งเดียว โดยไม่มีข้อขัดข้อง เป็นเวลา ๓๐ ปี จึงสำเร็จได้ปริญญาตรีทางด้านกฎหมาย โดยมีความสนใจเป็นพิเศษไปทางปรัชญาและวรรณคดีฝรั่งเศส นอกจากนั้นยังได้ไปศึกษาทางกฎหมายและศีลธรรมที่มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด.

ในช่วงวัยการศึกษาเมื่อสี่ห้าสิบปี ปราภูลูกก็เห็นว่า ก็เป็นนักศึกษากิจปรองคนหนึ่ง ประจักษ์พบกันอันเห็นใจว่า เมื่อเขาเมื่ออายุได้ ๒๐ ปี ก็ได้ใช้พลังแห่งความวิริยะของเขา เช่นเคยความปรีชาญาณอันหนึ่ง ภายใต้หัวข้อว่า "การกระจายความรับผิดชอบ" แม้ว่า, ข้อ (อ่านต่อหน้า ๓๖)

บาบิโลน

-๑๑-

โคลอมโบ-แคนดี้

เมืองโคลอมโบ เป็นเมืองท่าของเกาะลิกกา ซึ่งในขณะนั้น ยังเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ข้าพเจ้าเคยมาที่นี่แล้ว ครั้ง ครั้งแรกใน พ.ศ.๒๔๔๘ เมื่อข้าพเจ้าเดินทางไปศึกษาชาวทหารประเทศบราซิล โดย

เรือเดินสมุทร ได้แวะที่โคลอมโบหนึ่งวัน ครั้นต่อเมื่อข้าพเจ้าสำเร็จการศึกษา และเดินทางกลับประเทศไทยในปี พ.ศ. ๒๔๕๒ ก็ได้แวะที่โคลอมโบอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นการมาโคลอมโบครั้งนี้ (พ.ศ. ๒๔๕๔) จึงเป็นครั้งที่ ๓ แม้ว่าจะเป็นระยะเวลาที่ห่างกันหลายปี แต่โคลอมโบ ก็มิได้เปลี่ยนแปลงเท่าใดนัก ที่ความย่านซึ่งเคยเห็นเมื่อ ๑๐ ปีก่อนยังเท่าไร ก็เคยเป็นอยู่อย่างนั้น ที่เปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดก็คืออ่าวหลวงนั้น อยู่ระหว่างสองความ จึงเห็นกองทหารอังกฤษเข้ามาตั้งอยู่ในเมืองโคลอมโบก็ดูก็มากนั้น สถานที่หลายแห่งมีกองทหารเข้าไปตั้งประจำอยู่ มีโรงทหารชั่วคราวถูกสร้างขึ้นหลายแห่ง แม้ที่โอเล "ชายทะเล" ซึ่ง พ.อ.เจ็ด และข้าพเจ้าไปพักในคืนแรกตามทางกองทหารกองทหารอังกฤษเกณฑ์สำหรับใช้ในราชการทหาร ตัวที่เป็นที่พักของนายทหารสัมพันธ์กับที่เคาน์เตนมาอย่างเมืองนี้ เพราะที่เมืองโคลอมโบ นอกจากไม่เป็นท่าเรือแล้วยังเป็นเมืองท่าอากาศยานที่สำคัญแห่งเดียวของเกาะลิกกาอีกด้วย ส่วนเมืองแคนดี้ซึ่งเป็นนครหลวงของเกาะลิกกา นั้น เมื่อเรากลับอยู่ในพื้นที่สูงและเริ่มไปด้วยข้าพเจ้าจากเมืองโคลอมโบก็รู้สึกว่าไม่ไกล ทางกาทหารของอังกฤษจึงเห็นว่าไม่เหมาะที่จะสร้างสนามบินขนาดใหญ่ จึงจัดตั้งเพียงสนามบินขนาดเล็กที่สวนไร่ใช้เฉพาะราชการทหารจำเป็นอย่างยิ่งๆ เท่านั้น.

โอเล "ชายทะเล" ที่เรากลับมาพักในคืนนั้น เป็นโอเลเล็กที่หนึ่ง ของโคลอมโบ ผู้คนที่มาพักส่วนมากเป็นนายทหารฝรั่งเศสชั้นพลเรือนปะปนอยู่บ้างเป็นส่วนตัว คนรู้จักเช่นชาวลิกกา แคนกายแมยชาวพื้นเมือง ก็ค่อนข้างมีฐานะ และกล่าวนามว่ามีฐานะมากใหญ่อยู่คนเดียวคนเดียว ผู้คนที่โอเลใหญ่ๆ ในเมืองโอเลเรา ก็คนรู้จักแคนกายแมยของฝรั่งเศส เรื่องนี้กล่าวกันเหมือนกันว่า ทำให้อังกฤษซึ่งในขณะนั้นยังเป็น "เจ้านาย" ของลิกกาและอินเกียอยู่ จึงชอบอย่างนั้น เพราะก็ถูกกองกำลังในลิกกาและอินเกีย ทำที่ข้าพเจ้าผ่านไป เห็นคนรู้จักที่เป็นลิกกาและอินเกียแค้นแค้นอย่างชาวพื้นเมืองท้องถิ่น ไม่เห็นแค้นกายแมยของฝรั่งเศส. ข้าพเจ้าก็บอกเขาว่า ถ้าเป็นไว้ว่าคนอินเกียส่วนมากนั้น

บอ..บิซเฮกไซส์

ผู้ที่ชอบรักษาชีวิตประเพณีเก่าๆ ไว้ จนมีการทำให้คนรักใช้ ในโตเคิล ฝรั่งเศสภายในนั้น การเพื่อรักษาชีวิตประเพณีการแต่งกายของชาวพื้นเมืองไว้ หรืออาจเพื่อให้ผู้มาพักพบเห็นบรรยากาศ ภายในโฮเต็ลนั้น แปลกไปจากโฮเต็ลในยุโรปและ สหรัฐอเมริกาทั่วไป เป็นการแสดงความเห็นว่าเป็นใหญ่ ของอังกฤษ ว่าเป็น “เจ้านาย” อยู่เหนือชาวพื้นเมืองก็อาจเป็นได้.

อย่างไรก็ดี หลังจากเจ็ดและห้าพันเจ็ดให้ต้องพักโฮเต็ล “ซาบทะเล” เรียบร้อยแล้ว เราก็จัดการชำระล้างร่างกาย แล้วไปรับประทานอาหารค่ำด้วยกัน ในห้องรับประทานอาหารภายในโฮเต็ลนั้นเอง เมื่อรับประทานอาหารเสร็จยังหวั่นๆ อยู่ ข้าพเจ้าจึงแยกทางจากเจ็ดขึ้นรถแท็กซี่ ไปเที่ยวดูบ้านคู่มือและร้านขายของที่ตลาด ซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ข้าพเจ้าบอกกับเจ็ดว่าไม่ต้องการเห็นตัวข้าพเจ้าจะหลงทาง เพราะข้าพเจ้าเคยมาเมืองนี้หลายครั้งแล้ว.

โคลอมโบในยามราตรี ระหว่างสงคราม กองกำลังและคึกคักเหมือนยามปรกติ เพราะเมืองนี้อยู่ทางไกลจากยุทธภูมิมาก ไม่ได้รับการกระทบกระเทือนจากสงคราม อย่างไรก็ดี ร้านค้าต่างๆ ยังมีที่ขายอยู่จนถึงสี่ทุ่ม เว้นแต่ร้านใหญ่ๆ บางแห่งปิดไปแล้ว ข้าพเจ้าไปซื้อของใช้เล็กๆ น้อยๆ และดูบ้านเมืองราวหนึ่งชั่วโมงก็กลับมานอนที่โฮเต็ล.

วันรุ่งขึ้น เจ็ดกับข้าพเจ้าไปถึงสำนักงานไฟแช็คชาวี เมื่อเกิดทำการเรื่องตัวรถไฟขึ้นที่เรียบร้อยแล้ว เราทั้งสองก็ไปขึ้นรถไฟ ซึ่งก็ไม่ได้พวกรวาก

มร. แม็คเคนซี เป็นคนพูดน้อย แต่ดวงตาซึ่งคมเหมือนดาเบียว.

บอกลักษณะตลาดซึ่งสมกำแพง. **โตบ เขตบอ เขตบอ**

ตลอดเวลาลังเควว่าข้าพเจ้าเรื่อง ‘ไดคิน’ มากกว่าข้าพเจ้าเสียอีก.

ทหาร ซึ่งเคินระหว่างเมืองโคลอมโบ กับเมืองแคนดี้ ข้าพเจ้า นั่งชมทิวทัศน์ อันสวยงามสองข้างทาง ซึ่งเป็นเนินสูงๆ ต่ำๆ และเต็มไปด้วยไร่โพชา ซึ่งเป็นพืชผลที่สำคัญของลังกาไปตลอดทาง ไร่ชาของลังกา มีชื่อเสียงมาก ว่ากันว่า เป็นชาที่มีรส และกลิ่นที่ก่อกวนโลก อังกฤษชอบกินน้ำชาเกือบ ตลอดทั้งวัน คือ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกว่าจะหลับไป แม้คนไทยที่ไปอยู่ในอังกฤษนาน ๆ หรือมีโอกาสผ่านไปไม่กี่วัน ก็เลยพลอย ดึก นิสัยชอบกินน้ำชา ก็มีมากเหมือนกัน ฉะนั้น ไร่ชาของ (อ่านต่อหน้า ๓๕)

แผนที่แสดงจุดที่ตั้งเมืองสำคัญของอินเดีย

ตามแผนที่ 'อินเดีย' นี้เป็นแผนที่แสดงที่ตั้งเมืองสำคัญของอินเดีย

กรรมกรทั้งหญิงและชาย ไม่ไถ่สินไยถือว่าผะกหกหรือเกะกะออก

สภาพเขาไม่ต่างอะไรกับขาน

ทุกคนต้องการความช่วยเหลือทั้งอาหาร ที่อยู่และสวัสดิภาพในอนาคด

บทที่ ๘

ข้าพเจ้าตรงไปที่คลอง

บังคับการตำรวจภูธร และตำรวจที่นั่น ค่อมไม่เข้าไปนานอีกสักคืนหนึ่ง ก็แล่นผ่านสนามหญ้าเข้ามาจอดที่หน้าบ้านโค นายตำรวจยศชนรยอชร์ ผักทานที่เข็นคนเข็บลงจากรถ เดินนำหน้าพาเดิน ตามทวิป รุ่ง เลิศวิทร และเดือนฉาย วัยนั้เด็ก พร้อมด้วยทนายอีก ๒ คนเข้ามาข้างบน

ทุกคน ดูเต็มไปด้วยความอดโรย เหมือนไม่ได้หลับได้นอนมาตลอดคืน แม้กระทั่งคืนก่อนที่ยังคุดล่ำก็ มักจะโผล่มาคอยแกล้งแหย่ตัวคุดูใหม่ เป็นสวามิภักดิ์ไปโธและกระโปรงสีน้ำตาล ผมขาวสยายถูกรวบไปผูกไว้ข้างหลัง ด้วยโบว์สีแดงทึบ ขณะที่ได้เข้ามาข้าพเจ้า หลอนหยุดเบียดกระเบียดถือ แสร้งที่เป็นกันหีบอะไร พลองกระซิบบอกเบา ๆ โดยไม่เงยหน้าหรือหันมาทางข้าพเจ้าเลยว้า

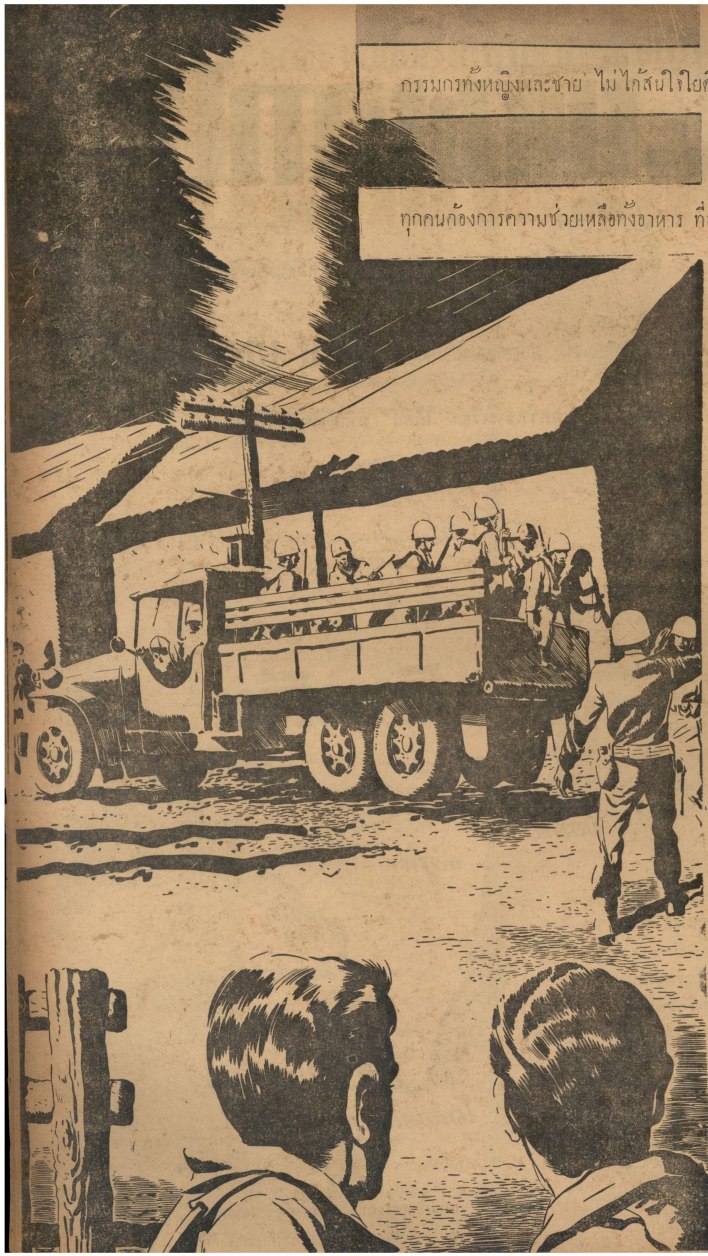
“สิ่งชั่วคิด หรือภัยเคียวให้คิดนั้สักห่อเดอะกะ ฉัฉริ์ คังแค่เข็บไม่ได้ทานอะไรเลย”

“เขาจะทำอะไร กับคุณต่อไปเดือนฉาย?”

“อ้อ, ขณะนี้ยังไม่อะไรหรอกคะ นอกจากคงซื้อหาสบรวนปากคำ แล้วก็พิมพ์ลายมือ แต่ไม่เป็นไร คิดนั้ถูกจับสืบจนเคยเป็นนิสัยแล้ว ว่าแต่คุณจะช่วยส่งอาหารหรือจะปล่อยให้คิดนั้อดตายคะ?”

พระชนกวิคโธวันบงฉงหัวคี่เมื่อสองบ้าชัโฆะเย็น, ทุกคนแ่ก่กรือ่แบบ ลินนั้กรือ่

ภาพประกอบโดยนั้ชั “แทน”

ສາມສາ !

ทำไมมันจะไม่เรียกว่า “ลากเลว” ละ เพราะ

ว่านางขง นามสกุลขงราชวิทย์ นกถูกรางวัลเลขท้ายสามตัวของจำนวน
เลขหกตัวจากรางวัลที่หนึ่งของสลากกินแบ่งรัฐบาล ที่เขาเรียกกันว่า
“สลากกินรวบ” เป็นเงินร่วมล้านบาท ขนบฉัฏฐรัฐบาลไทยสี่ต่าง
กองมืหมาเป็นของนายขงตั้งแต่บัดนั้น.

นายธง ธัชธวัช กลายเป็นคนมีเงินมหาศาล... กลายเป็นเศรษฐีขนาด
ใหญ่และกลายเป็นเทวดา!

เมื่อเรากล่าวไปว่าไปอยู่ในความครอบครองของนางง โห้ไม่นาน
 ทั่วทั้งถูกแยกย้ายออกไปอยู่ในเครื่องกลแต่เพียงคนเดียวทั่วทั้งหลายอย่าง น
 วัตรของทั้งกลายเป็นที่กินแล้วนั้นหลังโคตน์สง่างาม, อักษรหนึ่งกลาย
 เป็นเครื่องประภักษ์กัน เครื่องไปผ่านละวัญไพเราะ, อักษรหนึ่งกลายเป็น
 รอยที่ข้าพเจ้าไปให้ที่ลูกและน้องที่กลิ้ง, อักษรหนึ่งกลายเป็นที่กิน
 อันทั้งโลกไปไรจากพระนครแล้วนั้นหลังน้อยๆ ปลูกอยู่ด้วยหลังนั้น
 และอักษรหนึ่งกลายไปใช้ไปในเครื่องกลแต่เพียงคนเดียวสุดทุก "อ
 ไร" ทั่วทั้งกลายนั้น.

นาตรงมีความสุขอย่างเหลือเกิน แต่นาตรงไม่เคยมีความสุขอย่างนี้มาแต่ก่อน วันหนึ่ง
เขาจึงคิดว่าจำนวนเงินที่เขาอยู่นั้นคงรวยหรือเลวหมดคงไปเป็นแน่ และถือโอกาสเมื่อหัวค่ำ
เขาจะไปโอกาสเขานั่นเอง ดังนั้นเขาจึงปรึกษากับ “อะโระโระ” ที่บ้านหลังน้อยน้อยหลังนั้น.

“อะไรอะไร” ก็คือหญิงสาวคนหนึ่ง หล่อนมีผิวขาวนวล
เห็นขอยังถือขลุ่ยกลา หนึ่งใบอยู่ คิ้วหนา คางมนมวมนัยว่าเป็นสาวโสด ปาก
ทาสีแดงเชียว มีโศลกข้างข้างขวาหนึ่งเม็ด ข้างแก้มมีจางๆอีกเม็ดหนึ่ง
เม็ด ก็คือองค์หญิงบุษยมาศตัวดำ ได้เสียชีวิตพลพรมม้วยไปชบชบ นุ่ง
ผ้าเหลืองส่วนน้อยก็สีก่อนขมิ้น เป็นคนมาดกลืนใจคนในถิ่น ถูก
เจ้าหญิงโคราชขโมยไปไว้ก่อนในทวามณีย์.

“วัน...วัน...วัน...วัน...” เขาเรียกพลัน ขณะที่ยังคงเดิน
หน้าบ้าน

“^๔เรียก^๕หนหรือคะ?” หล่อกันขานพร้อมกันเป็นชอออกมาจากห้องกลาง
 เขามือโพล่หลังพิงกับขอบประตูแล้วหันถามอีกว่า “^๕คุณ^๕พ^๕เรียก^๕หน^๕ทำไมคะ?”

“เข้ามาใกล้ใกล้สิ ฉันจะบอกอะไรให้” เขาขยับตัวจากพนัก
เก้าอี้และถนัดมือทำท่าเหมือนเด็กเก็บ

“ไม่เข้า...ไม่เอา! หนูวิหรรณว่าน่า^๕คุณ^๕พี่^๕เรียก^๕มา^๕ทำไม” หล่อน
แสร้ง^๕กับ^๕เปลี่ยน^๕ให้^๕แถม^๕ ทำ^๕ประ^๕ทน^๕งว^๕าร^๕เ^๕ิง^๕มา^๕แล้ว^๕เป็น^๕อย่าง^๕ก็

“ไม่ใช่ยังงั้นนา ริน! ฉันมีอะไรจะปรึกษาสักอย่างหนึ่ง” เขาทำเสียงแผ่ว

ตลอดคอยคอยเดินวนมาเข้าป่าใกล้ พ่อนสัวนักรบปั้งแดง
แปรคิลงบนเขาอดิศราย ยักขาหนีเขวห่างเห็นปอน้องคงขาวเห็นเขวกลล้วย
เขาตอกดังลงบนเขาแล้วเขาหนีทาวคง

၁၀၈၅

มายง สุขขันธ์ ถูกสลากรับรวบมึงเงินนะ แต่ไม่รู้อะไร.

“เรื่องสำคัญอะไรกัน?” หล่อนถาม

เขาขยับตัวอีกทีหนึ่ง เริ่มมือไปหยิบแก้วบนโต๊ะกลมเล็กมาถือไว้
พลางว่า

“สำคัญมากทีเดียว วัน

“เกือบแก่หรือเปล่านั้น?” หล่อนถามทำทาคา

“เกือบซี เกือบวันมากทีเดียว ก่อนหน้าคุณรู้เสียก่อนว่าฉัน

นะ เงินในธนาคารของเราอยู่หรือลงไปแล้ว ทว่าฉันไม่มีทางที่จะ
ได้มา มีแต่ทางที่จะเสียไปอยู่เรื่อย เพราะพี่ไม่ใช่คนที่ทำงานทำการอะไร
พี่มาก็คงจะไป พี่คงจะพาพี่ให้มีความสุขแถมไม่พอ จึงอยากปรึกษา
ว่าควรจะทำอย่างไร” เขาอธิบาย

หล่อนหัวเราะก๊ากก เหมือนไม่ประหลาดใจ

“แต่เกือบว่ายังมีเงินอยู่ไม่ใช่หรือ?” หล่อนย้อนถาม

“ถูกแล้ว! เรามีเงินอยู่ก็จริง แต่ฉันจำหนำเสียมันถึงกับ
หมด” เขาบอกพลางยกแก้วที่ถือค้างไว้ขึ้นดื่ม

หล่อนหัวเราะอีก ยกขาที่ไขว้ข้างหลังเปลี่ยนข้างใหม่อีกข้างหนึ่ง เอา
แขนงอเข้าไปหนุนศีรษะอยู่ข้างหลังที่หนักเกินไป

“เกือบว่าเรามีเงินอยู่ คุณพี่คิดว่าเงินที่เราจะมีอยู่จะทำ
ประโยชน์อะไรให้เราได้หรือไม่?” หล่อนถาม

“วันครั้นว่าพี่ไม่มีความรู้อะไรเลยแล้วใช่ไหม แล้วเงินที่เหลือนอยู่
นั้นจะทำให้เราได้ประโยชน์อะไรขึ้น” เขาแย้ง

“ก็เล่นการเมืองสิคะ สัมผัสกับแทนทรวานนั้นแหละ ลงทุนไม่
เท่าไรแต่ได้ประโยชน์เกินค่า” หล่อนอธิบาย

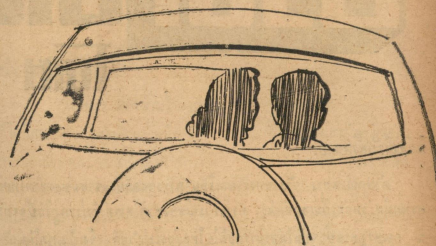
“ไม่ให้หรอกวัน พี่ไม่มีความรู้พอจะเป็นผู้นำ” เขาส่ายหน้า
พลางจางแก้วแล้วเริ่มมือไปประหมัดขว

“ได้ละสิ มัวซีทั้งยันทิดีอยู่ คือไปเข้าเป็นสมาชิกพรรคนั่นแหละเขา
เสียอีกคนหนึ่งก็สั้นเร็ว” เขาเสียงชอบแรกก็อยู่แล้วในวงสังคม ใครใคร่รู้
จักคุณพี่ในฐานะเช่นใหญ่ พอจะซัด ซง สุขขันธ์ เขาก็ร้องอีกทีหนึ่ง จึง
โหม่ครุ่น

เขาไม่ตอบเพราะยังนึกกำลังใจในขวกล่งแก้ว หล่อนจึงอธิบาย
ต่อไป

“พรรคการเมืองพรรคนั้นเขาจะมีเงินอย่างเหลือเฟือ พี่ก็รู้
กันว่าถ้าเราเข้าเงินของเราเข้านั้นไปออกเงินนั้นออกมา ก็คงทำได้ไม่ยากเย็น
อะไร พรรคนั้นเขาใช้เงินซื้อความนิยมกันระบอบก็ได้” (ส่วนต้นหน้า ๔๔)

แสดงแบบโดย "ภกร"

..น้องคน.. จักเป็นคน..

- คุณพี่หญิง ที่สละบะประมุขหรือจากเดิมบั้นนี้จะจะเป็นคนเร่ร่อนก็ได้ด้วยที่พรรคนี้
กระแจะ เอ็งวันครั้นก็ไม่มีอะไร แต่ต้องวันครั้นพอ ระวังจะหมด
เงิน แล้วก็อย่าเสียใจมากนักไป.
- หากสมมุติจะไปรู้ ระบุชายคน กับมันเสียก่อน ระวังจาก แล้วอีกข้างพร้อมกันที่เสีย
รา ถ้าฉันไม่รู้ ไม่บอกสาธยายต่อที่ขออยู่หน้ารถ ระวังเป็นภัย.
- อนุโม ให้ใช้กับรถนี้แล้ว หรืออย่าให้เสียก็ได้.
- ถ้าคุณพี่หญิง เป็นเจ้าของรถเอง รถจะมาด้วยทำให้นั่งจักษุ รถพอจะด้วยทำให้นั่ง
นั่งจักษุ, (ไม่จำเป็นจะเป็นการเสียเงินรถ เขาจะขอรถจากใครต่อ)
- สำหรับจักยานยนต์, พี่นั้นสุดที่รักของรักการนอร์. ในหนังสือ "กวนจิณ"
เขาไปบอกคนอื่นเขาว่า ขาจิตที่จากกับตัวรถ ระวังเสีย หวังจะพอจะเอา
จากจิตที่ไป, คุณพี่หญิงจะมีรถคันนั้นไปก็ได้ แม้แต่คนหาไป. (ไม่จำเป็น)

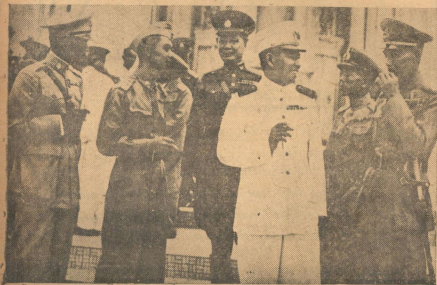
ประวัติยุคขบถครั้งแรก

โดย ชเรศ ชโรปกรณ

๕๓๕
หนังสือรักทั้งหลาย.

ด้วยคณะทหาร ข้าราชการ พ่อเรือน คหบดีและประชาชนของชาติไทยมีความเห็นร่วมกันเป็นเอกฉันท์ว่า ภาวะการณ์ของชาติไทยที่ปรากฏในปัจจุบันนี้ คณะรัฐบาลปัจจุบันไม่สามารถแก้ไขให้คล่องได้ยุติ จึงเป็นเหตุให้พี่น้องทั้งหลายได้รับทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสดังที่ได้เผชิญอยู่ในเวลานี้ คณะรัฐบาลปัจจุบันนี้ เราคงไม่สามารถจะทำการแก้ไขได้ เช่นไม่สามารถแก้ไขการครองชีพของประชาชน โดยเฉพาะเรื่องข้าว มีหน้าข้าวถึงปล่อยให้เกิดทุจริตในเรือนและเรื่องอื่น ๆ อย่างชานใหญ่ ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลมีอำนาจสามารถจะกันและปราบปรามได้ นับว่าเป็นการกระทำที่ทรามทรนในทางจิตใจ และร่างกายอย่างยิ่งขอว่า ยิ่งกว่านั้น พวกนักการเมืองบางคนก็ถือเอาการเมืองเป็นเครื่องบังหน้าบังฉวยโอกาสในยามที่บ้านเมืองคับแค้นเช่นนี้ ทำการฉ้อราษฎร์บังหลวง กอบโกยผลประโยชน์เข้าส่วนตัว โดยมิได้ละอายใจแต่อย่างใด ในขณะที่รัฐบาลที่ประเทศจะอดตาย แต่พวกคณะรัฐบาลและพวกพวกโอกาสบางเหล่า กลับมีความเป็นอยู่อย่างสุขสำราญและพินิจพินิจโดยไม่คำนึงถึงเสียงร้องขอของประชาชนแต่ประการใด ความเหลื่อมเหละในทางปฏิบัติของวงการรัฐบาลเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ร้อนขึ้นทุกข์หมดทุกข์.....

โดยเหตุที่ระบอบนี้มีความเหลื่อมเหละของวงการรัฐบาล และความทุกข์ยากของประชาชนเช่นนี้ จึงจำเป็นต้องกระทำการยึดอำนาจบังคับให้รัฐบาลลาออก และจัดคณะรัฐบาลขึ้นใหม่ต่อไปจนรัฐระบอบใหม่ เพื่อช่วยกันกวาดล้างการทุจริตและความเหลื่อมเหละทางปกครองในการรัฐบาลเสีย และถ้ามีความเล็ดรอดขึ้นทุกข์เข็ญของประชาชนโดยส่วนตัว.....

นายปรีดี พนมยงค์ ผู้สำเร็จราชการ กับผู้บังคับกองหน้ากองทหารที่ ๑๑ ในพิธีมอบหมายของตราไทยเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๕ จากข้อไปขาว กองพลที่ ๑๔๗๕, ม.ว.ร. เสนีย์ ปราโมช (นายกรัฐมนตรีขณะนั้น) หลวงเสนาธิการมณฑล, นายปรีดี พนมยงค์, หลวงเสนาธิการมณฑล, หลวงเสนาธิการมณฑล.

นี่เป็นคนหนึ่งในคำ

แถลงการณ์ของคณะทหาร (รัฐประหาร) เมื่อรุ่งอรุณวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๔๙๐ ภายหลังที่ผู้โจมตีอำนาจบริหารบ้านเมืองจากรัฐบาลหลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ เสริมมาหากัน อันเป็นผลให้บุคคลนั้นหัวหน้าคณะรัฐบาลชุดนั้น หลบถนัดกับเสี่ยวหัวซุกหัวซุน รวบรวมนายปรีดี พนมยงค์ ผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน หรือบ้างหนึ่ง "พลึง" ของรัฐบาลเก่า แทนที่จะหนีเอาตัวไปรอด.... ข้อที่นำคิดจากคำแถลงการณ์ฉบับนี้ในส่วน

ที่พูดถึงความเหลื่อมเหละของวงการรัฐบาลและความทุกข์ยากของประชาชน ถ้าหากไม่บอกว่าเป็นคำแถลงการณ์ของคณะรัฐประหารเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐ แล้ว ใครบ้างจะไว้กับสภาพในปัจจุบันนี้เสียสักนิดเดียว และหากเกิดมีโรคจิตคิดขึ้น ออกมาเล่น ๆ เชื้อว่าประชาชนทั่วไปจะคิดว่ารัฐบาลของ จอมพล ป. พิบูลสงคราม ๑ ถูกยึดอำนาจเสียแล้วอย่างไม่ค่อยสงสัย

ถ้ามีเหตุหมกมุ่นอย่างนั้นแล้ว ก่อนจะเริ่มเรื่อง "ปรีดีคนแรก" ซึ่งไม่เคยมีใคร "ถนัด" เขื่อนมาก่อนและเขียนอย่างถูกต้องเลย. ข้าราชการอยากจะถูกคือไปว่า ในบรรดาคณะรัฐบาลประชาธิปไตยหลังเปลี่ยนแปลง การปกครองปี ๒๔๗๕ เป็นต้นมา รัฐบาลของหลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ก่อนเจ้า

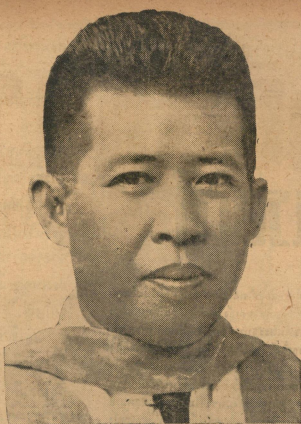
ระหน้าคนน้อยน้อย ความเหลื่อมเหละของวงการ ความล้มเหลวของคณะรัฐประหาร หลวงธำรงฯ ก็อยู่และจากการยึดอำนาจก็ ยึดผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ก็ตกลงกันว่าเวลาออกในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายนนั้นเอง แต่คณะรัฐประหาร, ทั้ง ๆ ที่ทราบอยู่แล้ว ออก ก็ออกมาไม่ได้! จอปรยามือให้แก่วิชาการหลวงธำรงฯ ก็อย่างหนึ่งก็คือ ทั้ง ๆ ที่รู้ชัดว่าระบอบนี้เกิดปัญหาจริง ๆ ก็ไม่ทำการขยับ. ผลักดันยื้อต่อมาก็ต้องขึ้นแต่โทษ เพื่องแก่สังคมก็ว่ากล่าวถึงเสียแล้ว!

๙ พฤศจิกายน ๒๔๙๐.

แม้จะเพียงครั้งมีบันทึก แต่ไฟฟ้าในถ้ำน้อยที่ต่าง ของผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ก็ถูกสั่งให้ปิดเกือบหมด เหลือไว้ทำเป็นขวัญใจ เพื่องแก่ความดีความชอบของระบอบประชาธิปไตยที่จะได้มาประกบ จินตนาการที่ขมขื่นในความผิดเหมือนไพร่สวามิภักดิ์อย่างลึก ผิดกับผู้มีหน้าที่ของ ซึ่งเรียกกันไปแล้วมาเหมือนระบอบในกรุง โยนที่ท้าวเอี่ยมและมนตรีที่กระนั้น เหลือเพียงคนเจ้าความคิดของเขาอย่างลึกซึ้ง แม้ข้อของเขาน่าจะถูกทางตรงแต่อย่างใด และเล็ดลอดเข้เข้า เพื่องานนี้ไปด้วยหรือ ทั้ง ๆ ที่ลมคนถูกท้าวเชยคนแล้ว ๆ ไม่ขาดระยะ คงว่าเล็ดลอดของเขาเพียงแนวโน้ในในความไม่ปล้ำ เหมือนระบอบความคิดของเขาคือของตนที่ขมขื่นของ

ปรีดีครวญ "....จอมพลไม่มาจะทำอย่างนี้....

ด้วยคำพูดของเพื่อนนำ
มิตร ซึ่งเพิ่งจะกลับ
ไปเมื่อ สักครู “คณะ
ทหารพวกจอมพลเขา
จะยึดอำนาจจริงๆ ไม่
ว่า รัฐบาลนี้จะลาออก
หรือไม่ก็ตาม...” ซึ่ง
เราเอง ก็ก้ำกึ่งหัวหน้า
รัฐบาล ซึ่งตั้งอยู่ด้วย
ให้รับคำอธิบายไว้ที่
สุด... เขาก็ถือโอกาส
คิดถึงวิธีคืนเก่าไว้ในวัง
เศส, ในเมืองไทย, การ
ปฏิวัติ, การถูกทหารม
ครองเมือง, แล้วโดย
กระทำคำแห่งผู้สำเร็จ
ราชการแผ่นดินในชื่
อัน และ จากข้าราชการ
รออยู่ในคุก....

นายปรีดี วัชรกุล วัชรกุล วัชรกุล วัชรกุล
ผู้จัดตั้งนิรชาจากมาตุภูมิ เพราะชนวนการ รัฐประ
หาร ของจอมพล ป.พิบูลสงคราม เมื่อ พ.ศ.๒๔๙๐

ฉันทัดความคิดของเขาก็หยุดกึก
เมื่อหัวเหวี่ยงรถคันตะขาน บดคนนม
แต่ไกล เขารู้สึกเสียขวัญกลัววามเมื่อ
ความคิดหนึ่งแวบขึ้นในสมอง “ยึด
อำนาจ!” ออ...จอมพล เขาคิดถึงคน
ผู้ในด้วยความขมขื่น. เขาคิดมีชาวมา
ลาคาพูดให้มันขึ้น เสียเต็มตะขานบด
คนนมใกล้เข้ามาอีก เขาก้าวออกไปนอก
ห้อง และประจันหน้ากับคุณหญิงพูนศุข
ศรีวิราชพอดิ. เพียงแต่เห็นสายตาสมา
เธอก็ซ่อนออกมา เหมือนกับเคยเห็นจาก
พินาศพมดขึ้น เขาก็พินาศอดเมื่อประ
สบความวิเศษของเมธีรัก และขณะ
เดียวกัน เขาก็ให้สติด้วยการคุกคาม
ดังๆ

“ทำเป็นบ้าไปได้อ!”

เขาพูดลงท้ายไปเจ้าบอดอย่างแรง
เมื่อเธอกำลังถามความว่า ซึ่งกันหน้าง
และอดไม่ได้ ที่ระมอไปทางห้องนอน
ของลูกๆ เผลอเินการชกกล่า “ลูก
เอ๋ย, อยู่จ้ด!”

ขณะนี้เสียงรถคันตะขานกันแรก

จอกลิ้นหน้าประทุกันแล้ว เขาลงไป
ถึงศาลาหน้าบ้าน ด้วยหมวกปีกกว้างทาบ
หน้าพร้อมกันถึง ส.ก.ท. สิ่งใด ไตร
ย้อย สมนุคนสนิภาวาสติดยาไปสั่ง
คำวรวกษาการณียะจนงาไปโศกเขา
มาไกล แต่มีที่กันสนิภาวาสติดยาไป
คำสั่ง เสียงนกตกก็แตกขึ้น เขาก็
สิ้นใจก็มื่อ ส.ก.ท. สิ่งใด ก็ยัก
สนิภาวาสติดยาไปสั่ง คำวรวกษาการณียะจนงาไปโศกเขา
มาไกล

เพราะที่คือระย้านนั้น เรื่องถึงแห่ง
ผ่านมาในระย้านโลกนี้เอง เมื่อ ส.ก.ท. สิ่งใด
โคตรใจเรื่อและทั้งสามคนเข้าไปในระย้านระย้าน
ร้อยแล้วเขาก็ออกคำสั่ง ให้ไปหาไปไปมีอะไร
กันจวนนี้ที่ จะที่ทุกหัวใจเช่นนี้ที่และบน
จึงล้ามือที่เขาได้ดูเขาไปเขาไปกันแรก...
เมื่อเรื่องจึงขึ้นเป็นงานต่อชีวิตของเขาไปเขาไปก็ถูก
ของสนิภาวาสติดยาไปสั่ง คำวรวกษาการณียะจนงาไปโศกเขา
มาไกล

ความหวังของเขาจากบอดอีกครึ่งหนึ่ง เมื่อ
บุณดีศมนังอยู่ดูแลพาหนะ งานนี้เองจึงได้
น้อยก็เริ่มไปบ่นหาไปทางบอดระย้าน ที่เมื่อเป็น
และจากความลงเอยไปของบนเงาจึงไว้ใจความ
นิกรบหัว.
(อำมฤตพร ๓๗)

อายุความก็ยังไม่หมด.. จะเขายังไงก็บอกกันได้”

ไชยสีชาต

ชัยชนะในเงามืด.

ในที่สุดวันผ่านไป สม
ก็เกิดแล้วด้วยที่คนอีกครึ่งหนึ่ง ก็
อย่างว่านั่นแหละ. ชัยชนะของสงคราม
ครมก ซึ่งเมื่อเอ่ยถึงนายสตีฟไทน์
แซมมียืนเวลที่ของฟิสิกส์ขึ้นถึง
ไทน์ และเมื่อไทน์อยู่ในพื้นผิวนาย
ทราว่านี่เป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของส
มารก ผมเองก็เข้าใจชัยชนะของ
สงครามด้วย เพราะชัยชนะครั้งนี้มัน
ใหญ่ยิ่งเสียจริง ๆ แต่เมื่อ ๒-๓ วัน
เอง ผมได้พบและคุยกับท่านผู้เข
าอยู่ในเรื่องหมึก ๆ ทั่ว ๆ ทั้งในและ
นอกเมืองไทยและได้บอกกับผมว่า..

“คุณเชื่อหรือว่านายสตีฟไทน์ถูก

พ.ท. เอ็ม แสงสุทนต์.
ผู้ว่าแผนการชาติ “ศึก ๔” พท

สามารถหนีจากเงามืดจริงๆ?”

ผมก็ว่า
“ก็เห็นมีโอกาจริง ๆ หนึ่งครับ”
คู่สนทนาของผมหันเหวี่ยงเลกๆ แล้ว
ก็ให้ที่คนเรื่องหมึกๆ ว่า..

“นายสตีฟไทน์... และรัฐคณาภิ
ธัชของเขามาจากที่อื่นแล้ว เขาคนนี้เป็นคน
นักบวชจริงเหลือหลาย สติที่ในใจเขาม
เลกๆ ที่ผมบอกแล้ว ถือว่านี่เป็นคนที่ดีไป
ที่จะบอกเล่าให้คนอื่นฟังได้...
ฉะนั้นจึงว่าสตีฟไทน์เขาสามารถ บอด
ไทน์เป็นต่ออย่างนั้น...”

“ก็จริงอย่างนั้น ก่อนถึงเวลา
แจ้งกัน นายสตีฟไทน์เห็นต่อสามารถ
ไปทั่วทุกมุมเมือง... แล้วถูกเห็นใหม่
เวลาชกกัน สตีฟไทน์ได้เคย... ยึดให้

สามารถของเขาฝ่ายเดียว ที่ถูกนาย
แซมมียืนเวลที่ของฟิสิกส์ขึ้นถึง
ถูกยึดเอาหัวท้ายไว้ด้วยฟิสิกส์... มันเข้า
แยบ ใฝ่ใฝ่ไม่ช้าเสียจ้ด ๆ...” นัก
พนันชกก็กระเป่าหน้า... กระเป่าๆ ไป
ตาม ๆ กัน คนที่สตีฟไทน์แยบย
วอด คนระงับก็เหมือนถูกสตีฟเศวรี...
ผมบอกคุณได้ว่าสามารถนี่เป็นของ
จริง ๆ ชัยชนะของสงครามก็ไม่ได้หมายความว่า
สตีฟไทน์ถูกยึดครอง... ผมว่านี่เป็นเง
อย่างว่า... นั่น หากคุณเคยรู้ว่
ใครว่ามีความการณียะจนงาไปโศกเขา
มาไกล ๒-๓ คนเท่านั้น และถูก
เหล่านี้คือ ‘?’”

ผมฟังผู้เขามาจากเงามืดในหัว
กับคนคิดเรื่องหมึกก็คิดว่า... นั่นคือ
ความสยบไปของสงครามในชื่อของศึก
ประเทร ซึ่งถือถือถือคิดไปสักระยะก็
ห้องระย้านนั้น.

ศึก ๔ พหุของลพิน.

ในสมัยก่อน ผมได้บอก
คุณ ๆ แล้วว่า... เวทีของศึกสี่ว่าเส
เรียวยักษ์ในเคหะนิภาวาม และอีก
การมรณังนั้นมรณ (อำมฤตพร ๓๘)

ប្រសើរ ពេញលេញរំលេច

นายก “ไม่ใ้แก่ ก็ทำอะไรให้
เขียนเสียใหม่ เพราะมีสมาชิกประ
เภท ๒ ที่ไม่เข้าทำการประจำชาติ
ความแตกกันนี้เขาว่าไม่ถ่วงดุล
และถ้าเลือกกันไว้แล้ว ก็ไม่ต้องออก
สมาชิกอันควรทั้งสี่ มันก็ขึ้นไป
อย่างนั้น แต่การมีรัฐธรรมนูญ
ใหม่ไปอย่างนี้ไม่ใ้ ข้าราชการประ
ท้วงต่อเขียนกันแล้วกัน ส่วน
สมาชิกประเภท ๒ ใครเลือกกันแล้ว
รวมทั้งสองตำแหน่งไว้ก็ไป. ขางคนเขา
อยากลงก็ควรหมย เขาเห็นถึงความ
มากถือเอาไปก่อน ขางคนว่าไปหาเสียง
เลือกกันไม่ต้องออก สมได้ไปเข้า
คุณกรรพรมุขก็ควรหมย ที่ว่ากัน
เขียนเขียนไปอย่าง คนก็ควรทำไป
อย่าง คณะกรรมการพิจารณาแล้ว
ก็นำ ครั้นคณะกรรมาการอยู่
ซึ่งเคยประชุมกันก็บอกที่สมควร ครั้น
จะเสนอให้ยกขึ้นก็ถูกขัดขวาง การ

นายก “ผมไปเบิกพรรคที่ลพบุรี
พยกัยคุณเฉลิม พงษ์สวัสดิ์ เขาเป็น
ประเภท ๒ อยู่แล้ว เวลานี้มีรองปลัด
กระทรวงอยู่ด้วย แก่ไปงักกฎหมายมา
อ้างว่า ข้าราชการประจำต้องลาออก

นายก “ผมก็ไม่ทราบว่าประเภท
๒ ล้อรถเพราะเหตุใด คณะตุลาการ
ก็มีความว่าต้องออกข้อนี้ลงข้อ ๓ ตาม
เจ้าคุณปลัดก็ตั้งคดีขึ้นอย่างนั้น แต่
ตามความรู้สึกของผม ก็น่าจะออกเสีย
ก่อน. บางคนอยากเห็นแก่ๆ ไม้ชอก
ก่อนคนเลวนี้ แต่กว่า ๓ ครบก็เลย
เป็นสมาชิกสภาประธา ๒ แต่กระนั้น
ผมเป็นสมาชิกมาโดยตลอด (อ่านต่อหน้า ๒๔)

มาอยู่กับป้าเถอะนะหนนะ ป้ามีเงินเยอะ.

บุรุษ^๒ไฟ^๑จก^๓เห็น^๔เห็น^๕อ^๖ข^๗บ^๘ค^๙ก^{๑๐}ก^{๑๑}พ^{๑๒}ท^{๑๓}ธ^{๑๔}กาล.

จัดการเปลี่ยนแปลง
พรรคการเมือง

การประชุม สมัยสามัญ
ของสหกรณ์เกษตรฯ ได้ปิดสมัย
ประชุมแล้ว เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน
คณิศน การรายงานข่าวประชุม
สภาในคอลัมน์สภาผู้ปกักร์จึงต้อง
ยุติลงไปด้วย เพราะคณิศนนี้เป็น
คอลัมน์เกี่ยวกับทาง รายงานผล
การดำเนินงานเป็นทางการของ ส.ส.
ผู้กักร์และไม่ได้กักร์หลายคู่ประ
ธาน แต่ไม่เป็นไรแล้วลาคอง
ปิดสมัยประชุมคงไปแล้ว ก็ไม่ได้
หมายความว่า การเคลื่อนไหวของ
ส.ส.ต่าง ๆ จะยุติลงไปด้วย ในเมื่อ
ระบบการปกครองของเราเป็นไป
ในรูปพรรคการเมือง เราควรจะได
ทราบถึงการเคลื่อนไหว ของพรรค
ส.ส. ซึ่งพรรคต่างๆ ด้วย นะเน
พระชน ข้าราชการเขาเอ้อการ
เบี่ยง เบี่ยงพรรคการเมืองมาเขียน

ให้นุชานไว้รับทราบ ไปด้วยนะหนึ่ง
ก่อน เมื่อเปิดสมัยประชุมวิสามัญ
ในเขตมณฑลจกายนแล้ว สภาผู้
พิทักษ์ ก็จะเกิดมีบาทฐานนิชานอก
ตามเคย และจะออกกรณชกจึง
ขึ้นว่าแก้ว เพราะเหตุว่าสภาจะพิ
ทักษ์นางแก้วพระราชบัญญัติ กษะ
มาณแผ่นดิน ประจักษ์ขึ้นประมาณ
พ.ศ.๒๔๕๐ ก็จะคิดใช้เวลาอีก
อย่างหนึ่งด้วย ว่ากันทุกทวารณกรณ
เจียรณเจียร.

ในระหว่าง ที่ปิดสมัยประชุมนี้
บรรดา ส.ส. ของนครพรหมพิราม
คลั่งกลาย กลับไปยังจังหวัดของตน
เพื่อออกกวระเหาเหาเสียง เลือกตั้งใน
สมัยหน้า และถือโอกาสเยี่ยมเยียน
ราษฎรในจังหวัดของตนด้วย เพราะ
ขณะนี้ ก็ใกล้เวลาเลือกตั้งเข้ามาแล้ว
ย่อมควรจะใช้เวลาไปทุกวิถีทางในสมัย

โดยประชาชนน้อย ขึ้นหาเงิน ไม่
เอาไปใส่กับประชาชน จะทำโทษ
แผ่นดินซึ่งกลอนกลอนโก ลมพลาท
ทำประชาชนพากันไม่ศรัทธา ไม่
จะพบเห็น ก็จะทำให้คนเข้านับขึ้น
ไม่ขึ้นไว้ในสภาให้เหมือนกับ ยี่สิบ
ก็ตั้งทำเท่าเอาไปใส่กับประชาชนอย่าง
ใกล้ชิดกับไว้ก่อนเห็น ก็โดยเฉพาะใน
ฉนวน บรรดาสามัญสิ่งสิ่งสิ่งสิ่ง
พรรคเสรีนิยมก็คิด ขึ้นเมื่อพรรค
ซึ่งอยู่รัฐบาลก็ขึ้น ก็ขึ้นหา ๆ
ข้อ ๆ ขึ้นไป แต่ว่าพรรคจะลง
เข้าสัตว์ในนามของพรรค ข้อข้อไป
เพราะทางพรรคยังมีให้พรรคพวกที่
คิดให้เกิดขาดไป และยังมีการ
แย้งกันในพรรค ก็ควรคิดว่าสิ่ง
บุคคลเข้าสัตว์ เพราะมี ส.ส. บาง
คนถูกข้อไปก็ออกไป โขยที่เข้ามาเป็น
ผู้แทนแล้ว ไม่ชอบทำការเรวขึ้น

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น คำให้พระศรีคงใจไว้ความเสียหาย จากการศึกษาพิจารณาว่าอันจะประสาชานในจังหวัดนั้น ๆ ประกอบกับได้มี ส.ส. ในพรรคฝ่ายนั้นได้สนับสนุนรัฐบาลอยู่ที่ "แนวพรรค" กลับเข้ามาสนับสนุนรัฐบาลเข้าอีกจนทำให้ท่านประสาชานผู้สมัครในตำแหน่งนี้ต้องเดินใจว่าทำไมจึงต้องรางวัลนี้ว่าในประธานสภาพรรคเสริมศักดิ์คำในบางแห่ง ยังได้เสนอตัวรับราชการไปสมัครรับเลือกตั้งอีกด้วย จึงทำให้เกิดความยุ่งยาก และแถมยังกันเป็นการใหญ่ ทำให้ท่านมาเรียกแข่งขันเองในพรรคเสียเลย กับที่พรรคอื่นได้ ส.ส. ท่านนั้น ได้ตั้งชื่อไว้ในพรรคเสริมศักดิ์แล้ว จึงทำให้ต้องเดินใจว่าเสียชื่อตัวจริงไว้ก่อน แลแต่เมื่อเห็นด้วยเพราะไม่ว่า ว่าจะกันแต่ชงชกก็ใครในสังกัดพรรคก็อยู่ไกลกัน กับเหตุนี้เอง ก็ทำเป็นต้องใช้เวลาในระหว่างที่ฝึกซ้อมประชุมอยู่ กลกกลก็ประชุมชานให้มาเข้าไว้ก่อน มิใช่ให้ประสาชานให้ประสาชานเสียแล้วไว้ ก็ต้องเอาออกมาร่างกันเสีย จึงทำให้ต้องเสียใจว่าท่านไปไม่ได้เลย ก็ต้องรับกันก็กลกกลก็ช่วยเหลือกันหน่อย บางรายก็เอาหนังสือไปฝากให้ท่าน บางรายก็ออกไปช่วยรับ ข้าราชการก็ลงมาช่วยรับทำให้ได้รับความดี ไว้ให้แก่ท้องถิ่นและ พอสั่งจะขึ้นรถออกไปหาเสียงก็ถูกใจก็อดมีน้ำใจ โขเพราะ ส.ส. ในพรรคก็ได้อาศัยสนับสนุนราชการแล้ว เสียพระชาติไปเลย ประสาชานก็รับ, เศรษฐกิจ, ข้าราชการ, ต่างก็ไปทำทางนั้นจนกระทั่งอย่างนี้คนคงใจในจังหวัดนั้นก็ได้อาศัยไว้ การไปรับหาเสียงก็ขึ้นมีการเพิ่มเติมแผน และกระแสรวมกันบ้าง - ตามสมควรเพิ่มขึ้น พวกกล้ารับชกก็ตั้งกองเงินชกผู้ช่วยว่า ลูกใครเขาไหนก็เอาไปขาย ก็ต้องไปรับชกไป

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น
ที่มาของข้อมูล : นายสุชาติ ชื่นชูวงศ์ (อาตมภาพ)

ชุมนุมประชาชนชาวบุรีรัมย์เพื่อต้อนรับ “จอมพล” ศรี ศิริโยธิน

เปล้า! ไม่ใช่วันเด็ก ในการเปิดสาขาพรรค

พรรคเสรีมนังคศิลาไปทำความผิดกับวันเด็กให้ประชาชนในวันที ๒๒ กันยายนนี้ ควรให้จอมพลไปชุมนุมกับคนเดียวกันนั้น มิฉะนั้นก็คงครบทำจอมพล ในท่ามกลาง “ทั้งสี่” รวมทั้ง “จอมอัครวิชัย” นายพลตำรวจเอกผู้ปราศรัยกับประชาชนเป็นที่ชาวบุรีรัมย์จึงงอนนัก

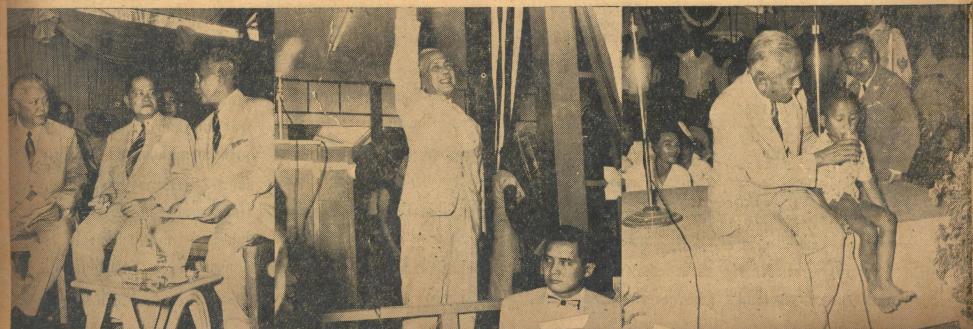
พลตรี ศรี ศิริโยธิน รมค. เศรษฐกรซึ่งเขากำหนดว่าเป็น “ตัวเก็ง” ของพรรคเสรีมนังคศิลา กำลังอ่านรายงานอะไรก็ไม่รู้ต่อหน้าประชาชน ๓ หมื่นกว่าคน.

ภาพข่าวสดภาพหนึ่ง จากซ้ายไปขวา : จอมพลเรือ หลวงยุทธศาสตร์โกศล, นายพลตำรวจเอก เภา ศรียานนท์, จอมพล ป. พิบูลสงคราม และ จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ซึ่งไปชุมนุมกันอยู่ในวันนั้น.

ภาพข่าวสดภาพต่าง : ประชาชนชาวบุรีรัมย์ต้อนรับ “จอมพลทั้งสี่” แห่งพรรคเสรีมนังคศิลา พร้อมกับบ๊วยสนับสนุน พลตรี ศรี ศิริโยธิน ตามธรรมเนียม.

๑๔

ล่าง : “เด็กชอปปิง” นั่งกลาง ขนาบข้างด้วยจอมอัครวิชัยและ “พ่อขุน” จอมพล ป. ด้าน : จอมพล ป. กำลังถึงหอคระโรไม่รู้จักฝ่าย “ตลอดการ” คงกลับคือความเคส. ด้าน : “เฮ้! กินเอปอชอปปิงนะ อีอ้อ

จอมพลทั้งสี่ เมื่อวันเปิดสาขาพรรคเสรีมนังคศิลา

แต่เป็นวันชุมนุมจอมพล เสรีมนังคศิลา ที่ชลบุรี!

เช่นเดียวกับที่บอกตามเคยด้วยการเปิดสาขาพรรค เมื่อ
นี้อย่างถูกต้อง ข้าพเจ้าไปเพียงจอมพลอากาศ พัน อุตสาหกรรม
กลางการต้อนรับของชาวชลบุรีกว่า ๓ หมื่นคน “จอมพล
ไพฑูริย์” และนายพลเอก มังกร พรหมโยธี ต่าง

ภาพโดย “ตากดิ่ง โท - สปีดาร์”

ขอ - อรรถ - ดำ : จอมพล “อุสิน” ที่ไปจะหาด้วยเหมือนกัน.

เรื่องตลกขบขัน

“บัน” ตวราเสียดก่อนเกิด

เมื่อไม่นานมานี้ผมบังเอิญได้พบกับคุณประพัฒน์ วรธนสาร ผู้อำนวยการบริษัทสินค้าจากกัมพูชาของโรนิงแวลิมกร และเฉลิมบริบูรณ์ชัย ภายหลังได้พูดคุยถึงเรื่องอื่นๆ แล้วคุณประพัฒน์ได้พูดถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนไทยซึ่งให้ความเห็นว่าการที่รัฐบาลจะสนับสนุนการสร้างของไทยเพื่อให้เป็นอุตสาหกรรม ที่เป็นอีกแผนหนึ่งๆ นั้น อันที่จริงก็อยู่ แต่ที่ว่ารัฐบาลจะสนับสนุนไทยอย่างไร ในเมื่อขณะนี้ผู้ส่งออกยังน้อยกว่าคนที่มีค่าหากมีชื่อเสียงอยู่ไม่กี่คน ผู้สร้างก็สร้างกันโดยใช้ผู้ส่งออกหน้าเก่าๆ นั้น และแต่ละคน สลับเปลี่ยนเวียนกันอยู่

ไปมา คนถูกใช้การเอื้อ.

คุณประพัฒน์ วรธนสาร ได้ให้ความเห็นว่า ถ้ารัฐบาลสนับสนุนทุนการสร้างหนึ่งจริง ๆ แล้ว ควรต้องสนับสนุนผู้แสดงเป็นเชิดกร คือหมอบกักรวาทให้ประชาชนคนดู ได้รู้จักเสียก่อนว่าผู้แสดงนั้นๆ มีชื่อเสียงและความสามารถในการแสดงแค่ไหน และวิธีที่จะสนับสนุนผู้แสดงนั้น ก็คือการแสดงละคร หรือสนับสนุนศิลปินในด้านการแสดงละครเสียก่อน ประชาชนจะได้รู้จักว่า ผู้แสดงละครคนไหนมีความสามารถอย่างไร เมื่อมาแสดงหนึ่งเข้า ประชาชนก็จะจูงมือชมชอบ และทำให้เพิ่มจำนวน “ตวรา” ให้มากยิ่งขึ้น.

อันความรู้สึก ของคุณประพัฒน์ วรธนสารนั้น ผมก็เห็นว่าเขาอยู่ เมื่อรัฐบาลปรารถนาจะสนับสนุน การสร้างของไทยเพื่อให้เป็นอุตสาหกรรม

ก็เขาค้นหาผู้ชายของไทยมา คือไปในตลาดกษัตริย์แล้ว ก็ควรสร้างหลักยึดฐานไว้ให้ก่อน ก็ต้องให้มีคนขึ้นไปถือครอง หากการขึ้นคนให้เป็น “ตวรา” ในทางศิลปะละคร ให้ประชาชนไว้รักษาไว้ก่อน แล้วจึงสนับสนุนในด้านการสร้างหนึ่งไทย ทั้งๆ ที่ไปมาหลายที วิธีที่เช่น “ตวรา” นั้น ผมก็เห็นว่าไม่ใช่ว่า งานอันนี้หนักหน่วงกว่าขึ้นการที่รัฐบาลท่านจะขึ้นได้สำเร็จเลย แม้กระทั่งไปยกฐานะขึ้นการท่านะขึ้นไม่ไป ผู้ที่ชื้อชื่อกวามรคนไทยอยู่ก่อนแล้ว ได้ถูกการก่อกวนกันนั้นมาเล่นหนึ่ง ก็คงจะพอใจไปอีกมาก. ทว่าไทยเราก็คงจะเจริญขึ้นได้ไม่ช้า เพราะมีการมากมายคนๆ ไม่ค่อยเหลืออยู่ในเวลานี้ ซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่คน คง คงตกเขาทำเงินเป็นล้านๆ บาทจะทำเท่าใดเช่นนี้อยู่ก็ยากไปอีกร การแสดงยกเข็นน้ำคำ ก็ขึ้นเข้าน้ำไปก็อีกนานหรือ?

แต่ถ้าในวงการหนังไทยเรานี้การถ่ายหนังแสดงน่าจะไปได้สักทีเพราะๆ ก็อยู่ ตวราไม่ช่วยกันก็เพราะเขานั่นแหละแล้ว คือไปจ้างหนังระแวงการที่หนังคนเก่าๆ

หน้าตวราสันติบาล.

จากเรื่องหนึ่ง ในชุดการสืบสวนคดีของนักสืบฟรานโก “๕๕๑๑” ซึ่งเคยนำลงในนิตยสารชาวสยามมาแล้วหลายเรื่องก็ขยี้กัน แล้วเรื่อง “ใจเลยไม่พูด” ได้ถูกนำขึ้นมาสร้างเป็นหนังสือไปก็จริง ภายหลังการดำเนินหนังสือก็ถูกตีพิมพ์ ภายหลังการดำเนินหนังสือก็ถูกตีพิมพ์

เราเคยได้ยินชื่อของนางสาวไทย พ.ศ. ต่างๆ ๑ แสดงหน้าที่มากมายมากแล้ว เช่น แวดลสาร สังการพิณผู้แสดงเรื่อง “กักรวาทโพ” ผนว อีวันนงค์ และระเบียบ ชาญโชติธ แสดงในเรื่อง “ปริศนา” (ผนว อีวันนงค์กำลังแสดง “กักรวาท” อยู่ในขณะนี้) เรื่องหนึ่งๆ ถูกใช้ (อ่านต่อหน้า ๒๔)

□ เปรลส์ คอนเฟอเรนซ์

ต่อจากหน้า ๒๒

แกสมีตรเลือกตั้งเป็นประธาน ๑ ถ้าไปก็อยู่อยู่อยู่ไปมีกรหรือไป ผมก็คิดว่า... ผมก็คิดว่า... ผมก็คิดว่า...

จะเรียก “กฎหมานเลือกตั้งออกไปแล้ว” ถ้าเรานี้ใหม่ก็... ก็ควรของคนที่ไป ท่านนายกสภามหาวิทยาลัยแล้วก็จะเสียไป คือว่า คนที่ไม่ออกเขาก็ไปสมมติวันเลือกตั้ง... ผู้ว่าราชการเมืองไป... ก็คงรับเขาไว้ พอเลือกตั้งแล้วมีคนที่รับก็คงคิดความ เป็นไม่ว่าให้เลือกตั้งใหม่ จึงที่จะคิดแผนขบแต่เสียเลย ผมเห็นว่า เข็มใหม่ใหม่ก็ดีกว่าเอาให้ดีกว่าๆ ง่าย ๆ”

นาค “การที่คิดว่าหรือเขียนอธิบาย คุณนั้นสนุก การเขียนกฎหมายนั้นมีความง่ายไปเขียนตามพจนานุกรมดีกว่า มันไม่เข้าใจง่าย ผมว่าเขียนตามภาษากษัตริย์เสีย เข้าใจง่ายกว่า เช่นอะไร ถ้าผู้ที่จะไปของเขาน่าแล้วอะไร ท่านว่าเขียนอย่างไร? ในคณะรัฐมนตรีก็เขียนกันเรื่องนี้ ศาลฎีกาว่าต้องดีดออกก่อน ผมเข้าใจว่าการออกศาลเขียนใหม่ซึ่งจากคุณทองก็สู้ชีวิต หรืออะไรว่าก็ดีกว่าออกอาญาว่าเลือกตั้งใหม่ไป ในเวลาเกี่ยวกับศาลฎีกาว่าดีดออกก็เลือกตั้งใหม่ ผมถามเจ้าคุณผู้ว่ากล่าวไปอย่างไรนั้น แกก็ว่าเป็นธรรมนิยมของศาล”

ดร. พยุหะแสง
คร. พยุหะ “แต่ที่ขึ้นกับบทว่าว่า ข้าราชการทุกคนมีสิทธิเลือกตั้งได้ทั้งที่ขึ้น เช่นข้าราชการพระนครไปรับเลือกตั้งนั้นพยุหะได้ ตอนแรกผมว่าควรชวยกันข้าราชการประจำ ข้าราชการการเมืองออกจากกัน ครม.จึงลงมติให้ข้าราชการประจำต้องออกก่อน ๑ เดือน แต่เวลาดำเนินการไปว่าสมาชิกประเภท ๒ เวทีนี้ก็ไป เหตุผลข้าราชการการเมือง เขาก็เลือกตั้งได้ ข้าราชการการเมืองก็เช่น รบต. เขาทำไม่ประเภท ๒ เขาก็เลือกตั้งได้เหมือนกัน”

ด.ค.

ลาออก เพราะเขาคือเป็นสมาชิกอยู่แล้ว ถ้าเขาออกไปเป็นประเภท ๑ เขาก็ทำได้ เราไม่ควรคัดสิทธิเขา เราขอกพร่องไป เราไม่ได้เชื่อใจไว้ว่า สมาชิกประเภท ๒ ที่รับราชการประจำ ไม่ต้องลาออก ท่านนายกรัฐมนตรีให้ออกก็ต้องอ้างกฎหมายฉบับนี้ ผมเสนอว่าสมาชิกประเภท ๒ ไม่จำเป็นต้องออก คนไม่ผิดจะออกทำไม นอกจากจะรู้ว่าประเภทนั้นเลือกตั้งแต่ไม่ต้องออก จะได้มีสิทธิรับเบี้ยหวัดบำนาญเข้าเห็นใจต่อไปหรือไม่ ที่คณะผู้พิพากษาจะว่าไม่ ลาออกเพราะเลือกตั้งไม่ได้นั่นไม่ใช่ใจ ผมว่ากฎหมาย มาตรา ๒๐ ๒๑ แล้ว จึงกำหนดขึ้นข้อ ๑ ข้อ ๒ ไว้ ถ้าเขาเขียนว่า ข้อ ๑ แล้วก็ไม่จำเป็นต้องเป็นข้อ ๒ ข้าราชการการการเมืองเขามิชอบเลือกได้ จะให้เขาลาออกทำไม ผมเห็นชัดเหลือเกิน พวกที่ไม่สมัครประเภท ๑ กลัวกันมาก จึงไปบอกผู้พิพากษา ว่าก็ว่าอย่าให้เป็นอย่างนี้ กฎหมายต่างประเทศสมัยใหม่ เขาก็เขียนแยกเป็นข้อๆ เพื่อให้เขาได้ใจเขาเสีย

สมมติว่า “ผมว่าเรื่องนี้จะไม่มีมูลจริงๆ ว่าการที่ความกระจ่างไม่จนอย่าง ศาลก็ไปอย่าง ๑๑ เลขา (กร. พุยก) ไปอย่าง, เช่นมาตรา ๑๑ วรรคข้อไปสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่เขียนให้ชัดว่า ข้าราชการประจำทำขึ้นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผมเห็นว่าความของคณะรัฐมนตรี อยากรู้ให้ข้าราชการลาออกก่อน ๖ เดือน ที่ท่านนายกรัฐมนตรี จะแก้ให้ลาออกหรือไม่ได้ ผมเห็นว่าควรที่สมาชิกประเภท ๒ จะเข้ามาสมัครประเภท ๑ เป็นเรื่องควรสรรเสริญ แต่การที่ท่านบัญญัติว่าการพ้นจากการทำราชการไว้ เวลานั้นเข้ามามีอำนาจ เราควรสนับสนุนหรือ, ท่านเป็นครูทหารชั้นผู้ใหญ่ ควรจะมีการเสียดู เพราะประชาธิปไตยย่อมเสียสละ เราจะไปพึ่งทางใดกับตำแหน่งประจำ เราต้องเสียสละเพื่อให้งานประจำอยู่โดยยังขึ้น ทลกับเขานั่น”

บัญญัติไว้ว่า ถ้าเป็น (อ่านต่อหน้า ๒๔)

ตอไม้คอก

อังกฤษชาติใจอเมริกาแล้ว.

(จากเสด็จภาพ ๒๕ ก.ย. ๒๔)

ส่วนสาเหตุในราชข่าวของหนังสือพิมพ์อินเดีย ก็กล่าวไว้ให้เห็นว่ามิผลเสียเนื่องมาจาก กรณีพิพาทคลองสุเอซนั่นเอง ทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงอาณัติของจักรวรรดิ ระหว่างอังกฤษกับอเมริกาว่าเป็นมิตรภาพสนิทใคร่ทุกคนก็ย่อมจะมองเห็นได้ว่า มันมิได้เป็นมิตรภาพที่ทั้งหมดยืนอยู่บนรากฐานแห่งความมั่นคงเลย หากเป็นมิตรภาพจอมปลอม เป็นมิตรภาพที่เสแสร้งขึ้นแสดงออกมาเพื่อคบค้าชาวโลกเท่านั้น ในฐานะที่อังกฤษและอเมริกาคงได้ใกล้ชิดว่าเป็นกัลยาณมิตรกัน และขึ้นช้อมอยู่กับระบอบกษัตริย์ด้วยกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจึงจำเป็นต้องเอาใจใส่ที่จะอังกฤษและอเมริกาไม่สามารถจะลืมมิตรภาพอันแท้จริงของตนได้ นอกจากจะเป็นไปชั่วระยะหนึ่งๆ เท่านั้น ในขณะที่ทั้งสองรักษาผลประโยชน์ร่วมกัน และปราบปรามที่ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นกันแล้วไซ้ มิตรภาพจอมปลอมอันนี้ก็จะพังทลายลงไปในทันที ในเรื่องนี้ประวัติศาสตร์จะชี้ให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่า อังกฤษกับอเมริกามีมิตรภาพอันแท้จริงก่อนกันไม่ได้เลย เพราะต่างฝ่ายต่างก็เป็นผู้แข่งขันกันในการค้าเมืองขึ้นต่อกันยกยักกันตลอดมา ประการที่พ่อค้าหรือนายทุน จึงระดมของของตนอย่างไร ก็ไม่สามารถจะมีมิตรภาพอันแท้จริงต่อกันได้ ในเมื่อเขาจะต้องประชิดประหัตกันในการค้าอยู่ตลอดเวลา ต่อเมื่อระบอบกษัตริย์ของเขากลับมาขึ้นตามเมื่อใด นั่นแหละเขาจึงจำเป็นต้องต้องหันหน้าเข้าหากัน เพื่อร่วมรักษาระบอบกษัตริย์ให้คงอยู่ต่อไป ขณะนี้การที่อังกฤษได้ยึดถือโดยอเมริกาครั้งนี้ จึงมิใช่เป็นของแปลกประหลาดอะไรเลย และมุ่งเหตุอันมีเกียรติอันมาจากการเกิดขึ้นในทางผลประโยชน์อย่างไม่มีปัญหา ก็คืออังกฤษต้องการที่จะเข้าครอบครองคลองสุเอซเพื่อครอบงำต่อไป โดยไม่คำนึงถึงว่าคลองสุเอซนั้นเป็นของใคร อังกฤษมีสิทธิ์แค่ไหน และเมื่อการละเมิดอธิปไตยของอียิปต์หรือไม่ เพราะอังกฤษกำลังหันมาถือการเสียขาดผลประโยชน์ที่คลองคลองสุเอซไป ทั้ง ๆ ที่อังกฤษได้ถือกรรมนามาก่อนแล้ว แต่อเมริกาไม่กล้าสนับสนุน เพราะเห็นกลุ่มอาหรับที่กำลังสนับสนุนอียิปต์อยู่อย่างพร้อมเพรียง และสิ่งที่ยิ่งกว่ากลัวที่สุดก็คือ การประกาศยอมมาจากการกลุ่มอาหรับว่าจะแอนตี้สนับสนุนอเมริกาทันที ถ้าหากอเมริกาสนับสนุนให้มีการใช้กำลังในกรณีคลองสุเอซนี้ ก็จะเป็นเหตุอันทำให้อเมริกาไม่กล้าสนับสนุนอังกฤษอย่างเต็มที่ เพราะเกรงจะพลอยสูญเสียผลประโยชน์ซึ่งของตนไปด้วยโดยใช่เหตุ จึงเป็นเหตุให้อังกฤษไม่พอใจอเมริกาขึ้นมา ที่ไม่ช่วยกันรักษาระบอบกษัตริย์ของอังกฤษไว้.

สิ่งทหารอเมริกาที่ถือเรื่องกลับ.

(จากข่าวไทย ๒๕ ก.ย. ๒๔)

หม่อมความเห็นด้วยอย่างยิ่ง ที่จะให้มีการพิจารณาให้ทหารอเมริกันถึง ๕ คน ไปตามความผิดที่ได้กระทำขึ้น อันเป็นการเหยียดหยามประชาชนชาวไทย เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างชนวนต่อไป และเพื่อเป็นการสอนให้ชาวอเมริกันรู้เสียด้วยว่า ไทยนั้นเป็นเอกราชมิใช่เป็นเมืองขึ้นของอเมริกาที่พึงระหองระแหงไว้ได้ความใจชอบ ฉะนั้นผมจึงหวังไว้ว่าถึงเวลาแล้วที่รัฐบาลไทยจะนำผู้ถูกขังไปไว้ ในเมื่อคนไทยได้ถูกเหยียดหยามอย่างทารุณและป่าเถื่อนเช่นนั้น เพราะเป็นหน้าที่ของรัฐบาลไทยที่จะต้องทำการในเบื้องต้นเพื่อแก้ปัญหานี้ของคนไทยทั้งชาติ ความจริงเรื่องที่เกิดขึ้นโดยถูกชาวอเมริกันเหยียดหยามนั้น มิใช่เป็นเหตุแห่งพิพาทกันในเรื่องนี้เท่านั้น หากได้เคยเกิดขึ้นมาแล้วหลายหนแล้ว แต่ในขณะนั้นคนไทยไม่สามารถที่จะไปหาความขึ้นระฆังที่ไหนได้ เพราะรัฐบาลไทยพยายามรักษาคณะอเมริกันไว้อย่างยิ่ง แม้เจ้าหน้าที่สถานทูตอเมริกาเองก็ยังได้ให้เป็นที่รัฐบาลไทย ความจริงเช่นนั้นคนไทยเราก็ได้ไว้นานมาแล้ว อาทิเมื่อคราวซ้อมเรือข้าที่ควราวกแล้วเป็นต้น หญิงไทยถูกซ้อมเช่นอย่างนี้เกิดขึ้นแต่บัดนี้ว่า คณะรัฐมนตรีไทยขอว่า “เรื่องเล็ก.”

บุทกวัยฉิบหาย

□ งานไดดิน

ต่อจากหน้า ๑๕

ลังกา จึงกลายเป็นสินค้าอย่างต่ำ
คณึ่งของประมุข รอลิ์สายันต
โคไปตามเนินและภูเขาสูงขึ้นไปทุกที่
จนจนถึงแดนที่ไม่เรื่งกั กว้างระ
เมืองแคนซึ่งอยู่บนที่ราบสูง ที่ว่า
๑๑.๐๐ น. ที่สถานแคนคิมยัทว
อังกฤษาภทหน่วย ๑๓๖ นัรวณย
มากอรัยเวาอยู่แล้ว

เบื้องหลัง เป็นนครหลวงของเกาะลังกา
มีที่ทางานของรัฐบาลลังกาอยู่ที่นี่ทั้งหมด ใน
สถานนี้ ลังกาเป็นอาณานิคมของอังกฤษาอยู่
และเป็นผู้วางการปกครองลังกาซึ่งเป็นคณอังกฤษา ใน
ระหว่างสงครามอังกฤษาไต้หวันเมืองแคนคิ เป็น
ที่ตั้งกองบัญชาการของทัพพันธมิตรกันเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ และมีที่ประชุมของกองทัพน
นี้ ทั้งอังกฤษานัรวณยทั้งหน่ ๑๑๖ ซึ่งเป็น
หน่วยพิเศษรวมอยู่ด้วย การที่อังกฤษาเลือกเมือง

แคนคิเป็นที่ตั้งกองบัญชาการกองทัพน ก็เห็นจะ
เนื่องด้วยเมืองนี้ตั้งอยู่บนที่สูง ๑๓๓๓ ไมล์บน
จุดเหนือเมืองโคลอมโบ มีถนนไปใช้จราจรอยู่ทั่วไป
เหมาะที่จะใช้เป็นที่ตั้งกองบัญชาการอย่างอังกฤษาหรับ
ราวอยู่ไปทั่วทั้งลังกาและกับเกาะลังกาในมืรวณย มี
สิ่งที่เป็นประโยชน์อย่างหนึ่งก็คือ ที่เกาะลังกาประ
ชาชนพลเมืองเป็นอังกฤษาและกับชนมวมาก ใน
เมืองแคนคิมยัทวหรือจะเรียกว่าเมืองแคนคิ
เค็พพระสัมพันธ์กับพระเจ้าประดิษฐาอยู่ ตาม
ชนบทบางแห่งพระภิกษุเดินไปมาขอออก ถ้า
ให้ข้าพเจ้ารู้ถึงเช่นและเรื่องเช่นอย่างบอกไปอยู่
เพราะรู้ดีกว่า แม้จะมาอยู่ที่นี่แต่คนที่นี่มีใจบ้าน
เกิดเมืองนอนของจริง แต่ต่อให้โยกย้าย
อยู่ในประเทศอื่นก็ยังคงบ้านเกิดอยู่

รอลิ์คั ของหน่วย ๑๓๖ นำเรา
จากสถานรอลิ์ ไปตามถนนในเมือง
แคนคิซึ่งเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้า
ได้มาเห็นเมืองนี้สักครั้งใหญ่ ๆ เราที่มา
ก็ด้วยหาทวแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ชาย
เมือง เมื่อทวทรานรัยขาวารถที่ทาง
เข้าให้สัยตามและทวระวัตรประวั

คามระเบียบแล ก็ยล่อให้คิดของเรา
ผ่านเข้าไปใน ข้าพเจ้าทวทรานรัยทล
ว่า ที่นั่นเป็นกองบัญชาการของหน่วย
๑๓๖ ของอังกฤษา

เจ้าหน้าข้าพเจ้าไปยวเรือนไม้ซึ่ง
อยู่บนเนินแห่งหนึ่งในบริเวณนั้น เก็
ยกว่ากันก็คือที่ทางานของมืสเอร์วแม็ค
เคนซี ทวหน้าหน่วย ๑๓๖ พอเรา
ส่งกล่าวทวพร้อมทั้งที่ทางานนั้น เข้าไป
หญิงสาวชาวอังกฤษาในเครื่องนยของ
กองอาสาสมัครถูกกล่าวได้มาอรัย
พอ. เก็พพกับนายทวทวหญิงผู้หนึ่ง ซึ่ง
เข้าไว้ว่าคนเป็นเลาขากาณนี้ซึ่งทวหน้า
หน่วย ๑๓๖ สัยกล่าวข้าพเจ้าให้เห็น
เธอเย็บชุดทวหน้าเข้าไปในอีกห้องหนึ่ง
ซึ่งอยู่ติดกัน สักครู่หนึ่ง ก็ลัลลออกมา
เชิญเราทั้งสองเข้าในในห้องนั้นไป

ข้าพเจ้าก็ทวน พอ. เก็คข้าไป
เห็นชายผู้หนึ่งนั่งอยู่หน้าเรา ๕๐ ปีเศษ
ผสมทกประยา แก่กายพลเรือน
อยู่ที่โต๊ะทางาน พอเห็นเราทั้งสองเ

เข้าไปเจ้าก็รีบลุกขึ้นทักทว เก็ค
แนะนำให้เขาผู้นั้นรู้จักกับข้าพเจ้าว่า
“นี่คือพันเอกโบ๊แห่งกองทัพน
ไทย”

ชายผู้นั้นมีมืมาสัยสคิ ข้าพ
เจ้าพรัยทักทวว่า “สมมีความยินดี
ที่ทักทวกันด้วย ทวว่าเราเดินทาง
ของทางานจะเรียบร้อยก็”

ข้าพเจ้าทวไปว่า “ทวรี, เรียบ
ร้อยก็ลลทวทาง”

มว.แม็คเคนซี กล่าวสัยไปว่า “สม
ยินดีที่เราจะอยู่ที่นี่งานร่วมมืกันต่อไป
เพื่อผลประโยชน์อันร่วมกันของเรา ใน
ระหว่างที่ทางานอยู่ที่นี่คนนี้ ผมขอเชิญ
ให้ทางานนั้นแล้วของผม และทวอยู่
บ้านของผมสเลก็เกิด”

ข้าพเจ้า “ผมขอขอบคุณในความกรุ
ณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง”
เมื่อได้ทักทวรู้จัก และสนทนา
ปราสาณกันพอสมควรแล้ว ข้าพเจ้า
ก็กล่าวมว.แม็คเคนซีออกมาข้างนอก

คอยฟังกำหนดฉายเร็ว ๆ นี้

โทร. 20947
ใช้เครื่องทำความเย็นแบบทันสมัย

★ ดอรึส เดย และ
★ แฟรงคั ซิเนตรา

ดาร์บี
รัก

"Young at Heart"

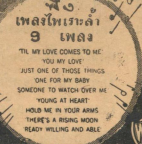
• ยอดหนังร้องเสียงทอง
ร่วมแสดงตัวกันใหม่ครั้งแรก

ร่วมดัง

★ ลีค ยี่ ★ เอ็ลลึ แบร์ริเมอร์
★ ไคโรนี มาโลน
★ อลิ้น เฮล

• สามสาวรักชายคนเดียวกัน...

อนันตวันด้วยเสียง
นาง... ดนตรี

พ.อ. เท็กกรวยจนนายร้อยเอชียกในกร
เกินทางผลผลงาน คือเคยเข้าไปปฏิบัติ
งาน “โด้ดิน” ในประเทศไทยที่ก่อ
หน้าหน่วย ๑๒๖ คือไปถือการคว่ำหัว
โม่งจากมือของนายพลชาวเรา.

บริเวณที่จัดของหน่วย ๑๒๖ มี
กว้างขวางใหญ่โตตั้งริมแม่น้ำ ยพพัน
ซึ่งขึ้นเป็นเล็กรุกหลายลูก มีเรือใบ
หลายใบจอดเรียงขึ้นเขาควักครั่งระจิด
กระจายกันบนเนินเตี้ยนั้น ตรงกลาง
มีเนินสูงเป็นที่พักโรงมหร ซึ่งใช้เก็บรับ
ประทานอาหาร ของเจ้าหน้าที่หน่วยนี้
ด้วย พ.อ. เท็ก พวข้าพเจ้าไปรู้จักกับ
นายทหารอังกฤษ ซึ่งทำงานอยู่ในกอง
ตรวจหลายคน บุคคลเหล่านี้ต่างแสดง
ความยินดีที่ได้พบ และรู้จักกับข้าพเจ้า
ซึ่งเป็นนายทหารไทยคนแรก ที่แหวกวง
ล้อมของญี่ปุ่นไปปฏิบัติงานร่วมกับกอง
ที่อังกฤษโดยใกล้ชิด.

พอเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น.
พ.อ. เท็กพาข้าพเจ้าไปรับประทานอา
หารที่สโมสรของหน่วย ๑๒๖ ที่นั่นข้าพ
เจ้าได้พบปะกับบรรดาเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ
ในหน่วย ๑๒๖ มีจำนวนกว่า ๑๐๐ คน
เป็นชนอังกฤษยกเว้นแต่ที่ทำได้พาเรา
มาตกในและนี่ในใจข้าพเจ้าได้พบเห็น
คือ บุคคลเหล่านั้นเป็นอังกฤษกว่า ๘๐
เปอร์เซ็นต์ ที่สำรวจตัวก็มีเป็นจำนวน
มากจนคิด “สวามิภักดิ์” ก็มีไม่น้อย หมู่
อังกฤษเหล่านี้แต่งเครื่องแบบทหารอา
สาส์นคือสวมหมวกและเสื้อที่เขียนชื่อบุช
ที่นั่น ส่วนที่เป็นผู้ชายมีไม่มาก ไทย
มากมีตำแหน่งเป็นชั้นหัวหน้า ข้าพเจ้า
และบรรดาข้าพเจ้ามาพบทางอังกฤษกว่า
เพราะเหตุนี้ จึงมีนายทหารหญิงมาก
นักเขาอธิบายให้ฟังว่า พวกผู้ชาย
ถูกส่งไปปฏิบัติการณ์ใน หน่วยอย่าง
หนึ่งไปอยู่ข้างหน้าในลำน้ำซึ่งอยู่แนว
หลังเขื่อน ในยามสงครามกองกำลัง
ถูกโยกย้ายกองอาสาสมัครหญิง ขึ้น
ที่สนามกองกำลัง ทบ, เวร, และอา
กาศ เพื่อทำหน้าที่ช่วยรับสาชางต่าง
อาทิเช่น ขับรถ, เฝ้ายามพิทักษ์, เลขา
การ และอาสาตรวจเป็นต้น ในใจ

ถูกชนที่ยอมรับที่ความยากนี้ว่ามีหญิง
โสเภณีเป็นจำนวนมาก ทั้งสาวแก่และ
แม่หม้ายเมื่อสงครามเริ่มขึ้น พวก
ผู้ชายถูกเกณฑ์ไปรับราชการทหารกัน
หมด พวกผู้หญิงจึงรู้สึกท้อแท้ และ
ปรารถนาจะหาอะไรทำ เลิกชีวิตบ้าน
เมื่อทำนองเกี่ยวกับผู้ชายบ้าง นอก
จากนั้น ยังมีโอกาสมาเที่ยวนอกประ
เทศบ้าง ๆ เช่นไปเที่ยวกับเด็กและเด็ก
เช่นเล่นลูกบอลอย่างอื่น จึงพากัน
สมัครมาทำงานหอบ่งกันมาก เพราะ
อย่างนี้การทำงานในสำนักงานและใน
เขตท้องเช่นนี้ หมู่หญิงกระทำดีกว่า
ผู้ชายทั้งชีวิตใน กิจวัตรประจำวันข้าพ
เจ้า จึงได้เห็นหมู่หญิงอังกฤษเป็นจำนวนมาก
ที่เดินเล่นชิวๆ ใจกว้างคาๆ ชะคร
เท่าที่บรรดาข้าพเจ้า เห็นกลุ่มผู้ชายและ
สหายชายหนุ่มมากก็เกิด เล็กน้อยใน
จากมีหมู่หญิงจำนวนมากอยู่ผู้ชาย ทั้ง
กล่าวถึงพวกผู้หญิงที่คอยรับบริการ
และ “จัดหัด” พวกผู้หญิงไปเที่ยว
ที่สวนโดยมีผู้ชายที่นั่น ที่ชอบพอ
ไว้ครั้นในคืนหนึ่งข้าพเจ้ามีน้อย พัง
เขาเล่าแล้ว มีคนในกองทหารบอกว่า
ออกก็ดีกว่า พวกนายทหารอังกฤษที่
นั่นไม่ไป.

เมื่อข้าพเจ้ารับประทานอาหารกลาง
วันที่สโมสรเสร็จ พ.อ. เท็กก็ชวนกลับ
ไปที่พัก ซึ่ง มร. แม็กเคนซีก็มาร่วม
ในแล้ว เพราะบรรดาข้าพเจ้ามาพบทาง
การหน่วย ๑๒๖ ผ่านเข้าไปในเมือง
แก่ก็ถือ คือการกันบรรดาข้าพเจ้าไปมาก
จนเด็กผู้ชายเข้าไปเวียนมาวิ่งเล่น
ซอไม่ลง จึงยังบริเวณนี้พบบนทหาร
หน่วย ๑๒๖ ซึ่งตั้งอยู่หน้าโฮลเจ้า มี
ชื่อว่า “ริเวอร์เดล” (Rivendale) ณ.
บริเวณนี้มีพวกเด็กที่กระโดดมากมา มีทั้ง
เด็กโตเล็ก ๆ ทั้งรับชมและอยู่หลาย
หลัง หลังใหญ่ที่สุดเป็นที่พักของบ่อ
ยาก็เป็นบ้านพักของ มร. แม็กเคนซี ซึ่ง
ทำให้อีกทั้งของโฮลเจ้าพว พกรวม
อยู่กันที่นั่นในยามค่ำคืนด้วย ส่วนหลัง
เล็ก ๆ อีก ๓-๔ หลัง เป็นบ้านพักของ
นายทหารอื่น ๆ “ริเวอร์เดล” เป็น

ค่ายที่พักสงฆ์มากที่สุดก็เลย เพราะอยู่
ในทุ่ง มองเห็นทิวทัศน์อันเขียวชอุ่ม
ของเมืองแคนดี้ ไปได้ในระยะไกลมาก
ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำขนาดใหญ่ซึ่งอยู่เบื้อง
ล่าง กระแสน้ำในแม่น้ำนั้น ไหลผ่าน
ก้นหินที่กระแจะกระอยู่ทั่วไปอย่างน่า
ทึ่งทำให้ข้าพเจ้าเกิดความกลัว ชนชาติ
อังกฤษหรือที่เรียกว่าชาวจีนก็ เมื่อมา
อยู่ในประเทศอาณานิคม เขามักจะ
เลือกทำอาชีพอื่นส่วนมาก และสืบสาย
ชีวิตที่ชาวพื้นเมืองเขาจะประพฤติอยู่
กันอย่างเร่ร่อนกันและกันเคย เพราะ
ความยากจน แม้จะอยู่ในเมืองเดียวกัน
ก็คล้ายอยู่กันคนละโลก.

ข้าพเจ้าพบของข้าพเจ้าที่ห้อง ที่
เขาเตรียมไว้แล้ว ในบ้านของ มร.
แม็กเคนซี ส่วน พ.อ. เท็ก แยกไป
พักที่จังกะโฮลของตนในบริเวณนั้น.

ในตอนเย็น มร. แม็กเคนซีก็กลับ
บ้าน คำว่านั่นท่านได้เชิญ พ.อ. เท็ก
และข้าพเจ้าเป็นแขกของมร.รับประทานอา
หารที่นั่นในโฮลเจ้า ในโอกาสที่นั่น
ไกและน้าได้พาเราไปรู้จักกับบรรดา
สาวสองท่าน ซึ่งเห็นทางมากระ
เทศอังกฤษเพื่อมาเยี่ยมสามี เราได้
สนทนากันถึงเรื่องต่าง ๆ ในหลายเรื่อง
ตอนหนึ่ง มร. แม็กเคนซีบอกว่า เมื่อ
คุณเกิด ข่านม, พล.ท. หลวงชา
กันและ และคุณลูก คุณแม่ก็ จึงเป็น
“คนเหตุใดดิน” มาเพราะภรรยาอยู่
ชาวกาที่สัมพันธ์กัน ก็ให้พ่ออยู่ที่
เหมือนกัน.

มร. แม็กเคนซี หัวหน้าหน่วย ๑๒๖ ซึ่ง
เป็นพวกที่สนิทกับข้าพเจ้ามาพบที่การหลัง
ของข้าพเจ้า เป็นคนรัก คือถูกพิศพา
หนึ่งไว้ว่าให้ข้าพเจ้า เวลาที่คิดว่าไม่ทัน
ประจักษ์ของข้าพเจ้าในบางโอกาสก็เลย มีผู้
ไว้ใจกันดีทั้ง มร. แม็กเคนซี เป็นชาวอังกฤษ
เมื่อตอนสงคราม เป็นผู้ทำการใหญ่ของบริษั
ดอันเป็นของบริษัทยาสูบอังกฤษ ซึ่งบริ
ษัทยาสูบที่นั่นที่ทราบ เคยเป็นอาชญา
หรือสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ได้ประกอบ
กรรมบาบเพราะ และให้ข้าพเจ้าเป็นคนที่
จากที่ไปกล่าวกับคน ต่อมาข้าพเจ้าได้
เขียนเป็นจดหมายในครั้งที่ยังอังกฤษ แต่ข้าพเจ้า

ไม่คิดเห็นเช่นนั้น แต่คงจะชอบนายทหาร
เข้าใจว่าเป็นนายทหารที่เก่งจริง และเหตุผล
ที่ข้าพเจ้ารู้สึกดีคือ หน่วย ๑๒๖ นั้นเป็นพวกที่
ที่ต่อสู้กับทหารญี่ปุ่นในการปฏิบัติการ คือเป็น
หน่วยรับราชการอันมีลักษณะของข้าพเจ้า
ถ้าเป็นไปก็จะเป็นที่นับถือของแม่เกิดแล้ว ของ
สาวหรือภรรยาในระหว่างสงครามที่นี้ หน่วย
อ.ร.ร.ม.นั้นมาจาก ไต้หวัน (อดีตคือ
ราชอาณาจักรญี่ปุ่น) ประจำประเทศไทย เป็น
หน่วยหนึ่ง ที่มีความดี และได้นำมา
มีประวัติอันดีเลิศ คือเคยเป็นนายทหารที่
รับสงครามโลกครั้งที่ ๑ มีชื่อเสียงมา
ซึ่ง ๑๒๖ นั้นก็เกิดขึ้น และข้าพเจ้าก็เห็น
อย่างเดียวกัน แต่คนและประเทศเหล่านี้.

มร. แม็กเคนซี เป็นคนพหุ
แต่บางครั้งก็มีความเห็นอกเห็นใจ และ
ลักษณะอื่น ๆ ขอบว่าเป็นคนฉลาด
ซึ่ง เหมาะสมกับตำแหน่งสำคัญ
นี้มาก ตลอดเวลาที่เรานสนทนากัน
ระหว่างรับประทานอาหาร ข้าพเจ้า
สังเกตว่า มร. แม็กเคนซีรู้อย่าง “โด้
ดิน” ของเมืองไทยมากกว่า ข้าพเจ้า
เดี๋ยวก่อน การที่คิดจะหา “รู้อ”
ที่หัวหน้าหมู่ของเสด็จไทยภายในประเทศ
ก็คล้ายอังกฤษ ที่ผ่านผ่านนั้นมา
แต่เริ่มแรก หลังจากจบประทาน
อาหารเสร็จแล้ว เราออกเดินเล่น
และก็มาพบผู้หญิงอยู่รอบข้าง มร.
แม็กเคนซี ได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า-

“เวลานี้ ทางเราเข้าใจสถานะ
การภายในประเทศไทยก็แล้ว เรา
พยายามช่วยเหลือ ขอบการใดที่
ของไทย โดยการส่งอาวุธและของ
เราไปช่วยเหลืออย่างเต็มที่ เพราะว่า
ถ้าไม่ช่วยก็ยากที่จะทำการปฏิวัติ
พร้อม ๆ กันทุกคน” ท่านหยุดไปชั่ว
ขณะหนึ่ง แล้วกล่าวด้วยใจว่า “เร
หัวนั้นจึงได้เวลานี้ เพราะก็เคยมี
การถูกยิงให้พร้อม เวลาที่คน
เข้าใจคือการนำการต่อสู้ของเหล่า
ลัทธิเช่นนี้ ท่านจึงมีโอกาสไปพบ
เขาเหล่านั้นในสวนทุ่ง”

ข้าพเจ้า “ผมได้พบท่านให้มา
เป็นนายทหารที่คอยคั่นกองบัญชาการ
สัมพันธ์กัน เพราะฉะนั้นถ้าสิ่ง
ผมจะทำการประโยชน์การปฏิวัติร่วมกัน

บทกวีฉบับขบ

ของเรามาได้ สมณกิจระทาน นอกจากนั้นสำหรับคนไทยที่ถูกละเมิดสิทธิการเลือก สมณกิจระทานที่ถูกต้อง และถูกต้องประธานสามัญฝ่ายท่าน เพราะฉะนั้น ถ้ามีสิ่งใดที่สมณะช่วยเหลือได้ไหม เรือง โป่งแกให้สมณะช่วยด้วย."

มร.แม็กเคนซี "ขอใจไหม" ข้าพเจ้า "ท่านคิดว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ของสมณะ สมณะควรทำอะไรบ้าง?"

มร.แม็กเคนซี "สมณะเห็นว่าท่านควรทำอะไรบ้าง กองประเทศไทย" ของเราพวกแกก็คิดว่า เพื่อเด็กที่ช่วยเหลือ

อย่างไรก็ช่วยกันก่อนนะ ะโดยะโยนมาก แต่ถ้ามีเรื่องให้ทำน้อย ๑๓๖ ทางนี้คือการกระทำ สมณะให้ช่วยกันในโอกาสอื่น เมื่อท่านมาที่แคนแล้ว สมณะก็ว่าท่านควรช่วยเหลือเพื่อนร่วมชาติของท่าน ถ้าสิ่งใดที่ช่วยกันทำอยู่ด้วยกันเมื่อใดก็ตามโดยะโยนด้วย หวังว่าตอนปลายสมณะให้ พ.อ.เจ็กไปกับท่าน"

ข้าพเจ้า "สมณะขอคุณมากที่ท่านกรุณาให้ความสะดวกแก่สมณะ" เมื่อได้สมณะมาสู่สารวัตร พอสมาแล้ว ข้าพเจ้าก็กล่าวหาว่าของข้าพเจ้าแน่นอน อาจารยชนและระดมใจ

สภักดิ์ ปราศจากเสียงรบกวนจากภายนอก และอื่น ๆ ทำให้ข้าพเจ้าแน่นอนอยู่อย่างสบายในคืนนั้น."

วันรุ่งขึ้น หลังจากจากรับประทานอาหารแล้ว พ.อ.เจ็กก็มาหาข้าพเจ้าไปช่วยกันปฏิบัติราชการด้วย ๑๓๖ อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเด็กที่ถูกละเมิดสิทธิการเลือกฝ่ายสมณะของข้าพเจ้า และเด็กที่ช่วยกันช่วยเหลือกันทางไปช่วยกันโดยะโยน กลอดคนขอปฏิบัติพลโยธยารกิจของข้าพเจ้าที่กระทำโดยะโยน

ถ้าจะเปรียบร้อยและออกเดินทางได้ก็ร่วมไปบัง การเดินทางจากเมืองแคนดี ไปยังโคลอมโบคราวนี้ เราเปลี่ยนจากรถไฟมาเป็นรถยนต์ทาง เพราะจะต้องไปหลายแห่ง นอกจากงานการเดินทางโดยรถยนต์ เราจะได้เห็นภูมิประเทศสองข้างทาง ผิดแปลกไปจากเมื่อมาตามด้วย ระยะเวลาจากแคนดีไปโคลอมโบทางถนน ใช้เวลาประมาณ ๓ ชั่วโมง เจ็กกับข้าพเจ้าก็กันว่า เราเดินทางให้ถึงกันดีกว่า

หน่วยไทยในกองทหาร ๑๓๖ ที่ขึ้นนามว่า "ค่ายทริโก" ริมทะเลเมืองโคลอมโบประมาณ ๑๖.๐๐ น. ณ. ที่นั้นข้าพเจ้าก็จะได้พบ กับบรรดาเสรีไทยเพื่อนร่วมชาติ และร่วมคาบของข้าพเจ้าที่ค่าย ทิ้งสมรรถภาพออกมารับการฝึก การใช้อาวุธ และการควบคุมในดินแดนไทยที่การออกมารวมการของข้าพเจ้าที่สมรรถภาพ...▲

(โปรดอ่านต่อไปในฉบับหน้า)

□ จากระเบียงพรรคการเมือง

ต่อจากหน้า ๒๓

ด้วยเหตุนี้เอง ได้เข้ามาว่า การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ประกอบร่าง ซึ่งคณะกรรมการร่างได้พิจารณาว่ามีการทวงถามการคลัง ซึ่งได้รวมรวมรายรับรายจ่าย ก็ยังกลัวว่าเสรีไทยในกองหน้า และระดมใจข้าพเจ้าพิจารณาในพรรคการเมืองนั้นก็จะเสียครั้งหนึ่งก่อนการเข้าสู่สภาใหญ่ในนคร

ศาส.ส.ประเทศนั้นที่สนับสนุนรัฐบาลอยู่ขณะนี้มีความร่วมใจกันที่จะช่วยในพรรคเพราะว่ากิจการหาเสียง ระดมใจสมาชิกพรรค ๒ พรรคในสภาพรรคไปสภาก่อน ระดมใจโดยมีประชุมแล้ว จึงจะมาเข้าร่างพิจารณาในสภา และเมื่อได้เห็นว่าในสมรรถภาพได้ไปปฏิบัติกันในงานการเมืองโดยทันที.

ในเรื่องงบประมาณทางพรรคฝ่ายค้านเคยมีการเสนอแนะรัฐบาลอยู่บ้างแต่ไม่ค่อยตามใจ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรพิจารณาเรื่องงบประมาณนี้สมาชิกอยู่ในสภาหลายท่าน กล่าวคือ ส.ส. บุญเที่ยง ทองสกลกิจ, ส.ส. เกียรติคุณ, ส.ส.กลัย ละอองมณี, ส.ส. ดิถี พรหมมาภาพ, และ ส.ส. หลวงเจริญดีควรพิจารณาเป็นต้น ก็เกรงว่าหลายฝ่ายมีมติในเรื่องนี้จากทางประเทศและออกใช้บ้างอื่น ๆ ซึ่งเรื่องคงค่อยๆ ใช้ได้ ให้มีการช่วยเหลือกัน และหวังว่าพรรคการเมืองการไปปฏิบัติกันไว้ด้วย.

ส่วนทางที่พรรคเสรีประชาธิปไตยนั้นร่วมใจกันแต่เห็นที่ให้อำนาจอยู่ เพราะมีสมาชิกมากแต่พรรคฝ่ายค้าน ก็มีมติว่าควรจะให้เป็นปรองดองเพื่อระดมใจกันก่อน แต่ก่อนเมื่อการพิจารณาว่า พ.ร.บ.งบประมาณนี้ ส.ส. อารี สันติบุตร โฆษกพรรคเสรีไทยมีมติต่อข้าพเจ้าว่า พอได้ร่าง พ.ร.บ.งบประมาณแล้วจะทำการเปิดประเทศก่อนที่จะขึ้นที่นี้ เพื่อจะได้มีโอกาสประชุมในที่พรรคและให้สมณะเห็นด้วยว่า รัฐธรรมนูญที่ข้าพเจ้าออกต่าง ๆ ที่รัฐบาลได้ใช้ไว้ด้วย เพื่อที่จะได้รู้ถึงปัญหาที่คิดกัน และคิดจะออกข้อเขียนหนังสือพิมพ์ ไปว่าเพื่อระดมใจพรรคเสรีไทยได้ไปช่วยกันคิดกันที่รัฐบาลในสภา. อันใดที่สมณะพรรคเปิดคิดที่จะออกได้ ก็จะให้เป็นไปอยู่ และสมณะเห็นว่าสมณะควรจะสนใจปัญหาที่ประชุมที่คิดจะไว้ ว่าที่กันที่ในโอกาสที่พิจารณางบประมาณนี้ โดยเพราะในระยะใกล้ก็คิดกันอยู่เป็นมติที่ ส.ส.สองถึง เพราะการอภิปรายนั้นเป็นประโยชน์ในการหาเสียงในข้อนี้ ที่สมณะเห็นด้วยและเมื่อขึ้น ระดมใจออกก็จะได้โดยสะดวกและตามมติกัน ในด้านที่ประชุมโดยในข้อนี้คือของสมณะด้วย โดยจากที่สมณะเห็นด้วยแล้วสมณะไปคิดเรื่องคดีนี้ให้สมณะไปคิดว่าที่สมณะไว้ได้ในงบประมาณ เพื่อเอาไปปฏิบัติกันไว้ด้วยที่กันที่ในข้อนี้ อย่างเช่นไปให้ที่สมณะ ส.สมณะพรรคเสรีไทยขึ้นขอการคิดในใจหรือสมณะ สมณะที่ประชุมที่ได้ไปปฏิบัติกันอยู่ไปช่วยในระดมใจพรรคเสรีไทย และเมื่อปฏิบัติกันอยู่แล้วสมณะที่ประชุมได้ช่วยกันคิดเรื่องคดีนี้ให้สมณะไปคิดว่าที่สมณะไว้ได้ในงบประมาณ เพื่อเอาไปปฏิบัติกันไว้ด้วยที่กันที่ในข้อนี้ อย่างเช่นไปให้ที่สมณะ ส.สมณะพรรคเสรีไทยขึ้นขอการคิดในใจหรือสมณะ สมณะที่ประชุมที่ได้ไปปฏิบัติกันอยู่ไปช่วยในระดมใจพรรคเสรีไทย และเมื่อปฏิบัติกันอยู่แล้วสมณะที่ประชุมได้ช่วยกันคิดเรื่องคดีนี้ให้สมณะไปคิดว่าที่สมณะไว้ได้ในงบประมาณ เพื่อเอาไปปฏิบัติกันไว้ด้วยที่กันที่ในข้อนี้ อย่างเช่นไปให้ที่สมณะ

(อ่านต่อหน้า ๓๓)

การเก็บออมทรัพย์ โดย ร้อย

อาจใช้ได้อีก...

การประหยัดเวลา

“รูโหมครบ เกอน ว่านเบนคร
แวกของผมเหมือนกัน ทเคยกินอาหา
กยผตึงทคมไคอย่างมาเฟียงเบียร

“มันเหมือนกับเทพนิยาย เรื่อง
เรื่องของคนกลืนชาติที่รื้อขายแล้ววิถี
ใหม่ คือนับเจ้าใจว่า ชื่นพึงชอบ
จากมหาวิทยาลัษณ์และเทินทางกลืนยั
กับเพื่อเนติสติกคนทั้งเงิ่งนุ่นมณ
นิสสัย ขาที่เรอาจะรังเกียหน้าเพรา
คนมากถินไป หรือยากก็กระเจิน
กัวยถุณณ์ในเรนาสชาติ และกันฟ้อ
กคณาณยัชาโย แกะทะขันธ์นรณ
หรือร่อประทาทาง เรวักกถองใจเเค

ขอและก็ไม่ไปให้ความหวังใดๆ สักนิด และเขย่งจากที่นอนมาลุกขึ้นไปหา..."

"ใช่เขย่งขึ้นไปที่โถงเอง ความ คึกคักขุ่นเขินในใจของคิม อย่างไม่ใช่น้อย คิวเล่ได้รู้สาเหตุแล้วว่า... ถ้าเธอจะซื้อวิกผม ผมคงซื้อให้เธอ... เขาได้มีอะไรเป็น การกระทำแทนที่จะทำอะไรอย่างแรงกล้าเสีย ไหม? เพียงเพราะกลัวที่จะประจักษ์ต่อสายตา เพียงเพราะเขินเกรงที่หน้าตา? เขานั่นเองหรือคะ ที่ไม่มีความหมายของชีวิต ประจักษ์ใจไม่อะไรสักอย่าง เป็นความ ห่วง ไม่มีโอกาสสำหรับเขิน ห่วงจึง ไม่ทำอะไรสักอย่างนั้นเขินเขินเขินเขิน อยู่เช่นนั้น... ถัดลงมาที่มิได้ความหวัง... เป่าปากหาลึกๆประจักษ์ตัวคิภาละใช่ไม ไหม? เพียงเพราะความกลัวกับความรู้สึกอย่าง เกือบหมด... คิมได้เป็นทุกข์เพราะเจ้าชาย... พี่มาขอมาในเวลานี้แล้วว่า "มนุษย์ ที่เหมือนอยู่คนละโลกกันนะ..." ไม่ผิดไคร

อลังคบุตรชายในวังวัด. พระสีกก็เกิด
ข้ามน้ำไปหาความดีและไป นก
ว่านกเขาเขียนพระดำรัสที่พระวันกลินไป
ในชีวิตคืนนี้ ไม่เคยเห็นเพื่อนมนุษย์ที่
เขียนไปแก่ใครจริง แต่อยู่ในสภาพไม่
ต่างอะไรกับทาส คือคงคิดถึงตัวภัก
เช่นนั้น นั่นแหละคือ, เมื่อรักทำให้อ
ทั้งความดีและชั่ววิตรู้อกกัน เปลี่ยน
แปลงไป ทนจนเขาใจว่าควรยอมรัก
แต่ใจที่ไปก็เหมือนโสดในภักของเขาย
รมคิดไป ในทางนั้น แต่ไม่ใคร่รู้
ก็ไปกล่าวกันว่า มันมี... ฯลฯ ขึ้น
ขึ้นแต่เพื่อนเขียนไปแต่... ขึ้น
เห็นไปเพื่อนโดยตัวกัน ก็อะไรห
ร้ายกว่าคิดนั้น และต้องการความ
ช่วยเหลือ จากคนที่มีความเห็นอก
เห็นใจเขาอย่างจริงใจเท่านั้นเอง..”

(โปรดอ่านต่อไปในฉบับหน้า)

๑๑ จากระเบียงพรรคการเมือง

ต่อจากหน้า ๓๙

สำหรับการเคลื่อนไหว ของ

พรรคอื่น ๆ ที่มีความหวังผู้สมัครเข้าแข่งขันเลือกตั้งในสมัยหน้านั้น นอก จากพรรคที่มี ส.ส.อยู่ในสภาแล้ว ก็มี พรรคการเมืองอีก ๒ พรรค คือ

๑. พรรคกิจสังคม และพรรคกรรมกร และพรรคก้าวหน้า มีการเคลื่อนไหว ในการเตรียมการ เลือกตั้งอย่างคึกคัก ที่ไม่แพ้พรรคการเมืองอื่น และพรรค

ชาติประชาธิปไตย อันเป็นพรรคสมัย สมบูรณ์พลว ๒ คับขันทั้ง ๒ พรรค

สำหรับพรรคการเมืองที่อื่นมี ร.ท.อ. ป๋วย ฤทธิกุล เขาสามารถรวมพรรค

ว่าราชการกระทรวงมหาดไทยเข้า กับ

พรรคกิจสังคมที่ระดมไว้ได้เป็นอย่างดี

และไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงเลย

ด้วย นโยบายที่พิมพ์โฆษณาตาม

สื่อมวลชน และรณรงค์ผู้สมัครไว้ก่อน

แล้วจึงค่อยหาเสียงเลือกตั้ง

และขณะนี้ ก็ได้ออกหาเสียงกันอย่าง

สนุกสนาน มีการปราศรัยในที่สาธารณะ

และไปทั่วทุกหนทุกแห่ง

ซึ่งมีทั้งการเดินขบวนและ

การปราศรัยในที่สาธารณะ

และไปทั่วทุกหนทุกแห่ง

ซึ่งมีทั้งการเดินขบวนและ

การปราศรัยในที่สาธารณะ

ปริมาณ แต่กว่าโครงการคุณภาพของ

สมาชิกในพรรคใหญ่ โดยเฉพาะสมา

ชิกที่เป็นทหารกองหนุนหรือประจำการ

อยู่ ได้รับการพิจารณาของพรรคด้วย

ที่ นอกจากการได้ออกนิตยสาร โฆษ

ณีกาการของพรรคแล้ว ยังได้พิมพ์

โปสเตอร์ โฆษณาโฆษณาของพรรค

พร้อมด้วยอุดมการณ์ทางการเมือง

ในโปสเตอร์นั้น มีรูป ๔ รูป คือ

๑. รูปของพล. ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๒. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๓. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๔. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๕. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๖. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๗. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๘. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๙. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๑๐. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๑๑. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๑๒. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

๑๓. รูปของพล. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

“การปกครอง ในระบอบประชาธิปไตย”

ความสำคัญก่อนหน้า และความรู้

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ข้อดีข้อเสียของประชาธิปไตย

ของเค้าแล้ว เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

แล้วมีความว่า เรายังได้รู้ไม่หมด

บริษัท ทิพยประกันภัย จำกัด

(บริษัท รัชประภักษ์ จำกัด)

สำนักงานอาคาร ๑ ถนนราชดำเนิน โทร. ๒๕๐๕๕

ชั้น ๒ ของบริษัทวิจิตรก่อสร้าง จำกัด

รับประกัน

- ๑. อัคคีภัย
- ๒. ภัยทางทะเล
- ๓. ภัยรถยนต์
- ๔. ภัยทุกประการ

ภายใต้ความควบคุมของรัฐบาล

นายมงคล ศรีธำมณี กรรมการจัดการ

หลวงตำรวจตรีราช ที่ปรึกษา

จิตสามแสนไป!” เสียงตอบแม้จะเบาแต่ก็แน่นหนา.

“ว่าอะไร? มาหาว่ายังมีมาเจิมไปจนชั้นหรือ?”

“เขาพูดว่าอย่ามัน”
“อย่าทำใจอะไร?”

“หมวกหางกิ้งกิ้งนั่น เขาเห็นเทวาคุ่มพลกตไปนะ!”

นายเหว้าซังก็ แต่แล้วก็พยายามรวบรวมสติ พยายามคิดสิ่งของแห่งว่า

“ไหน! กันมันเรื่องเกี้ยวโย

เกี้ยวโย. ออเจ้าข้าจากเพื่อนกยอเย

เห็นศพมันสิ รัชชระมา ก็กระเซาฟ

เขากรุงเทท ำ แต่พอมาจั่วหน้าก็

เขาเซาฟไปไว้วัดแล้ว. เลยก็เยาไป

วิก.อิมมาเรื่องนั้น ไม่ให้มาเจิมเงิน.

“ก็ไม่ใช่. เห็นเขาว่าขยับ. หมก

จำมาบอก.”

“หมายความว่า. เจ้าแก่เขาคง

ชยภาพแล้ว. เพลามาเรื่อง” นาย

เหว้าซังก็แต่หลังจกนั้นก็ใหญ่ “อ

ก็เขาพูดเหมือนนั้น ะไว้พูดก็ให้

เรื่องเข้าไว้ด้วย. นี่เขาพูดว่าให้

เมื่อไหร่?”

“ก็ไม่ใช่. เพราะเวลานี้เจ้าแก่

ไม่เรื่องนายอเมย”

“ทำไม?”

“ถ้าคำขามสองนี้แล้ว. ตน

เงินก็ไม่มีทำไร. เห็นว่าจะต้องยิต

นา.”

“แต่ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

นาด้วยหรือ?”

“ก็ถ้าจะต้อง หากินกับชาว

ไม่สำเร็จหรอก. มันก็ข้อแม้ให้เขา

กินด้วย ออจึงมีมาจั่วว่า. เจ้าแก่ก่าต

เขาต้องเข้าหากสามร้อยชอก. กินกัน

เป็นแถวก็พอ. เจ้าแก่ของก็คิดอย่าง

นั้น. ทำให้มันโยยด้วยไปหลายคน.

ตัวใหญ่ๆ กระนั้น.”

เปรมพูล เห็นว่านั่นเรื่องก็ถือว่า

แล้ว. ก็ชวนกันกินกันนั้น. ตลอดทางเขา

เล่าให้ฟังถึงเรื่องของเขา ก็มาพูดมา

อีกจนพอมานะใจไปจนแต่ไม่พออะไร

“มัน

ระก็ว่าเข้าใกล้กัน. ไปสัปดาห์หนึ่ง

ก็แล้ว. นายเหว้าซังก็มาเจอหน้า

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

แล้ว. แล้วก็มาเจอหน้ากัน

ไช-สียิดาห์

เปรมพูลเห็นลูกไปจึงคนใหญ่. ผู้

ห่านะไปบ้าน. พอเห็นไปก็ก็ก็ก็ก็

ความก็ว่า. เขาควรจะไปชุกเอาเงิน

ไปชำน้าให้มันมันแล้วมันนั้น. ะไว้

เสร็จสิ้นความก็ว่า. โกลาตที่ระช

เงิน. ก็มันเฉพาะในเวลากลางคืนเท่านั้น.

ถ้าชุกเสียให้เสียในคืน. พงษ์เจ้า

นางมันก็จะคิดที่เพน. ซึ่งระ

กำลังให้ให้ช่วยกันกระพือว่าว่า. เขา

ถูกก็ก็ก็ก็ก็ก็. ความแผนการก็ก็

ไว้. เปรมพูลเจ้าว่าเขาจะประกาศความ

เป็นศรีวิชัยของเขา. ในเวลากลางคืน

งกหน้า. แล้วก็จากนั้นเขาจะระ

ขึ้นหน้า. และลงมือก็ว่าจั่วจั่วขึ้น

การใหญ่.

เปรมพูลเห็น. ก็กระพือกันไป

วิเศษตามเคย. แต่ตนใคร่ของเขาก

โดยขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้นขึ้น

ในระ

โกลาตไปว่าครั้งก็โกลาต. เขามอง

ไปจากเสียงขึ้น. ก็เห็นแสงไฟสว่าง

ที่โกลาต. เป็นแสงไฟระยิบระ

ได้ภาพของโรงเรียน เป็นจดหมาย
ฉบับแรก ส่งด้วยสำเนาของฉบับที่
หนึ่งถึงลูกค้าที่ส่งของ แต่เป็นภาพ
อีกคนได้ดังนี้

Dear Sir,

We thank you for your letter of
the 2nd inst. and we shall be pleased
to submit to you some samples of
our stock. We are sending them to
you by express mail.

Yours faithfully,

Joe Smith.

ภาพนี้ กล่าวกันว่าง่ายแก่การ
ถ่ายภาพ เพราะรูปต่างๆ ที่นำมาใช้
ล้วนเป็นรูปที่ชาวโลกทั่วไปเข้าใจความ
หมายของมันได้ง่ายๆ อยู่แล้ว เพียง
แต่มีคำอธิบายวิเศษอยู่ ให้เป็นคำให้
เข้าใจเรื่องเหล่านี้รูปต่างๆ ที่เขียนคำ
เฉพาะและเครื่องหมายเฉพาะ ๑๒ ตัว
ที่ใช้ในการสมาคมเฉพาะ ให้เป็นคำ
ใหม่เท่านั้น ก็จะสามารถเขียนอ่าน
และเขียนได้ ภายในเวลาเพียง ๕ สัปดาห์
เท่านั้น นักเขียนหนังสือพิมพ์หลาย
คนไม่ไว้วางใจ คงสงสัยในลักษณะ
นี้มากเกินไป เพราะไม่เชื่อมั่นว่า
การเขียนแสดงความคิดเพียงรูปเพียง
แค่นี้ๆ ใดๆ เลยหนอย ให้ประจักษ์
กว่าการเขียนตัวเลข ก็เป็นอันใช้การ
ได้เสีย

หากภาพที่เห็นนี้ ชาวโลกยอมรับ ถือว่า
การถ่ายภาพเป็นภาษาสากลก็จริง ๆ ไปไม่
ได้ ล้ำยุคกว่า ภาษาเขียนและวิธีคิดเพียง
๑๒ ไปกว่านี้ก็ต้องยอมรับว่ามีความคิดที่
“พิสดาร” ขอบใจเป็นภาษาจริงๆ ที่ให้โลก
เห็นได้ไม่พยานนี้ ออกไปให้ทั่วทั้งวงเขียน
อ่านที่ขึ้นชื่อว่าเป็นสื่อที่ทันสมัย ต้องเขียน
เล่มๆ กันจะเร็วไม่ช้าขึ้น ในการคิดค้น
“วิธี” หรือเขียนเป็นพิสดาร คือถ้าไม่มีแบบ
จะคิดพิสดารก็จะทำไม่ได้ มิฉะนั้นแล้ว
ก็เขียนหนังสือ ที่จะจริงใจให้โลกเห็น หรือ
การเขียนหนังสือสั้นๆ ในหนังสือพิมพ์
ธรรมดาๆ อาจจะคิดไม่ออกเลยก็ได้ ว่า
ก็จริงแล้ว แต่การ “พิสดาร” แบบที่กล่าว
ไปนี้เป็นรหัสต่างๆ อีกหลายชนิดหลายอย่าง

“คาเมรา”

ชีวิต
ต่อจากหน้า ๑๔

เขียนของเขารวมได้กับส่วนและ
ศักดิ์แสงของลักษณะที่เพื่อนคนใด
จะอ่านเข้าใจได้ เขาก็ไม่ถูกด้วยเหตุ
ผลความหมายนั้นในสมัยก่อนๆ ก็ยก
เอาคำย่อคำประโยคหนึ่ง ในนิยายเรื่อง
“อลิซในดินแดนมหัศจรรย์” ซึ่งมี
ความว่า “เมื่อมันถึงจะพูดอย่าง
นี้แล้ว ทำมันจึงจะพูดไม่ได้”
มาประกอบคำพูดของเขา เมื่ออ้างถึง
ทฤษฎีในการเขียนบทความวิจัย
ชิ้นของเขาเสมอทุกครั้งที่ไป

เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ก็ก็
เริ่มเรียนรู้วิชาตามบรรพบุรุษที่ตระกูล
อย่างเคร่งครัด ทักษะการเข้าเรียนวิชา
การ และทฤษฎีนักคิดลัทธิมา ใน
หนึ่งสัปดาห์ก็เปลี่ยนการทรงวงกลมวิจัย
ของเขานำขึ้นประมาณแปดวัน เมื่อ
อายุเพียง ๑๑ ปีเท่านั้น - ก็ก็ศึกษา
การทำงานอย่างเคร่งครัดของ ของ
เขาเป็นที่รู้จักกันดี ในหมู่ผู้ใกล้ชิดและ
ในกลุ่มของบุคคลที่อายุ ในแวดวง
ทรงของเขานำ ทว่าผู้ที่เข้าเรียนอยู่
คนที่อยู่ตามวัยนั้น มักจะเข้าไป
ที่กลุ่มสว่างอันมีร่องรอยแห่งเดียว ใน
กิจกรรมทางสังคมนี้โซฟาร์ พลาซงอก
กล่าวให้หนักแน่นอย่างเต็มที่แล้วว่า “นั่น
โซฟาร์, อัมมาร์โซค ก็ยังหวั่นไหว
อยู่นั่นเลย!”

อีกไม่กี่ปีต่อมา ความอดทนและ
ระเบียบทางจิตที่ติดตัวกันไปสู่ส่วนนี้ ประ
การยอมรับการมาของชีวิตแล้ว... และคำ
แห่งวิเศษที่พูดขึ้นเมื่อเกิดคือคือ คือคำที่เป็น
รัฐมนตรีและประจำตัวประจำประเทศ หรือจะ
จะและความสามารถอันมีเอกลักษณ์ของเขาได้เป็น
บุคคลที่ผู้ให้เหตุผลและแม้กระทั่งเหตุผล
ของเขาคือที่เปลี่ยนไปอย่างใหญ่ องค์การ
ของเขาที่ชาติ และในที่สุดเขาก็ได้รับตำแหน่ง
ซึ่งเป็นที่โดดเด่นต่อไป... นั่นคือสิ่งที่ทำให้เขา
การจะศึกษาของเขาที่ แทนบทที่ เวล
เขาที่ทรงคุณค่า สมบูรณ์

โดยคำและหน้าที่นี้ จึงมีอยู่
ในการปฏิวัติประชาธิปไตย... ก็อัมมาร์
โซค ก็ต้องหันมาที่เขียนบทความของ
โลกนี้กับในหัว เขาก็จะใช้คำ
และทุก สักกับที่จักรวรรดิจักรวาล

เหตุการณ์... หรือกลิ้งเรกกัน
ณ. มุมโลกแห่งหนึ่งที่มี ซึ่งกระแทก
กระเทือน หรือคุกคามสันติภาพของ
ชาติต่างๆ ให้เกิดกลายลง ซึ่งถ้า
หากมีการกล่าวถึง วิชาธรรมะเกิดขึ้น
แล้ว... ก็ก็จะถึงพบขามใช้วิจารณ์
ญาของเขาคือไปเกี่ยวข้อง ระเบียบ
เยี่ยงให้ทั้งนี้ หรือไม่มีมันเสนอเรื่อง
ราวคือความมั่นคงการพิจารณา
ต่อไปนี้ โดยหน้าที่ประการหนึ่ง... เมื่อ
ก็เขี้ยวมันนำเลขาธิการใหม่ ๆ มีคน
เขียนมากกว่าใช้เขาไปให้ เมื่อออก
ถาม เขาก็คอยด้วยอารมณ์ขันขื่น
และคนกว่าเขาเรียกเขาว่า “แซมเมอร์
โซค” ซึ่งมีความหมายว่า “โลที่
กันขื่น” นั่นแหละ!

ผลงานชิ้นนี้ ก็ก็ อัมมาร์
โซค ก็ยังติดตัวอย่างอย่างงามมา
มาของเลขาธิการแล้วก็ การเจรจา
เพิ่มหน่วยหรือเพิ่มมูลค่าก็เกิดขึ้น เมื่อ
ปี ค.ศ. ๑๙๕๔ โซค ก็ให้คนแปลกปลอม
นักเขียนอเมริกัน ที่นักคอมมิวนิสต์ก็
ไว้ ซึ่งได้มีการปฏิบัติตามในเวลาอัน
รวดเร็ว.

ปัจจุบันนี้ ก็ก็ สัมมาร์โซค มีอายุประมาณ
๕๐ ปีเศษ ทำหน้าที่อยู่ห้องเลข (มีเงินเดือน
ที่แน่นอน) มีรายได้จากต้นหมื่นถึง ๒๐,๐๐๐
ดอลลาร์ และรายได้ส่วนนี้ใช้ใช้จ่ายพิเศษ
อีกถึง ๑๕,๐๐๐ ดอลลาร์ โดยได้รับการยกเว้น
ไม่คิดภาษีเงินได้ จากรัฐบาลสหรัฐอเมริกา
อย่างสิ้นเชิง.

ตัวนี้แน่นอนแต่จริงใจ ๆ ก็หาทราบ
ไปปรบปรนหาไว้ชนิดนี้ งานอดิเรกในเวลา
พักผ่อนก็คือ นับเป็นงานและชีวิตประจำวัน
ปกติของเขาคือเขา. โดยปกติแล้วตัวนี้
คนเล็กคนน้อยอย่างเล็ก ๆ ให้ความสรวลสน
และสนุกสนาน เขาเป็นนักเขียนและนักเขียน
น้ำ ซึ่งแน่นอนตัวนี้ เขาก็เป็นนักเขียน
และนักเขียนอย่างเล็ก ๆ อย่างนี้, หลัก
ปรัชญาของเขาก็ จึงคือที่จะสร้างสันติภาพ
แต่ที่หลักก็คือที่จะสร้างชีวิต “อย่างที่เขาเห็น
เองที่อุดมคติที่ให้เป็นความเจริญมาดี ด้วย
วิธีทางของเขา”

ไท-สปีด

และด้วยเหตุนี้ เขาก็มีความ
เห็นว่า องค์การสหประชาชาติที่เขา
มีส่วนเข้าร่วมในฐานะเลขาธิการ ก็
เป็นเพียงอุดมคติอย่างหนึ่งเท่านั้น เขา
ก็ยังสงสัยอยู่ว่า คุณมกคินันท์
ให้มีความจริงขึ้นมาได้หรือไม่ ในเมื่อ
คนกับเขินคนๆ และเขาก็ยังเป็น
ชาติอยู่ แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็เห็นว่า
องค์การสหประชาชาติก็มีประโยชน์
อยู่ในตัวเองไม่น้อย

ขณะนั้น...งานชิ้นสำคัญ อย่าง
ยวดย และมีความหมายต่อโลกอย่าง
อันหนึ่ง กำลังเผชิญหน้ากับอุปสรรค
ผู้หนึ่ง... นอกจากการตีพิมพ์หนังสือ
ที่จะด้วยกำลัง ระหว่างจอร์แดน
กับอิสราเอลแล้ว... การทดลองสุอส
ซึ่งกำลังถูกทดลองอย่างใหญ่โต ก็เป็น
ปัญหาของพื้นที่หนึ่งน้อย... ตัก อม
มาร์โซค... เข็มส่วแห่งงานหนึ่ง
ไม่... ถ้าเขาจะท้อใจไว้
เป็นความมั่นคง อันที่หายากก็
คล้ายอยู่ทุกวันนี้ด้วย ซึ่งโลก
ทั้งโลกกำลังจับตามอง อย่างใกล้ชิด
และการจนรวบรวบ ต่อบทบาทของ
เขาเอง! △

เรย์ รมณีย์.

TRIUMF
พิมพ์ดีด ไตรอัมฟ์
ขียนเอกสารเป็นอาชีพ

1896 - 1956

เจ.เอ็ม.ซี.

สตีฟพิมพ์ดีด อ.ร.ส.
23-24 ซี่งใต้, บางกอก โทร. 20448

...

บุกวัยฉิบหาย

๖ ปรีติณคินแรก

ต่อจากหน้า ๒๓

เมื่อถึงบางกอบ ขุนลิจฉิฯ ก็
สั่งให้เรือจ้างลัดเลาะเข้าไปในคลองด้วย ขณะ
นั้นส่วนมาก ทุกคนกำลังเดินไปส่งกุกกน
เสียงขลุ่ย ขลุ่ยกล่าวน้ำ เพื่อเรียกหาทาง
ลัดเลาะหนีที่ไป ฝ่ายขุนลิจฉิฯก็สั่งกาแพ
ลากากเรือร่อนมาขึ้นคนคนละตัว ระหว่าง
กนนั้นท่านเจ้าอาวาสก็ลัดเลาะผ่านมัท
ไม้ท่านพ่อก็ เมื่อเหลืดยเห็นบุญในชุด
เว้ากางเกงยงคนเลื้อยของ และแม่ระสม
มวหม่นพอสุนทรีบ้างจำได้ไม่เข้า จึงร
วามเข้ามาถามทันที

“ผู้สำเร็จราชการทำไมทำ?”

เขายกมือไหวเจ้าอาวาสและทอย
เวียนขึ้นน้ำเสียงปรกิติ

“เซ่กู ก็มาบิณคินน้อย,อาทก
นคินขจร”

ฝ่ายมหล่น เมื่อคนซึ่งใหญ่ใน
ก็แต่คนมีมาถึงทั้งนี้ แม่ระแปดก็ไ
นยักย่นถนรค่างทวยอย่างมีอากรกล่า
้อออกปากถาม นอกจากจะให้เด็ก ๆ เอา
อัสสือสามกู่และพาน้ำมาเลี้ยงคาน
ักนิคามเกิด และสนทนกันจนคุยเรื่องสัพ
เพพระ พระนรทั้งประมาณ ๔๐๐ น.
อาทกบปรีติ ลูกหลานเป็นกนลัษย์จึงอย
าเล่าเจ้าอาวาสก็ขยอกล้มมาทางกิม.

เมื่อเรือเข้ามาใกล้พอ ขุนลิจฉิฯ ก็เม
ล้าใจให้ไปพักบนเจ้าขุนในอุ้งคันทัน ซึ่งมัท

อยู่บริเวณนั้น ทั้งเป็นพระที่รู้จักกันเจ้าคิน
ก่อแล้ว แต่ขอปรีติให้เข้าไปปลุกคันทัน
ขณะคันทันกำลังเดินได้ว่า ควรจะบ่เอื้อเจ้า
ไปเยี่ยมเสียดอก และนี่เมืองเจ้าก็จึงรวมชุด
หนึ่ง เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับหมู่ลูกอาทก
ให้ดูพระ.

พอรวมภาทมาเฝ้าแล้ว ขุน
ลิจฉิฯ ผู้ถูกกักและน้ำให้เอื้อนเรือ
เสด็จ เพราะเห็นขานไปเรือจ้างก
ไม่แค่ว่ายถูกขานแง จึงว่าเจ้าเอื้อนก็
แต่เอื้อนอยู่ ะมาออกเฝ้าเข้าพระยา
เมื่อเรือผ่านคันทัน ความเย็นชงถูก
เมยเข้าให้เขาคิดขึ้นได้ว่า ควรจะไ
ศกัไปถามกู จึงให้คนสนิทขึ้นไปขอ
อนุญาตการวารถถึงชั้น แต่ปรากฏว่า
ต่อไม่เกิดจนแล้ววรถ.

ขุนลิจฉิฯ พักที่ใหญ่นายบาง
กอนน้อย ผู้นำทางขึ้นไปยังการให้เอื้อ
นยักก็เข้า เลื้อยเข้าคลองบางระมา
ไปทางบางเสด็จ แล้วเข้าคลองวัดกั
และ แลออกคลองบางระมา เมื่อ
เห็นว่ากั้นมาพอสถมรแล้ว นาย
บิณคินออกความเห็นว่า ควรจะหยุดพัก
เสด็จ แต่การจะหยุดขลุ่ยในเรือเห็น
ไม่ปลุกกน และยังมีธัญธัญกับของ
พลค่าวรถพ่นนี้ (ขอสงวนนามเพราะ
ยังมีชีวิตอยู่) ประกอบกับย่นพิวข้าว
จึงโกะระมอไปขอพักอาทก เพื่อคันท
กยัสถมรพระพรก ทากาทลยหนี
ต่อไป.

ครั้นรถก้นนายปรีติกับพวกคิน
เข้าบริเวณนั้น ไม่มีใครเลื้อยใจ

(ทั้งๆที่ค่อยๆ) ว่าจะนึ่งๆ กาง
เกรงแพ เลื้อยของส สวมหมวกหุ
หน้า ที่เดินนำหน้าคนนั้นจะเป็นนาย
ปรีติ พนมยงค์ ผู้สำเร็จราชการ
แผ่นดินสถิตณเคียว นั้นเพราะท
เคียว ที่เขาสาธิตทางเทวอนคนจีนไม่
มีผิด กระทั่งเข้าไปในบ้านแล้ว ทุก
คนในครอบครัวของ พลตารวจคน
จึงใจหายบ และหัวเราะออกมาได้
ในที่สุด เมื่อพบว่าคนที่ทางราชการ
ประกาศให้ไปรายงานตัว มิได้วัดก
ทุกซอกอันแต่อย่างใด.

“นั่นมิใช่เงินเลย” เขาออก
ตัว เมื่อทักทักกกับเจ้าของบิณคินแล้ว
“อย่ากลัวบ่หู่ และหัวหัวเห่อ
เกินมือโรกนบ้าง, พวกเรา.”

ทุกคนน้อยายเคียวว่า อาท
สำหรับผู้สำเร็จราชการ จะต้องเป็น
หมื่นที่เคียวได้ และหู่ก็จะต้องเป็น
บู่หู่กระยอง จึงตอบย้อนๆ แฉ่งๆ
ออกไปว่า “ไม่มีอะไรเลยครั้น แต่
จะให้ออกไปรอเคียว...”

“งั้นเอาถนกับมัทกอน” เขา
ติดบท

“ถนห่มกั ไม่มีครั้น” เสียง
เจ้าของขานไปเคียวปากมัท
“ถนห่มกัไว้ได้!” เขาพูด
พองหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ทำให้
เจ้าของขานยิ้มออก แต่ถึงแม้จะเป็น
ถนห่มกัไว้ก็มิได้ถูกอีก ๆ ที่ไม่มี
ใครเขากินแล้ว (ถนห่มกัเคียว) จะ
เรียกว่าเซ่พทักก็ไม่ได้ผิด ก็ตรง
นั้นเมื่อเจ้าของขานเอามาวางตรงหน้า

นายปรีติก็ควมขบขันไปปากใบแล้ว
ใบอีกจนเวียนหัว แล้วหัวเราะข
ความหัวของคันทัน อย่างสบายอา
รมหู่.

ระหว่างก่ออาทการ ซึ่งยังไม่
เสร็จ เจ้าของขานเกรงว่าผู้สำเร็จ
การจะทมนไม้ไหว จึงให้จิ้งโกลคินให้
เซ่พทักเซ่พทักอย่างอื่นบิณคิน บิณคิน
นคิน นายปรีติก็ไปขอถนคันทันว่า “ถน,
นคินคันทัน” ซึ่งไม่ทราบว่าเป็นคานแก้ว
หรือเสียดายโกลคิน หรืออาทการเป็น
ทั้งสองอย่างก็ได้.

เมื่อคนทั้งสี่ คือนายบัก, ขุน
ลิจฉิ, ส.ค.ท. สิงห์โตและคนสนิทอีกคน
หนึ่ง รับผิดชอบอาทการเรียบร้อยแล้ว
นายบักก็รีบมาเฝ้าคนสนิทให้ส.ค.ท.
สิงห์โต ออกไปทนมสมเด็จพระพรก
อาท ร.อ. วีระชัย ชัยศิริเมฆ และ
บรรดานายทหารเรือ ซึ่งเฝ้าคนสนิทอีก
หลายคน.

ระหว่าง รอคอยสมเด็จพระพร
ก นายปรีติก็ไม่แสดงว่าถูกท
ว้น และกระเป๋ายศเช่นคันทันก็ไ
บ้านแต่อย่างใด การกนนั้นคนเลง
ในบั้นนั้นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ท
เมื่อทนมานาย หรือให้หัวเราะก
เซ่พทักการไว้ มีอะไรอย่างนั้นที่เขา
แบ้มมวราชออกมาก็ให้เห็นว่า เขาม
ใจจะโกลคินไปเป็นรัฐบาล อีกครั้งหนึ่ง
แต่เมื่อพูดถึงสมพลคันทันก็ทนมานาย
โยนมือของเขารวมและสละถนคันทัน
เขาเซ่พทักนน้ำเสียงก่า ๆ ในตอนหนึ่ง
ว่า “จอมพลไม่มาทำอย่างนี้ อยู่
ความเซ่พไม่หมด....จะเอาบิณคิน
บอกกันได้...”

ไม่มีใครเข้าใจพูดของเขา เน
แต่ขุนลิจฉิฯก็มีหัวขงสย อยุ่ความ
เรื่องอะไรกัน? แต่ก่อนใครจะถามต่อ
เขาก็เปลี่ยนเรื่องพูดเสียแล้ว!

เย็นวันนั้น ชาวบ้าน
บริเวณคลองกนเป็ญ มาช่วยพระ
วัดนางเซียดหน้า และด้วยความ
สวดอาทการวัดต่อรับกน บิ
เวณนั้นมีความเก่าแก่มาก เจ้

แสงแดดและอากาศ น้ำสาอาทการ
รู้ให้เหมาะส่วน ตามควรแก่ร่างกาย

พักอ่อนนอนเต็มที่ แดมออกกำลังกาย
โรคภัยทั้งหลาย สุขสบายยิ่งขึ้นมาน

ตลอดปี ๒๕๔๔ ล้อกลิ้งนักข่าวสาร
แบบใหม่ที่สุด วิดามิมีมมาก น้ำหนัก,คุณภาพ, ราคาเพียงธรรมดา บิรการจึงลงในครวับ้านเลข

แบบกนเผยแพร่ในพระนคร ๔๐อาทการ ๓๐นรชก่าเป็นโพร๒๕๔๕

ហ្វុកវ៉ង់ជ័យហ័រ

ชองเขียนและเพ็ญผู้ให้เกียรติประจำทางสายปากน้ำกลีเซียม เธอมีชัยโฆษณา "บริการสวัสดิภาพประชาชนของพรหมมณีคิด" ให้ทวีคูณเหมือนเป็นแสงทอง และอีกชัยให้เกียรติของจังหวัดเลยด้วย รวยยิ่งกว่าฟ้าฟ้าให้มันเลย เพราะมันเกิดจากทั้งดินและน้ำ รวยทั้งน้ำและน้ำให้เกียรติและพรหมมณีคิดทุกแห่งที่

ชองเขียนและเพ็ญผู้ให้เกียรติประจำทางสายปากน้ำกลีเซียม เธอมีชัยโฆษณา "บริการสวัสดิภาพประชาชนของพรหมมณีคิด" ให้ทวีคูณเหมือนเป็นแสงทอง และอีกชัยให้เกียรติของจังหวัดเลยด้วย รวยยิ่งกว่าฟ้าฟ้าให้มันเลย เพราะมันเกิดจากทั้งดินและน้ำ รวยทั้งน้ำและน้ำให้เกียรติและพรหมมณีคิดทุกแห่งที่

ประจบ-ฉาย: ผู้เขียนได้รับจดหมายจาก นาคศิริ ชามุโลห์ ว่าเป็นคนไทยที่เหมือนเรามากที่สุด เขาใจว่จะเป็นผู้แทนของทางประธานสภาและเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจของนิวัติเช่นเคยปฐิแห่งบริการเมธมนกนาคศิริที่กระทรวงวัฒนธรรมว่าคลาดเคลื่อนจากความเห็นจริงและขอให้เราช่วยแก้ไขให้ อื่นที่จริงเราไม่ใช่อยู่ในฐานะที่เรารู้มาจริงเลย เป็นเรื่องที่อำนาจบัญชาจัดอยู่ และท่อบริการนั้นก็ไม่ได้เปลี่ยน นอกจากท่านนายกรัฐมนตรีสั่งให้คิดว่าความมั่นคงคือไปตามกระดิ่งเสียงแล้ว แต่ทั้งความยุติธรรมแก่ประชาชนซึ่งหนังสือนี้ทั้งนี้จึงฉีกเอาไว้ จึงขอเรียนต่อท่านผู้ว่าฯ คุณศิริ ชามุโลห์ว่า เป็นการกล่าวหาที่ไม่มีมูลแห่งความจริง และ ใคร่ขอร้องผู้กล่าวหาว่า เป็นผู้ปฏิบัติพาดำรงการเมื่อครั้งก่อนเพราะเป็นหัวหน้าบริหารไว้ และเป็นผู้รัฐมนตรีว่าการด้วย ซึ่งหากถึงขอสงวนความเห็นรัฐมนตรีผู้นี้ไว้.

ต่างประเทศ

การวิจัยนี้คง: ตั้งแต่วิธีการที่จะดูกันแต่เงินผ่านประเทศ
ไทยไปยังประเทศเยอรม ได้มีข้อกังขาเกิดขึ้นในกลุ่มนักศึกษาไทยว่าเหตุ
ใดเราจึงเห็นในการวิจัยนี้เงินคง จึงแตกต่างกับระหว่างประเทศคือ
ถูกและดีสหรัฐอเมริกา ซึ่งอังกฤษได้มีบริษัทยักษ์ยี่สิบ (คิวิ) มา
หลายปีแล้ว แต่เมื่อมาถึงไม่รับรองเพราะพวกมันนั้น แม้ชาวอเมริกัน
เองก็มีความกังขาเห็นที่ขึ้นขึ้นขึ้นมาก กัง ซี้. เอส. ซูลเซเยอร์
นักเขียนชาวการเมืองอเมริกันที่เขียนเล่าไว้ในหนังสือพิมพ์ นิวยอร์ค
ไทมส์ มีความสำคัญที่กล่าวไว้ ปัญหาอเมริกันจึงจบลงบนเงินคง
หรือเงินใน คำนวณแล้วอย่างชัดเจน แก่นความและนโยบาย
ของอเมริกาในปัจจุบันสมัย ไม่ทราบว่านี่หลักการอะไรแล้ว
หรือยังที่จะดำเนินนโยบายดังนี้? เราเขียนก็อยากทราบเหตุผล
ออกมาเหมือนกัน แต่เมริกาก็เลยประกาศออกมาเป็นทางการ นอก
จากบอกได้ว่า อเมริกาจะไม่เชื่อว่าเงินคงได้ลดระดับนโยบายทว่า
เช่นใดก็ตามประเทศใดก็ตามเมื่อมีปัญหานั้นแล้วมา ผู้เขียนได้อ่าน
ความเห็นของ ไมเคิล คี. บัตเลอร์แมน ซึ่งประกาศด้วยว่า เขาเป็น
นักศึกษาระดับมัธยมระหว่างประเทศ แต่ปรารถนาที่จะบอกที่ถาม
ของซูลเซเยอร์ด้วยตัวเอง เขาว่ากันว่านักการทูตอย่างหนึ่งเห็นเป็น
บาททั้งห้าครั้งจากอเมริกันจึงวิ่งวิ่งรับใช้จากใครต่อใคร อยู่ที่ว่า การ

รับรอง หรือ ไม่รับรอง นั้น จะเลิกประโยชน์กักตุนแก๊สหรืออเมริกา
นโยบายของอเมริกาก็ไม่เปลี่ยน ก็ไม่ต้องการในทางนโยบายของอเมริกัน
เมื่อ ๑๐๐ ปี หรือเมื่อ ๑๐ ปีมาแล้ว แต่ต้องเป็นไปได้เพื่อประโยชน์โลก
ผลของอเมริกาในเวลานี้ก็เลย

อเมริกาปี ๑๙๕๕ หาซื้ออเมริกาในสมัยประธานาธิบดี อดัมสัน (ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑) หรือประธานาธิบดี ชูวอร์นีย์ และหลัก การซื้ออเมริกาเป็นเอาเป็นประทศฐานกันนั้นนโยบายต่างประเทศของ หนึ่งเกิดขึ้นไปตามการทะเลาะและความเหมาะสม เพียงแต่อเมริกาบับ ทอนโซวโซวคิดเขียน หาว่าเป็นแบบฉบับอันถูกต้องที่จะต้อง รับซื้อแล้วคิดไม่.

บัตเลอร์แหม่ได้แสดงความคิดเห็นอย่างฉะฉานไว้ว่า อเมริกาไม่ใช่แค่เพียงสมาชิกชาติหนึ่งของโลกเท่านั้น แต่เป็นรากกษัตริย์นาซังได้รื้อความบื้ออานแล้ว ว่าเป็นชาติต้นของเสรีชนในโลกนี้ ดังนั้นนโยบายต่างประเทศของอเมริกัน ถ้าทำอย่างไรจงยึดพิณพิเคราะห์ให้รอบคอบโดยเชื่อนว่า การกระทำของชนนี้ะไม่เ็นผลร้ายกระทบกระเทือนต่อชาติอื่น ๆ และประเทศอย่าง ดี หรือ ไม่ดี

ก่อนที่จะมีการจัดระเบียบขึ้นแบบนี้ จะต้องพิจารณาถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนั้นจะกระทบกระเทือนต่อประชาชนชาวอินโดนีเซียและของประเทศจีนหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางหนึ่งที่กำลังต่อสู้กับการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์อยู่ ซึ่งเป็นบริบทของประเทศไทยเองก็มีจำนวนไม่น้อย บัดนี้ดูเหมือนว่าที่เขากำลังคอมมิวนิสต์ในเอเชียไว้ได้ประมาณครึ่งโลกแล้ว หรือจะเป็นรัฐบาลชวาเน่ ก็ได้เขาจะหาหนทางในการปกครองชาติที่เขาขึ้นกับในเอเชียซึ่งได้รับบัญชามาจากกรุงมอสโกหรือไม่อีกทั้ง

จะเป็นการสมควรหรือที่อเมริกาจะมาทอดทิ้งบุคคลเหล่านี้ที่กำลังต่อสู้กับคอมมิวนิสต์อย่างอาภัพหาญหาญ? จะเป็นการสมควรหรือที่จะยอมให้เงิน ๖๐๐ ล้านคนต่อได้แก่กองทัพของคอมมิวนิสต์? จะเป็นการฉลาดแล้วหรือที่จะร่วมมือด้วยความช่วยเหลือจากชนชาติเอเซียที่กำลังต่อสู้กับความกดขี่รุกราน ของคอมมิวนิสต์อยู่ในขณะนี้?

เมื่อประมวลความคิดเห็นดังกล่าวมาแล้ว อเมริกาจึงต้อง
สังวรระวังแห่งที่กระรวงข้างแกง หรือ รัฐบาลโลก ๆ ที่มีลักษณะ
สมัยคล้ายคลึงกัน และยิ่งถือเป็นผู้เหล่านี้มาเป็นตัวกลางในการ
ของอเมริกา ซึ่งเข้าใจว่ากระสวยกับเหตุผลเพื่อรักษาประโยชน์อย่าง
ที่ศักดิ์สิทธิ์ของอเมริกาและรวมเสรีโลก.

ผู้เขียนได้ถือว่า ความเห็นของปเตอร์แมนดูที่รวบรัด แต่
เป็นเหตุผลที่นักศึกษารเมืองน่าฟังถึงไว้พิจารณา แต่ก็พอจะมี
ลิมไว้ว่า คินเคนในทวีปเอเชียมีทั้งประเทศดงและอาณาจักร
ใช้ช้างทวีปยุโรป อย่างอเมริกาช่วงนี้คงเกิดกันเกือบทุกแห่ง
ไม่ใช่ข้อขัดข้องความเห็นของชาวเขียน เพราะญวนส่วนมากมี
เข็นคอมมิวนิสต์มากกว่าชาวฝรั่งเศส และ อีกประการหนึ่งถ้า
ที่อเมริกาช่วงหลังนั้นสนใจรับเอาใดๆเป็นประชาธิปไตยขึ้น
มาก็ปกครองอย่างคณาภิพินัน ชาวเอเชียก็ไม่ใช่เหมือนกัน

ยิปปี้ว่าเม็กซิโกลดคลงโลก: โรเบิร์ตเม็กซิกันยกฐานะตัวเอง
 เทรลีย์ ที่เมื่อประธานกรรมการไปปรากฏที่ประธานาธิบดีแซนโฮเซ
 กรุงโตโรให้บันทึกจดหมายที่ประเทศชิลีและแล้ว นายพลก็ลงตัว
 เหลือที่เราไม่ใส่ไว้ ในการตั้งกีดกันนาซาคำนี้ตามการกล่อ
 เล่ห์ และให้ใช้ตามแต่ที่เห็นสมควร ว่า ถ้า ถ้าตามข้อของงาน
 ต่อการกระทำของแซนโฮเซ ก็มีความว่า วิศวกรรมแห่ง

ลูปคดขบซ้อนซ้อนงอนทำลายลัทธิรวดเดยวถึง ๑๒ คดี

ทำผู้สนใจให้ต้องขูาทรมานทุกคนต้องเคยได้ยินชื่อ “นักสืบพราน” มาอย่างเจนหูแล้ว เขาคู่นั่นแหละที่เป็นนักสืบคนเดียวในเมืองไทยซึ่งกรมตำรวจต้องขอความร่วมมือตัวในการสืบสวนคดีสำคัญ โดยเฉพาะอย่างกับกองปราบปราม เช่น พ.ต.ท. พงษ์ พิทักษ์พลเป็นสารวัตรและ ร.ต.อ. สมยศ สุวโรจน์ เป็นเจ้าหน้าที่ร่วมมือของเขาเองมา ได้ปฏิบัติหน้าที่ประสานกับสารวัตรของ “นักสืบพราน” อยู่ตลอดเวลาและดำรงใจแข็งอย่างนั้นเขามักพูดว่า กัด.

สำนักพิมพ์ผดุงศึกษา ได้แบ่งพิมพ์ออกเป็น

๒ ประเภทคือ ประเภทป้อนและปฏักแข็งดินทอง ชุดแรกของปฏักอ่อนมี ๓ เล่ม ชุดที่ ๒ อีก ๓ เล่ม ส่วนประเภทปฏักแข็งนั้นจัดพิมพ์เป็น ๒ เล่ม ๒ ชุด ราคาชนิดปฏักอ่อนรวมทั้งชุด (๖ เล่ม) ชุดละ ๓๐ บาท, ปฏักแข็ง (๒ เล่ม) ชุดละ ๖๐ บาท, กำหนดออกในเดือนธันวาคม

ชุดมรกตท่านะได้อัน...ศักดิ์สิทธิ์น่าอัศจรรย์ยิ่ง, พยาน
สำคัญเป็นศพ, อุบัติมรดก, สัตตชนหลวง, ศาสน์อัน,
พิณภรณ์พระมหาราช, เจ้าอินทพรและพระมหาราชสุทธานันท์, ชุด
สองท่านะได้อัน... พระสุพรรณบัฏ, ขัตติย, ผดุงคุณ
มีนัสและพระมหาราชสุทธานันท์ อันเป็นเจ้าสุทธานันท์พระ
ราชเชษฐาองค์หนึ่ง, สำหรับเรื่อง "เจ้าอินทพร" ถัด
ลงมาเป็นภาพพระมหาราชสุทธานันท์องค์หนึ่ง,

สำนักพิมพ์ดวงศกษาขอแนะนำว่าท่านจะรู้เท่าทันคนร้าย
ถ้าได้อ่าน "การสืบสวนคดีของนักสืบพราวน" โดย "ด."

□ ผู้อ่านวิจารณ์มา
ต่อจากหน้า ๔

๑. เรือสินค้าบางลำก็เป็นขบวนใหญ่มากทีเดียวครับ เวลาเรา
เที่ยวเล่นอย่างนี้ ถูกดักถูกค้นอยู่ตลอดเวลา แต่การที่จะเข้าไปได้เป็นแบบนั้นที่
เห็นจริงลำบาก อย่างนี้ขี้อัยยิห์พจนานัดให้โทรออกได้ไป โดยเสียงประชาชน
แหละ แต่ผมว่าเรื่องจะเป็นโมฆะหรือไม่เช่นนั้น ต้องคอยดูกันไปก่อนดีกว่า
ครับ.

๒. เกี่ยวกับ นายดวล อุดล เคยนำคอนท่งในชีวิตและงานของเขา
ใน ไท-สัปดาห์ฉบับที่ ๒ มาแล้วครับ

๓. ข้อนี้ ไม่ยากเลยครับ จบจับที่มือให้รวมพิมพ์เป็นเล่มเลย แต่
ผมอยากจะกระชับตามความเห็นคุณลัคนีว่า ถ้าจะเอาเรื่อง "นายพหุโลคน"
ซึ่งเขียนโดยผู้เขียนคนเดียวกัน มารวมพิมพ์เป็นเล่มเสียชุดหนึ่งก่อนจะดีไหม
ครับ หรือคุณว่า?

ขออีกสักครั้ง (สุดท้าย) เกะหน้า!

๔๔๔
คุณตามพ ทนบถอ

ก่อนอื่นจะต้องขอขอบคุณสักเล็กน้อย ที่จะขออนุญาตใช้คำว่า "เรา" หวังว่าคุณคง
จะไม่รังเกียจฉันนะตา

เราเห็นด้วยกับการวิจารณ์ของคุณคณิศรเป็นอย่างมาก ซึ่งทิวทัศน์ไม่ถือการประทุษร้ายต่อหน้าต่อตาเสีย ของคนเป็นเจ้าของลูกเป็นลูกที่พูดกล่าวนั้น เราขออภัยในสิ่งที่เขาพูดด้วยว่า เขาอาจจะไม่ทราบถึงฐานะที่แท้จริงของเจ้าคุณคณิศร ซึ่งเขาอาจจะเลื่อมใสในตัวคุณคณิศรมากเกินไป เขาอาจจะเห็นคุณคณิศร ว่าเป็นคนที่มีพลังอย่างแท้จริง แต่เขากลับไม่เลื่อมใสในคนที่เป็นคนธรรมดาเสียทีเดียว เราจะไม่เลื่อมใสในสิ่งที่ใคร ๆ พูดว่าคนเป็นเจ้าของลูกเป็นลูกที่พูดกล่าวนั้น เพราะว่าคนเป็นเจ้าของลูกเป็นลูกที่พูดกล่าวนั้น อาจจะพูดอะไรก็ได้ตามใจปาก ขอรุณเองก็อาจจะพูดอะไรก็ได้ตามที่ตัวเองพอใจที่จะพูดก็ได้

หญิงสาวคนหนึ่ง กำลังยืนรอรถเมล์ ที่ข้างซอยคนทางนี้ เธอหาคนขึ้นที่นั่นบ่อยครั้งมาหลายสิบปี คน
รวมทั้งเธอเองก็กลัว และเห็นหญิงหญิงคนนี้อีก และก็เคยมาลงที่ใกล้ๆรถเมล์ที่เธอมาขึ้น
เพื่อจะไปเล่น (ในสวนสาธารณะ) เธอเห็นคนที่วิ่งไปกลับและวิ่งมา และวิ่งไปบนที่ตามรถเมล์คัน
หนึ่งอย่างจริงจังและหนักแน่น เธอเห็นว่าคนนั้นดูเหมือนจะวิ่งไปมา เธอเห็นคนที่วิ่งไปมาอย่างหนัก
ตัวนี้เป็นคนกระตือรือร้น เธอคิดว่านี่คือคนที่วิ่งไปมา

ขอถามเป็นครั้งสุดท้ายว่า เมื่อเราได้ฟังเพลงบางเพลงจากวิทยุแล้ว บางขณะเกือบ
จะเอาอะไรต่ออะไรไปประณามไปบ่นวิพากษ์วิจารณ์กัน
เพราะวิทยุขบถ เพราะ เมื่อมันเต็มไปด้วยคำพูดที่

ขออีกครึ่งหากว่า เราพูดอะไร ขาดไปหน่อย และขอให้คุณและคณะจงประสบ
ความสำเร็จทุกประการ

ขอแสดงความนับถือ

คน:

เรียนคุณตามพ์ ทนบก

แม่ในพระนครท่านก็ส่งไปหลงแคว้นกวีและนางสีดอพยพ เมื่อไป
อ่านคุณเขียนบอกจาก กะเขว้ากั๊กของ ส.ว. เจ้าก็ชอบไป เพราะความ
จริงเป็นเช่นนั้น คุณเขียนกลับแล้ว ะไรๆ ก็คิดแต่ทำดีตามที่เป็นไว้ ละ
ก็เอ็งมาบอกอีกยกคนให้ใครๆ เพราะวิทยุมันเกี่ยวกับ สาธารณชนทางหนึ่ง
กับที่ ไปเพื่อรักษาโลกมาด้วย แก่ผมไปเข้าใจเลยว่าคิดนั้นคืออะไร และ
คุณพย เห็นกับเขาคิดขึ้นเหมือนกันจริงๆ คนที่เป็นศิลปินนั้นไม่ควรมีค่าอย่าง
พวกนี้, คุณพยก็ทำอะไรถึงได้ไปเขียนเช่นนั้น งานของนักหนังสือพิมพ์
ให้พิจารณาแล้ว แก่ผมอยากจะเป็นที่เลื่องลือ คุณพยก็ชม, คุณควร
เข้าไปหาเพลงเป็นสิ่งที่ก่อหาว, นันท, ละเขยก็ชอบ, ทำให้เกิดความรู้สึก
แก่คุณพยไป, ไปถึงก็ให้เพราะคุณคิดเพลงออกมาเหมือนเราทำลงนี้ใช้ก็ไป
อ่าน ความรู้สึกทางไปอย่างนี้คงแบ่งเพลงนั้นทำใหม่ คุณว่าทำถูกแล้ว
หรือคุณจะได้มาซึ่งข้อดีอย่างนี้โดยง่ายก็โดยแบ่งเพลงมาทำ (รับด้วยเสียง)

สำเนาฉบับพิเศษ ตีพิมพ์เฉพาะ

ขอเสนอฉบับพิเศษสารคดีท่องเที่ยวเล่มพิเศษ

รอไปปารีส กับนางสาว อภิมาวดี

■■■ โดย..... ลมุล อธิพนธ์ ■■■

สารคดีท่องเที่ยวที่เขียนแบบเป็นกันเองกับผู้อ่านอย่างศรีทรีน
รวมทั้งชุด การเขียนบทและศิลปะนั้น ไว้อย่างครบถ้วน...

สารคดีชุดนี้จัดทำตามพจนานุกรมที่แต่งขึ้นโดยผู้เขียนมาแล้วในฉบับพิเศษเล่มแรกเล่มที่ ๑ แต่ยังไม่จบบริบูรณ์เท่าที่ควร ชุดนี้ผู้เขียนได้เขียนต่อจนจบเล่มพิเศษเล่มที่ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐ ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐ ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐ ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐ ๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐ ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐ ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐ ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐ ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐ ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐ ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐ ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐ ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐ ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐ ๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐ ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐ ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐ ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐ ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐ ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐ ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐ ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐ ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐ ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

ละเอียดย่อยการบอกเล่าในการท่องเที่ยวอย่าง "ท่องเที่ยว"
ละเอียดย่อยการเปิดเผยแผนที่และแผนที่อย่าง "แผนที่"

ดวง อภิมาวดี : เขียนถึงในตำนานของเมืองว่า "... ข้าพเจ้าได้อ่านเรื่อง
ของคุณสมุทแก้วที่ลงในหนังสือพิมพ์รายวันได้รู้ รู้จักนัก -
ชมคุณสมุทแก้วที่พยายามจดจำทั้งชื่อสถานที่และชื่อคนคนสำคัญ
และพยายามวาดภาพตามความรู้สึกของตน ซึ่งก็มีผู้ที่เคย
เห็นผู้รับคำสั่งเป็นครั้งแรกได้รู้ ทำให้ท่านติดตามการเที่ยวใน
แผนที่ที่สนุกสนุกสนานด้วย ..."

นายตร พนมไธมาน : เขียนว่า "... ข้าพเจ้าได้มีโอกาส -
อ่านหนังสือของคุณสมุท อภิมาวดีแล้ว... เป็นผลงานของนักเขียนที่เขียน
มีชื่อเสียงของโลกคนหนึ่งที่เขียนมาเมื่อไม่กี่ปีมานี้ ซึ่งถ้าเราลองดูว่า ท่านผู้
อ่านคงจะไม่ผิดหวัง ..."

นายสตีเฟ่น มินฮาร์ : เขียนว่า "... ข้าพเจ้าได้มีโอกาส -
ร่วมเดินทางไปกับคุณสมุทด้วยใจอย่างซื่อสัตย์และเต็มใจทุกประการ ทั้งที่
ครั้งก่อนไม่กล้าที่จะไปร่วมด้วยเพราะเรื่องที่คุณสมุทเขียน แต่ที่ไปไม่ได้
ตามแล้วก็กลับมาร่วมสนุกตามไปด้วย ซึ่งขอขอบคุณคุณสมุท
เป็นอย่างสูงที่ได้ให้ความรู้และ... ทำให้คนรอบข้างได้รู้ ..."

รอไปปารีสกับนางสาว อภิมาวดี และ เที่ยวเมืองพะม่า ของ กรมพระยาพิชัยฯ, ฝันว่าแม่บ้าน
ของ เต็ม สิงห์ขี้ตู่, บันเทิงจากเอเชีย ของ "ปลัดปลั่ง" ราชาพิณเสียงละมุน 30 นาที.

ภาพยนตร์ยอดเยี่ยมแห่งปี
 จิตรลาลิลาใจเลิกละ

ปิยเสส่าย

ในภาพยนตร์ไทย สดุดะระ
 ที่ยกมาในประเภท มหกรรม

จรรยาบรรณ สดุดะระ

พร้อมด้วย จรรยา บรรณ • มะเอตะ
 นิมมะ มะเอตะ • ดุริย ตีร์วัต ฯลฯ

ใจรักไม่แพ้ใครแต่ของหนุ่มไทยกับสาว
 มาดาม... ใจรักไม่แพ้ใคร... ใจรักไม่แพ้ใคร...
 และสาวไทยนั้นเมืองของหนุ่มๆทุกคน

อัครา อมิตกุล สร้างเรื่อง
 "ดุริย" กำกับโดยแสดง • วิจิตร วิจิตร ศึกษาม

นี่ จิตใจเลิกละ จิตใจเลิกละ นี่

สลากกินแบ่งเพื่อถือหุ้นการไฟฟ้านครชัยศรี

ฉบับที่ ๑๕๐ บาท

รางวัลที่หนึ่งเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

นอกจากจะมีโชคถูกรางวัลเป็นเงินสด ผู้ซื้อยังมีสิทธิ์ถือหุ้นบริษัทการไฟฟ้าซึ่งรัฐบาลรับรองแล้ว

มีมูลค่าหุ้นละ ๑๐๐ บาท ในสลากทุกใบ

กำหนดออกจำหน่ายในเดือนกรกฎาคม ๒๔๙๙ และกำหนดออกรางวัล

ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๙

รายการเงินรางวัล

รางวัลที่	จำนวน	รางวัล	รวมเงิน
๑	๑	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๒	๕	๑,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๓	๑๐	๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๔	๒๕	๒๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๕	๕๐	๑๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
เลขท้าย ๓ ตัวหมุนครั้งที่หนึ่งมี ๒,๐๐๐ รางวัล ๆ ละ		๕,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
เลขท้าย ๓ ตัวหมุนครั้งที่สองมี ๒,๐๐๐ รางวัล ๆ ละ		๕,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
เลขท้าย ๒ ตัวหมุนหนึ่งครั้งมี ๒๐,๐๐๐ รางวัล ๆ ละ		๑,๐๐๐.๐๐ บาท	๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
รวม ๒๔,๐๕๐ รางวัล			๒๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล

ถูกต้องอย่าง สบายใจ ถูกอย่างสบายใจ-ราบเรียบ